

CEI DOO TERIBILI

ARTHUR

MAC BARNETT

CEI TERRI SE ÎNȚ

Ilustrații de KEVIN CORNELL

HILES MURPHY PREZINTA:

PIZZA VS. HOT DOG

JORY JOHN

Vasul Viselor

DOBRO

IRIBILI

TORC

- ARDEI
- CEAPĂ
- CIUPERCI
- ANȘOA

Traducere din engleză de
LAURA SANDU

STRATURI PRINCIPALE

Mapa
Candela
si Tamâmbanii
LEAMENȚII
PENE MAI MICI
STRATURI SECUNDARE
SECUNDARE
PRIMARE

CALA CHILLA

CARMA

CUM SA NAVIGI
LECTIA INTAI

LUMINARE

TORTĂ

GULER

ARBORE PROVA

PUNTEA FLORA

BLOTEAZA

PRIMAR VACA

Capitolul

1

BINE-ĂȚI REVENIT ÎN VALEA IONII, cu dealurile ei verzi și cu vaci, vaci, vaci peste tot. Aici, iarba crește, dealurile se unduiesc, iar vacile mugesc.

Cui îi pasă?

Lor, bănuiesc.

Ei sunt Miles Murphy și Niles Sparks, singurii membri ai clubului secret format din două persoane, cunoscut lor, și numai lor, sub numele de Cei Doi Teribili. (Miles e cel cu masca de gaze.)

Cei Doi Teribili era un club secret foarte special. Cei Doi Teribili era un club de farse. Și în ziua asta, o duminică, Miles și Niles erau pe cale să demareze farsa lor cea mai proaspătă.

În ziua care o precedase pe aceasta, adică sâmbătă, Miles și Niles făcuseră o listă cu lucrurile de care vor avea nevoie:

— De ce-am avea nevoie de măști de gaze? întrebă Niles.

Miles și Niles erau în laboratorul lor de farse, mai exact în dressingul din camera lui Niles, ai cărui patru pereți și tavanul fuseseră vopsiți în negru, ca să se poată scrie cu creta pe ele și pentru ca cei doi să-și poată pune la cale farsele.

Observați hărțile. Observați graficele. Observați coșul plin de șosete negre din colț.

Marinarul Jov
TIPIURI DE
NODURI

MEKSA
CUM SA FACI UN
CUM SA FACI UN
CUM SA FACI UN

CONOASTE
PREZINTA

TRAS
BOARA

Farsa de
Pacienti
AL LUI STUART

CASA
CASA
CASA

MARELE (SAU DI
SCALPUS DE USA)

STRECHURA LE
IN PACHET
LA ORA DE
SPORT

ALTERNATIVE
ALTERNATIVE

REZULTATE
STUART DE
MAS PERFECT
GASIT

Șosetele nu-s importante. Dar în spatele lor se afla ceva foarte important. În spatele șosetelor se aflau cele șaiszeci și patru de cuvinte în spiritul cărora Miles și Niles își trăiau viețile.

(Dacă citești cartea asta într-un loc liniștit, undeva unde ești singur/ă și unde nu te aude nimeni, simte-te liber/ă să ridici mâna stângă – mâna farsorului – și să spui și tu aceste cuvinte.)

— Și uite de-aia avem nevoie de măști de gaze, spuse Miles, care vorbise în tot acest răstimp.

— Nu cred că măștile de gaze funcționează cum crezi tu, zise Niles.

— Eu cred că funcționează fix cum cred eu, zise Miles.

— Păi, na, asta e definiția lui „a crede“.

— Eu, unul, o să-mi aduc masca de gaze, zise Miles. Și o să aduc una și pentru tine. Pun pariu că mâine o s-o vrei.

Și uite-așa s-a ajuns la ce se vede mai jos:

— Ești sigur că n-o vrei? întrebă Miles.

— Da.

Niles scoase cârligul de rufe din buzunar și își prinse nasul cu el. Se strâmbă puțin, pentru că îl durea.

— Masca de gaze ar fi mult mai confortabilă, zise Miles.

— OK, răspunse Niles.

— Plus că arată super cool.

Niles se uită lung la Miles.

— Posibil, zise.

Miles și Niles se întinseră pe skateboarduri. (Ambele îi aparțineau lui Miles. Azi-dimineață venise cu unul dintre ele până în parcare din spatele restaurantului Danny's Diner. Niles venise cu celălalt la subraț. Nu era prea bine echilibrat.)

Își puseră mănușile de cauciuc.

Scoaseră pensulele.

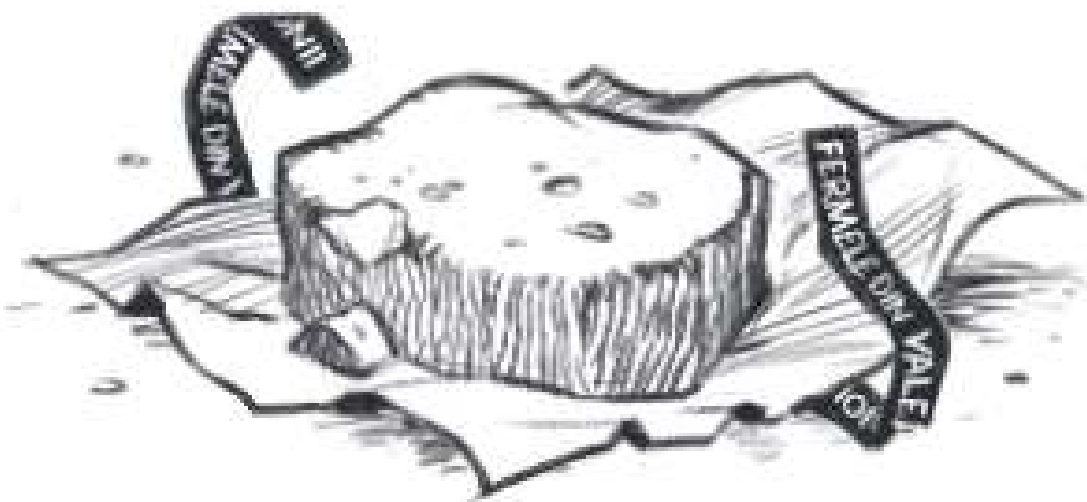
Apoi Miles băgă mâna în ghiozdan și luă de acolo cel mai important lucru de care aveau nevoie pentru farsa din dimineața asta, ceva atât de important, încât nu-l puseseră pe listă, ca măsură de precauție pentru cazul în care lista ajungea în mâinile inamicului și avea să atragă interogări, investigații, demascări, exmatriculări. Asta era piesa de rezistență a întregii operațiuni: o bucată mare de brânză învelită strâns în plastic.

Vacile din Valea Ionii mâncau iarbă din Valea Ionii de pe dealurile din Valea Ionii ca să facă lapte marca Valea Ionii. O parte din laptele marca Valea Ionii devenea brânză marca Valea Ionii, oferită spre vânzare clienților de la Magazinul de Lactate din Valea Ionii, furnizor de douăzeci și nouă de varietăți, printre care:

Brânză americană
Brânză de burduf
Brânzică de casă
Brânzică de vaci ușoară
Brânzică de vaci normală
Brie
Camembert
Caș
Cașcaval
cheddar ușoară
cheddar medie
cheddar tare
cheddar extra
Chèvre
Ementaler
Gouda
Mozzarella
Parmezan
Pecorino

Pinconing
Provolone
Quark
Ricotta
Rocquefort
Telemea
Urdă

Dacă numărați, veți observa că pe listă sunt doar douăzeci și șase de tipuri de brânză. Dar poate v-ar interesa să aflați că Valea Ionii este de asemenea unul dintre cele patru locuri din lume, din afara Germaniei, unde se prepară brânza Limburger pe care o cumpărase Miles Murphy în dimineața asta, și care era vestită pentru că mirosea a picioare nespălate.

— Hai, frate, zise Miles, despachetând brânza, miroase a picioare nespălate.

— Asta era și ideea, spuse Niles.

— Da, dar simt mirosul de picioare nespălate chiar și prin masca de gaze.

Niles ridică din umeri:

— Am încercat să-ți explic. Măștile de gaze blochează toxinele, nu și mirosurile.

Miles își dădu jos masca de gaze.

— În regulă. Ai câștigat. O să-mi pun un cârlig de rufe.

Niles zâmbi.

— Am adus doar unul.

Numai Niles Sparks ar fi putut să-i facă o farsă partenerului lui de farse în mijlocul unei farse.

— Bună asta, zise Miles.

— Mersi.

Miles părea ușor scârbit. Se holba la brânză.

— E chiar mai rău decât mă așteptam.

Trase adânc aer în piept și-și ținu respirația.

Apoi, Miles și Niles s-au uitat unul la altul și au dat din cap.

Pe urmă s-au băgat, întinși pe skateboarduri, sub mașina galbenă a directorului școlii, pe care îl chema Latră și care lua prânzul la Danny's Diner în fiecare duminică la aceeași oră.

O farsă reușită are nevoie de o victimă potrivită, iar o victimă potrivită e cineva care merită să i se facă o farsă. Victimele potrivite erau dictatorii și tiranii, încrezuții și

narcisiștii. Directorul Latră era o victimă perfectă deoarece:

1. insistase, în discursuri sau în afișele puse prin școală, că autoritatea lui de director trebuie respectată de elevi;
2. făcuse crize de fiecare dată când autoritatea respectivă fusese pusă sub semnul întrebării, iar fața i se învinatea de fiecare dată când se înfuria (ceea ce se întâmpla des);
3. anulase, pe motiv de „frivolitate”, zilele tematice de anul ăsta, inclusiv Ziua Părului Aiurea, Ziua Mustăților, Ziua Pe Dos, cruțând doar Ziua Pijamalelor (un compromis obținut de șefa clasei, dar chiar și atunci Latră

negociase dur: de Ziua Pijamalelor școala urma să înceapă cu un sfert de oră mai devreme „pentru că elevii nu mai trebuiau să se îmbrace“);

4. săvârșise o serie de alte câteva fapte odioase, inclusiv toate chestiile din primul volum.

Le-a luat nouăzeci și trei de secunde să ungă caroseria mașinii cu brânză Limburger, așa că în mai puțin de două minute stăteau din nou în picioare lângă mașină.

— Cum miroase? întrebă Niles.

— Oribil, zise Miles.

Au rânjit amândoi. Miles a ridicat două degete. La fel a făcut și Niles. Și-au atins buricele degetelor. Era salutul secret al Celor Doi Teribili, perfect pentru sărbătorirea unei farse reușite.

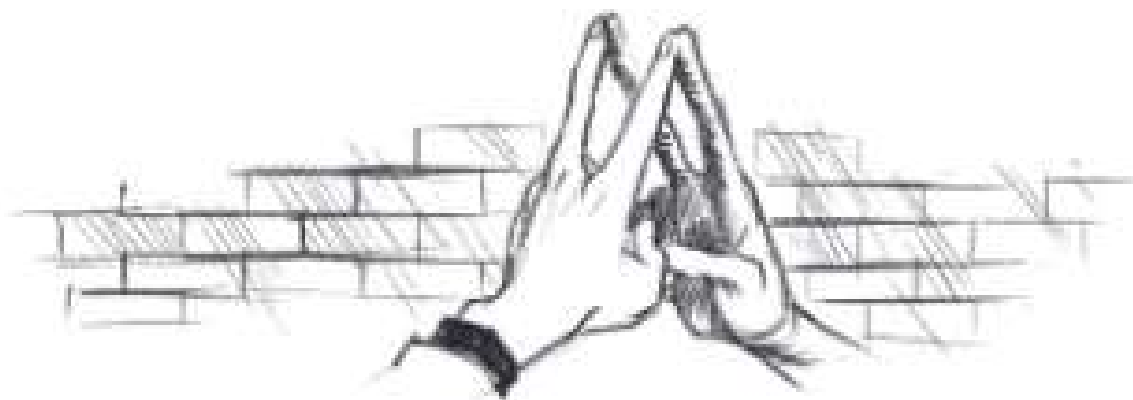
— Să mergem, zise Miles.

Dar Niles nu terminase.

— Stai așa.

După ce se asigură că nu-l vede nimeni, întinse un strat de brânză pe gurile de aerisire de sub parbriz.

Avea să fie lovitura de grație.

Capitolul

2

ÎNTRE TIMP, la Danny's Diner, doi membri ai familiei Latră, directorul și Josh, își încheiau Prânzul Tatălui și al Fiului, parte din Programul Duminical al Tatălui și al Fiului. Directorul Latră implementase Programul Duminical al Tatălui și al Fiului pentru a gestiona îngrijorarea tot mai mare în legătură cu comportamentul lui Josh. Directorul avea impresia că fiul lui e un farsor și, pentru a corecta acest defect, aplicase strategia „morcov și băț”. În cazul ăsta, „morcovul” era Duminica Tatălui și a Fiului, douășpe ore dedicate excursiilor tatălui și fiului, jocurilor tatălui și fiului și gustărilor tatălui și fiului. Josh ura Duminica Tatălui și a Fiului. (De asemenea, Josh ura morcovii.) În strategia directorului Latră, „bățul” fusese să-l trimită pe Josh într-o tabără militară, sperând că de frică o să înceapă să fie ascultător. Josh nu mai putuse de drag. (De asemenea, lui Josh îi plăceau bețele – își petrecuse toată vara dând cu ele în capetele oamenilor.)

Directorul Latră deschise fermoarul genții lui directoriale și scoase un set de cartonașe pentru programul tatălui și fiului pe care scrisese întrebări concepute pentru a stârni conversații palpitate între părinți și adolescenți.

— Care este scopul tău principal în viață? întrebă directorul Latră.

— Vreau să devin director de școală, spuse Josh.

Ț'YNNNSD

Un start excelent!

— Muntele Rushmore aduce omagiu celor patru președinți: George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln și Theodore Roosevelt. Dacă ai putea să adaugi o a cincea figură, pe cine ai alege?

— Pe mine.

Ce stimă de sine solidă!

— Dacă ai putea să te teleportezi oriunde în lume, unde ai merge?

— Chiar acum?

— Da, chiar acum.

— La masa aia goală de acolo.

— Josh.

Josh se holba pe geam la un copac pe care îi venea să-l ia la pumni.

— Dacă nu vrei să fii serios, putem să plecăm, zise directorul Latră.

— Super, spuse Josh.

„Cu ce-am greșit?“, se întreba directorul Latră, privindu-și oropsit fiul, care își privea malefic tatăl. Cum ajunsese relația lor atât de anapoda? Existase vreun moment anume în care relația lor deviasse de la cursul normal? Nu! Sigur că nu. Nu poți să reduci ceva atât de complex precum legătura dintre părinte și copil la un moment, la un eveniment anume. Și totuși lucrurile luaseră o întorsătură urâtă primăvara trecută, după ce directorul Latră îl dăduse afară de la școală și îl și pedepsise pe Josh pentru diverse minciuni și ticăloșii,

făcându-l pe băiat să-și piardă poziția de șef al clasei. Pe de altă parte, poate că de vină erau hormonii!

— Hormonii! zise directorul Latră cu voce tare, zăpăcindu-și fiul. Da.

Josh fusese dintotdeauna un băiat *drăguț*. Directorul Latră își amintea adesea cu duioșie acele zile de mult apuse în care îi citea micului Josh o poveste la culcare, și Josh spunea că toate personajele din carte sunt nătărăi. Nu se poate ca drăgălășenia respectivă să nu-i mai curgă încă prin vene, împreună cu hormonii.

Dar vremurile acelea erau de mult apuse. Cei doi Latră se ridicară și se apropiară de casă. Directorul Latră numără banii, plătind exact cât scria pe notă.

— Drăguță borseta, zise casiera.

Directorul Latră își îndreptă spatele, iar fața îi căpătă culoarea gemului de prune.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Donna, zise femeia, arătând spre insigna cu numele, unde scria „Donna“.

— Ei bine, *Donna*, zise directorul Latră, află că aceasta nu este o „borsetă“. Este o Geantă Directorială.

— O geantă directorială? întrebă Donna, regretând apoi că întrebuse.

— Da. O Geantă Directorială. Cu D mare, D mare - când ai spus-o tu suna ca și cum s-ar scrie cu d mic. O Geantă Directorială este o geantă, ca aceasta, purtată de un director de școală, ca mine, și care conține tot ceea ce este necesar pentru a-ți exercita puterea într-o școală.

— Mă rog, noi suntem într-un restaurant, zise Donna.

— Donna, zise directorul Latră, un director nu încetează să fie director când iese din școala lui. Un director e mereu director. Chiar și într-un restaurant. Chiar și duminica.

— OK, spuse Donna, care nu prea înțelegea cum ajunsese să poarte această conversație și cum de ea încă nu se încheiease. Atunci, drăguță Geantă Directorială.

— Mulțumesc, zise directorul Latră.

Victorie. Era fericit că Josh asistase la chestia asta. Era genul de exemplu perfect pentru Programul Duminical al Tatălui și al Fiului.

În timp ce traversa parcareă împreună cu fiu-său, Directorul Latră era tot mai binedispus pentru că tocmai își exercitase puterea. Când Latră era binedispus, cânta, iar astăzi

cânta *Cântecelul de Duminică*, un nou cântecel pe care tocmai îl inventase, despre duminici.

*Sunt foarte bucurosi că e duminică,
Fiindcă
Măine e luni, adică
Perfect pentru o nouă zi de școlică.*

Era la strofa a doua, care era fix la fel ca prima, când intrară în mașină și Latră observă că mirosea a picioare nespălate.

„Zona asta a parării cam miroase a picioare nespălate”, se gândi Latră înainte să pornească motorul și să se apuce de lucru la refrenul noului său cântecel.

— Du-mi-ni-că, du-mi-ni-că, du-mi-ni-că, du-mi-ni-că, cânta el.

Dar mirosul persistă și după ce părăsiseră parcare, iar când ajunseră la semaforul de la intersecția Main cu Strada nr. 3, directorul Latră fu nevoit să accepte posibilitatea ca mirosul să vină din mașină.

— Ceva pute, zise Josh.

Coborâră geamurile.

Hormonii. Directorul Latră îi aruncă o privire piezișă lui fiu-său. Hormonii! Ei provocau stări schimbătoare. Ei puneau distanță între tați și fii. Și tot ei provocau mirosuri neplăcute. Directorul Latră se convinsese că hormonii erau cauza tuturor necazurilor de astăzi, inclusiv a acestui necaz anume, cel al mirosului de picioare nespălate, care se agrava pe măsură ce înaintau. De fapt, părea că duhoarea devenise

mai puternică după ce deschiseseră geamurile, un lucru pe care directorul Latră îl punea pe seama ventilației. Ventilația și hormonii: cei doi eroi negativi din această Duminică a Tatălui și a Fiului.

Iată-ne în fața unei situații delicate. Ca director al școlii, directorul Latră era expert în adolescență și știa că chestiunea igienei trebuie abordată cu grijă, altfel avea să-l facă pe fiu să se rușineze de propriul corp.

— Josh, zise directorul Latră, aș vrea să spun câteva cuvinte despre importanța băilor. Mai exact, tu faci baie?

— Ce? Da!

— Bineînțeles, zise directorul Latră. Bineînțeles că faci. Și când faci, folosești săpunul?

— Termină! Da!

— Minunat, zise directorul Latră. Nemaipomenit. Și folosești săpunul și când te speli pe picioare?

— Dai vina pe picioarele mele?

— Ei bine, dau vina pe niște picioare. Pe picioarele cuiva. Poate chiar pe picioarele tale. Și poate că „vină” e un cuvânt cam dur. Dar așa este.

— De ce n-ar veni de la picioarele tale?

— Josh, zise directorul Latră. Sunt alături de picioarele mele de mulți ani. Îmi cunosc picioarele. Și picioarele mele n-au mirosit niciodată așa. În fine! Nu e niciun motiv de rușine. Pe măsură ce crești și treci de la starea de băiat la cea de bărbat, picioarele tale se schimbă în mod natural, cresc și ele, se acoperă cu păr și da, produc noi mirosuri.

— Tată!

— OK, OK, nu trebuie să vorbim despre asta. O să mergem acasă și cum ajungem, tu o să faci o baie lungă și o să te speli pe picioare. Te rog, Mulțumesc.

Directorul Latră deschise radioul. Din delicatețe față de fiul său, se prefăcea că mirosul din mașină nu e insuportabil, deși era. Directorul Latră încercă să-și compună un zâmbet plăcut și, pentru că nu reuși, își compuse o expresie de ușor dezgust.

— Du-mi-ni-că, du-mi-ni-că, fredona el pe melodia de la radio.

Cu cea mai mare nonșalanță, directorul Latră apăsă pe butonul care pornea aerisirea și care, spera el, avea să scoată mirosul din mașină odată pentru totdeauna.

Din nefericire, mașina se umplu cu aerul contaminat de brânza pe care Niles o întinsese la baza parbrizului.

Directorului Latră îi veni să vomite. Cu un scârțâit de cauciucuri, opri mașina în fața unui pet shop.

— Gata! Afară din mașină. Inspectie la picioare!

— Ce face?

— Stai jos! Scoate-ți pantofii și șosetele!

Mormăind, Josh se așeză pe bordură și-și scoase pantofii și șosetele.

Directorul Latră scoase un săpun și o sticlută cu apă din Geanta Directorială.

— Chestia asta e super dubioasă, zise Josh.

— Îți fac o favoare, Josh. Într-o zi o să-mi mulțumești!

Directorul Latră luă piciorul drept al fiului într-o mână și, cu săpunul în cealaltă, se aplecă.

În timp ce se apropia de picior, observă ceva ciudat: nu mirosea a nimic.

Se apropie mai mult și adu-mecă adânc.

— Interesant, zise directorul Latră. Foarte interesant.

Ceva mai încolo, cu skateboardurile la subraț, Miles și Niles se holbau la ei cu gurile căscate.

— A ieșit super tare asta, zise Miles. Ciudată, dar super tare.

Niles dădu din cap.

— Categorie.

APROAPE FIECARE ZI DIN TOAMNA AIA FATIDICĂ a fost marcată de câte o farsă comisă de Cei Doi Teribili. 10 septembrie: Marea Ciripeală. 15 octombrie: Calamitatea de la Cantină. Dar hai să ne uităm mai cu atenție la parada de farse din 10 noiembrie, zi cunoscută îndeobște la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii, drept Ziua Portretelor Școlare.

Ziua Portretelor Școlare e dubioasă. Probabil că și tu te pozezi întruna cu rudele și prietenii, fie cu aparate foto, fie cu telefoane mobile. Totuși, o dată pe an, ți se cere să-ți alegi cu grijă ținuta („culori dense, în nuanțe de la închis la foarte închis, pentru un look care nu se demodează niciodată”), să-ți torni în cap tone de produse de îngrijire a părului („programează-te la coafor cu două săptămâni înainte”) și să alegi unul dintre cele patru fundaluri: Apus la Seceriș (maro), Briza Pacificului (albastru), Măr Candel (roșu) și Drum Forestier (verde). Toate cele patru fundaluri vor fi traversate de o spirală albă, cețoasă, așa că poza ta va arăta ca și cum ar fi fost făcută în cazanul unei vrăjitoare. Vei avea posibilitatea să plătești în plus pentru un al cincilea fundal, Gri Prezidențial (de fapt un gri obișnuit) și te vei întreba cam ce fel de om dă zece dolari pe culoarea gri.

În ziua respectivă, te așezi la coadă în sala de sport, ținând strâns în mână formularul de comandă: vrei opt fotografii

tip buletin, patru tip portret și două de 8 pe 10. Predai formularul când îți vine rândul, în față, acolo unde blițul unui aparat uriaș se declanșează o dată la câteva secunde. Un nene plictisit cu o barbă mare îți spune o glumă proastă și îți face repede o poză care va fi dăruită bunicilor și care va ajunge și la voi pe frigider. Dacă familia ta e încântată de ea, s-ar putea s-o printeze pe căni sau pe mouse paduri sau – cel mai rău – pe carcasa telefonului, astfel că vei fi nevoit să te uiți la poza ta de la școală de câte ori mama ta îți face o poză cu telefonul.

Cele mai reușite fotografii sunt cele care surprind sinele nostru autentic. Pozele de la școală surprind sinele nostru de la școală, din Ziua Portretelor Școlare. Acum stai jos și zâmbește. Și nu clipi! Doar nu vrei ca poza ta de la școală să arate așa:

— Hai, FRATE! zise Stuart. (Puștiul din poză e Stuart.)
Cred că am CLIPIT!

Domnul Yeager se scărpină în barbă și se uită la aparat.

— Da, zise el. Ai clipit.

— Așa pătesc MEREU, zise Stuart. MĂ EMOȚIONEZ din cauza BLIȚULUI!

— Hai să mai încercăm o dată, zise domnul Yeager. Zi „zmeeei”.

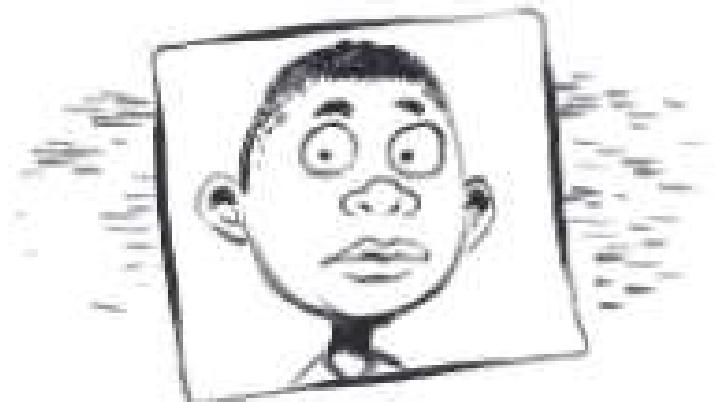

— Hai, FRATE! zise Stuart. Acum cred că am stat CU OCHII ÎNCHIȘI TOT TIMPUL.

— Mai încercăm o dată. Spune „zmeeei”.

- Arată bine, zise domnul Yeager.
- COOL, zise Stuart.
- Următorul.

- Următoarea.

- Următoarea.

- Îmi dai formularul? întrebă domnul Yeager.
- N-am formular, zise Holly Rash.
- L-ai uitat acasă?
- Nu. Nu prea-mi place să mi se facă poze.
- Păi și-atunci de ce ai stat la coadă?
- Trebuie să fac poză, zise Holly. Sunt șefa clasei.

— Următorul.

— Următorul.

— Zmeeee! zise Niles. În loc de clasicul „ciiiz“! E foarte bună asta, domnule Yeager. Mi-aduc aminte că ați făcut gluma asta și anul trecut și mi se pare chiar *mai* amuzantă acum. Știți, eu întotdeauna am fost de părere că așa se recunoaște o glumă bună: rămâne amuzantă indiferent de câte ori o auzi.

— Îhâm, zise domnul Yeager.

S-ar putea să fi băgat de seamă că Niles Sparks arată foarte diferit față de ultima oară când l-am văzut. Fiți atenți la cravata lui. Fiți atenți la părul bine pieptănat. Fiți atenți la banderola care îi împodobește pieptul și pe care scrie *Asistent*. Asta pentru că la școală – în Ziua Portretelor, la fel ca în oricare alta – Niles era foarte diferit de felul în care era el cu adevărat.

Știți deja că Niles Sparks e un farsor. Adoră să citească despre farse, să se gândească la ele și să le plănuiască. Dar

ceea ce nu știți (dacă ați citit cumva *Cei Doi Teribili*, volumul I, atunci: bine v-am regăsit și simțiți-vă liberi să săriți restul frazei) este că Niles Sparks evită orice suspiciune prefăcându-se că este cu totul altcineva decât cel care e cu adevărat.

— Vă rog să observați că mi-am trecut toate activitățile pe formularul de comandă, domnule Yeager.

Niles îi arată lista scrisă îngrijit, în colțul din dreapta al foii.

— Asistent, desigur, dar și căpitan al patrului de siguranță, locotenent al patrului de siguranță, mă rog, practic eu reprezint toată echipa de ofițeri a patrului de siguranță, pentru că sunt singurul membru al patrului în afară de Miles, care nu are decât rangul de cadet, deși mă țin mereu de el ca să aibă mai multă inițiativă! Sunt, de asemenea, președintele comitetului de etică al elevilor, directorul TIPI, o organizație pe care am creat-o pentru a asigura...

— Chestiile astea sunt de interes pentru cine face albumul de sfârșit de an, zise domnul Yeager.

Apoi își azvârli o bucată de gumă în gură și îi aruncă lui Niles o privire obosită.

Niles cunoștea privirea obosită pe care i-o aruncase domnul Yeager. Era o privire care însemna:

„E câte un puști ca tine în fiecare școală.“ Niles înțelegea foarte bine că oamenii adoră să așeze lucrurile, fie că e vorba de cântece, de cărți sau de alți oameni, în sertărașe. Sunt atâtea cărți, atâtea cântece și atâția oameni pe lume, și toți și toate sunt, într-un fel sau altul, stranii. Dar să te gândești la lucruri stranii cere mult efort, așa că cei mai mulți împart lumea înconjurătoare în categorii – de exemplu, anumite cântece sunt categorisite drept „zgomotoase“ sau unele cărți sunt trecute la categoria „amuzante“ – și apoi nimeni nu mai trebuie să se gândească deloc la chestiile astea. Niles Sparks nu voia ca oamenii să se gândească la el – considera că cei mai buni farsori sunt invizibili. Așa că în fiecare zi la școală, Niles juca rolul lingușitorului, al periutei și al snobului nătâng.

— Aceea este cumva gumă cu nicotină, domnule Yeager? întrebă Niles. Felicitări pentru că v-ați lăsat de fumat! Sper că n-am fost prea dur anul trecut, dar sper de asemenea că am jucat și eu un rol în decizia dumneavoastră de a avea mai multă grijă de sănătate! Poate că sunteți interesat să aflați în ce fel m-ați inspirat dumneavoastră să creez prima Asociație Împotriva Fumatului a Elevilor de la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii, pe care am trecut-o pe lista din formularul de comandă, în colțul din dreapta, jos...

— Următorul!

— Ia-ți mâinile din capul meu, Josh, zise Miles. Ești bolnav.

— Nu, nu sunt! zise Josh, și apoi tuși.

— Josh, zise doamna Shandy. Fără coarne.

Josh Latră îl mângâie pe Miles Murphy pe cap și se întoarse către dirigintă.

— Mă scuzați, doamnă Shandy, dar cred că s-a produs o neînțelegere. Știți că tatăl meu, șeful dumneavoastră, urăște când elevii au părul ciufulit în pozele de la școală. Eu nu făceam decât să încerc să-i aranjez părul elevului cel nou.

— Sunt aici de un an, Josh.

Exact asta te aștepti să spună elevii cei noi. Dar, cu toate că Miles Murphy era în Valea Ionii de un an, tot elevul cel nou rămăsese. Când copiii vorbeau despre excursia de acum patru ani, sau despre serbarea de la grădiniță, sau despre

faza aia când domnul antrenor O a dansat la nu știu ce adunare, Miles habar n-avea despre ce vorbesc. Poate că Miles era mai puțin nou acum decât în urmă cu douăsprezece luni, dar de obicei când ești elevul cel nou rămâi elevul cel nou până în ziua în care vine un elev și mai nou, sau până în ziua în care absolvi împreună cu restul clasei tale. Și era în regulă. Miles voia să fie elevul cel nou cât se putea de mult. Purta eticheta de „elevul cel nou“ pe post de camuflaj. Așa se explica faptul că petrecea atât de mult timp în compania unui Niles Sparks și așa putea ascunde faptul că făcea parte dintr-un duo de farsori.

— Taci, nătăraule, zise Josh.

Era exact ce te-ai fi așteptat să spună Josh, pentru că Josh spunea mereu chestia asta.

Aparatul a făcut clic. Blițul s-a declanșat.

— Următoarea!

— Ce-ar fi să ne arăți și nouă zâmbetul tău ăla frumos, dragă? zise domnul Yeager.

— Dragă? întrebă doamna Shandy.

— Poftim cartea mea de vizită, spuse domnul Yeager. În cazul în care ai nevoie vreodată de un fotograf.

— N-o să am, zise doamna Shandy. Hai, pa.

— OK, zise domnul Yeager, jucându-se cu declanșatorul. Elevii care au comandat Gri Prezidențial, treceti la coadă, vă rog.

Doar Josh se apropie.

Josh avea o șapcă kaki pe care începuse s-o poarte de când se întorsese din tabără. Avea diverse insigne și decorații militare prinse în piept, pe care Miles și Niles bănuiau că le cumpărase de la anticariat.

— Tatăl meu, care este directorul acestei școli, e pregătit să plătească pentru un portret mai respectabil, spuse Josh fără să i se adreseze cuiva anume. (Era ultimul elev căruia i se făcea poză și majoritatea celor din clasa lui se învârteau în jurul vitrinei cu trofee, driblând cu niște mingi de baschet cu care domnul antrenor B îi rugase în mod special să nu dribleze.)

— Este mai degrabă un document de arhivă, dacă stai să te gândești, din moment ce într-o zi eu voi fi directorul acestei școli, la fel ca tata, și ca tatăl lui, și ca tatăl tatălui lui. Și la fel ca tatăl tatălui tatălui lui.

Josh numără pe degete.

— Plus încă unul. Cei cinci tați dinainte. Înaintași, cum ar veni. Cei cinci înaintași. V-ați prins?

Domnul Yeager se prinsese, dar nu râdea.

— Tata zice că Griul Prezidențial este fundalul perfect pentru familia Latră, pentru că pe vremea lui nici măcar nu se puteau alege culorile și, înainte de asta, pozele erau alb-negru și totul era cam...

Josh începu să tușească din nou.

Domnul Yeager făcu un pas în spate.

— Ești cumva bolnav?

— Nu! zise Josh. Cei din familia Latră nu se îmbolnăvesc niciodată!

— OK, zise domul Yeager. Dar pari cam bolnav.

— Se vede că nu știți nimic. În toată istoria Văii Ionii, niciun Latră nu și-a luat vreodată o zi de concediu medical. Tata, tatăl lui, toți cei cinci înaintași ai mei...

Josh se opri puțin pentru a face loc hohotelor de râs care nu veniră.

— Toți au terminat școala fără nicio absență. Și eu voi face la fel. E destul de simplu: când ai sistemul imunitar al unui viitor director...

— În regulă, hai să-i dăm drumul, zise domnul Yeager.

Miles și Niles nici măcar nu erau în cameră ca să-și vadă împlinită prima farsă de pe ziua de azi. Tocmai se îndreptau spre camera de depozitare ca să efectueze controlul echipamentului patrului de siguranță. Unul dintre avantajele apartenenței la patrula de siguranță era posibilitatea de a chiuli de la ore sub pretextul că trebuie făcut controlul echipamentului, sau pentru punerea la punct a strategiei sau pentru serviciul în trafic. Un alt avantaj era accesul liber la depozitul cu echipament al patrului de siguranță, care era plin în special de plăcuțe de semnalizare cu Stop și cu căști, dar mai conținea și câteva recipiente cu vopsea reflectorizantă, cu care trebuiau vopsite echipamentele membrilor patrului. Aceasta pare transparentă, dar reflectă lumina farurilor, pentru ca agenții să fie văzuți de șoferi. De asemenea, strălucește dubios când e luminată, să zicem, de un bliț de aparat foto și se vede cel mai bine în special pe fundalurile întunecate. Așa că, ceva mai devreme, în timp ce domnul Yeager își lua pauza de țigară după ce-i fotografiase pe cei din clasa întâi (din păcate, nu prea reușea să se lase de fumat), Miles și Niles se strecuraseră în sala de sport (unde chipurile plănuiau o strângere de fonduri prin vânzare de prăjituri pentru asociația TIPi) și umblaseră puțin la unul dintre

fundaluri (probabil că vă imaginați la care). Cei suficient de îngâmfati cât să plătească pentru Griul Prezidențial aveau să descopere, la primirea pozelor de la școală, că fuseseră vizitați de un musafir neinvitat.

Fără doar și poate, aceasta era epoca de aur a farselor. Și, cum se întâmplă întotdeauna, lumea nu și-a dat seama că a trăit într-o epocă de aur decât după finalul ei.

TRADIȚIA POZELOR ȘCOLARE de la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii data din urmă cu cinci directori. În fiecare an, toți elevii, profesorii și angajații se adunau pe peluza din fața școlii. Directorul Latră (în Valea Ionii existase întotdeauna un director Latră) își ocupa locul în fața grupului. Apoi toată lumea își sucea gâtul ca să se uite la fotograficul cocoțat pe acoperișul sălii de sport. Acesta făcea o poză care avea să atârne pe peretele din hol pentru totdeauna.

Asta e poza din 1883:

(Vaca nu era elevă, dar păștea și ea deseori pe-acolo.)

Din 1937:

Uite-l pe Jimmy Barkin. Cunoscut de elevi drept „directorul zâmbăreț” și în familie drept „rușinea familiei”.

Și 1972:

— Țsta-i actualul director Barry Latră, pe atunci elev, alături de tatăl lui, fostul director Bertrand Latră, pe atunci director. Sunt chiar acolo, în primul rând!

După prânz, clopoțelul a sunat de trei ori – era semnalul că toată lumea trebuie să se adune.

— OK, TOATĂ LUMEA, ATENȚIE!

Directorul Latră urla într-o portavoce.

— GRUPAȚI-VĂ! HAIDEȚI SĂ NE GRUPĂM! VREAU SĂ SE GRUPEZE TOATĂ LUMEA ÎN SECUNDA ASTA, CA SĂ NE PUTEM ÎNTOARCE LA ORE CÂT DE CURÂND POSSIBIL. ȘI, ÎN TIMP CE NE GRUPĂM, AȘ VREA SĂ LE REAMINTESC PROFESORILOR SĂ VORBEASCĂ PUȚIN MAI REPEDE AZI ÎN CLASĂ, CA SĂ RECUPEREZE TIMPUL PIERDUT CU REALIZAREA ACESTEI FOTOGRAFII.

Elevii alergau de colo-colo pe pajiște încercând să-și găsească prietenii. Doar jumătate dintre profesori veniseră afară și cei mai mulți dintre ei stăteau la taclale într-un mic pâlc, lângă parcare.

— UN SINGUR GRUP! zise directorul Latră. UN SINGUR GRUP CHIAR AICI PE PELUZĂ. DE CE VĂ GRUPAȚI TOT TIMPUL PÂNĂ VĂ CER SĂ VĂ GRUPAȚI, ȘI ATUNCI... ȘI ATUNCI NU ȘTIȚI DECÂT SĂ... SĂ...

— Să vă împrăștiați? i-a sugerat Niles, care stătea la dreapta directorului Latră.

— DA! SĂ VĂ ÎMPRĂȘTIAȚI! NU! SĂ NU VĂ ÎMPRĂȘTIAȚI. ȚSTA ERA DOAR SFÂRȘITUL FRAZEI MELE

ANTERIOARE ȘI NU O COMANDĂ SĂ VĂ ÎMPRĂȘTIAȚI, CĂ E OPUSUL A CEEA CE AR TREBUI SĂ FACEȚI.

Până la urmă toată lumea a reușit să ajungă în fața peluzei. Latră a străbătut mulțimea și și-a ocupat locul în primul rând.

— Ia uite! a zis Stuart. FLORI!

— Da.

Latră a zâmbit. Le observase în drum spre serviciu. Noaptea trecută, pe peluză, înflorise o pătură de violete de câmp. Violetele de câmp! Simbolul federal! Și tocmai în ziua pozelor! Latră l-a luat drept un semn divin: acesta chiar că urma să fie cel mai bun an al Academiei de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii. Într-adevăr, florile creșteau chiar lângă pancarta pe care scria DIRECTORUL LATRĂ ZICE: HAI SĂ AVEM CEL MAI BUN AN! Acum, sigur, pe pancartă scria așa în fiecare an, dar anul ăsta, pancarta era *pe bune*. Violetele care acoperiseră partea din față a peluzei erau confirmarea a tot ce scria pe pancartă! Mă rog, poate nu confirmau ele chiar tot. Pe pancartă mai scria și că DIRECTORUL LATRĂ ZICE: VINERI E ZIUA PIJAMALELOR. Dar vineri chiar era Ziua Pijamalelor! Așa că, da! Absolut tot!

— AVEȚI GRIJĂ SĂ NU CĂLCAȚI PE FLORICELE! strigă Latră în portavoce.

Nu ar fi suportat ca elevii să calce în picioare un semn divin. Și, mare noroc, florile crescuseră exact în fața locului

în care elevii se adunau pentru fotografia anuală. Divinitatea dăduse cel mai fotogenic semn posibil. Da!

— BINE, COPII, zise Latră. SĂ NU CUMVA SĂ VĂ STRĂMBAȚI. MARE GRIJĂ SĂ N-AVEȚI PĂRUL CIUFULIT. NU ESTE DOAR O FOTOGRAFIE, CI ESTE UN DOCUMENT DE ARHIVĂ, AȘA CĂ RIDICAȚI-VĂ CU DEMNITATE ȘI GRAȚIE CAPETELE ÎN SUS SPRE DOMNUL YEAGER, CARE SE AFLĂ PE ACOPERIȘUL SĂLII DE SPORT.

— Ăă, Barry?

Domnul Yeager își făcuse mâinile pâlnie și striga la directorul Latră.

— Cred că ar trebui să vezi chestia asta.

— CE ESTE?

Directorul Latră îndreptase portavocea spre domnul Yeager.

— Florile.

— LE VĂD, CE-I CU ELE? zise directorul Latră. SUNT VIOLETE DE CÂMP, SIMBOLUL FEDERAL ȘI SUNT UN SEMN CĂ ĂSTA O SĂ FIE CEL MAI BUN AN DE PÂNĂ ACUM.

— OK, dar uite cum sunt aranjate.

— CE VREI SĂ SPUI?

— E un mesaj făcut din flori.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, directorul Latră se gândi că violetele ar putea să fie aranjate într-un mesaj care să spună ceva gen MÂNDRIE BOVINĂ! sau ACADEMIA DE ȘTIINȚE EXACTE ȘI SOCIO-UMANE DIN VALEA IONII: CENTRU AL EXCELENȚEI ACADEMICE. Speră, în clipa

aia, că însăși Mama Natură își arăta respectul pentru educație.

Dar clipa trecu repede.

Directorul Latră își dădu seama că se află prins în mijlocul unei farse.

Buricele degetelor începură să-l mănânce și se făcu vânător la față.

— AH. CE ZICE?

— Ar trebui să vii să vezi cu ochii tăi.

Nici vorbă ca Barry Latră să urce până pe acoperișul sălii de sport, doar ca să citească o chestie care i se părea amuzantă cine știe cărui farsor, în timp ce toți elevii și personalul se uitau în sus la el, ca la o pată vineție și rușinată ivită pe acoperiș. N-ar fi fost demn. N-ar fi inspirat putere.

— CITEȘTE-L TU, DOUG.

Domnul Yeager se scărpină în barbă. Apoi strigă:

— Scrie așa: DIRECTORUL LATRĂ ZICE: BĂTĂTURĂ.

Urmară niște chicoteli agitate.

— CUM?

— DIRECTORUL LATRĂ ZICE: BĂTĂTURĂ!

— AM ÎNȚELES, DOUG.

— E SUPER AMUZANT! zise Stuart. Cum adică BĂTĂTURĂ?

— Adică o umflătură dureroasă pe picior, zise directorul Latră încet, și nu în portavoce.

— Stați așa, cum ați spus? întrebă un puști pe nume Scotty.

— O UMFLĂTURĂ DUREROASĂ PE PICIOR! zise directorul Latră în portavoce.

— SUNĂ ca BORĂTURĂ! zise Stuart. Ca și cum ți-ar fi BORĂT cineva pe PICIOR!

Toată lumea începu să râdă. (Probabil că era prima oară când lumea râdea la o glumă de-a lui Stuart.)

— N-AM TIMP DE BĂTĂTURI SAU BORĂTURI PE PICIOR! zise directorul Latră. E RIDICOL. EU N-AȘ ZICE NICIODATĂ BĂTĂTURĂ.

— Tocmai ați ZIS! spuse Stuart.

— De două ori, zise Holly.

— NU MAI RÂDEȚI! zise Latră. (Lumea râdea și mai tare.)
GUS, SMULGE FLORILE DIN PĂMÂNT.

Niles se apropie prudent.

— Ă, domnule director Latră?

— Da, Niles.

Directorul Latră se bucura că vede mutra serioasă a lui Niles și privirea lui sobră. Iată un elev care nu se distra la glume cu bătăături și borături.

— Mi-e teamă că Gus n-o să poată scoate aceste flori din pământ.

— Cum să nu poată, Niles? Gus e puternic și sapă bine. Săptămâna trecută a...

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Niles. Dar acestea sunt violete de câmp.

— Da.

— Simbolul federal.

— Niles, știu că sunt simbolul federal. Sunt director. Sunt plin de mândrie și de cunoștințe despre statul nostru.

— Păi atunci știți că e ilegal să smulgi din pământ violete de câmp. Sunt protejate prin lege.

Fața lui Latră se făcu și mai vânăată (avea culoarea violetelor de câmp).

— SIGUR CĂ ȘTIAM! zise directorul Latră. DOAR CĂ UITASEM! GUS, NU SMULGE FLORILE DIN PĂMÂNT.

Gus se grăbi să pună lopata la loc.

Directorul Latră umbla furios de colo-colo. Ce ne facem, ce ne facem? Trebuie găsit farsorul, desigur, și trebuie pedepsit rău de tot. Dar acum, pe loc, ce ne facem? Când avem un fotograf pe acoperiș și toată școala e de față?

— Poate că nu e chiar așa de rău, zise Miles Murphy, care venise lângă Niles. Poate copiii or să creadă că scrie ceva gen Batman.

Exact genul ăsta de tâmpenie îl făcea pe directorul Latră să se întrebe de ce un copil ca Niles era prieten cu unul ca Miles, cu toate că el fusese cel care îi pusese să se întovărășească anul trecut.

— BATMAN? BATMAN? DAR SUNT MAI PUȚINE LITERE!

— Păi am putea să punem câțiva copii să se întindă pe jos și să acopere literele „ĂTURĂ”, scriind cu corpurile lor literele MAN.

— Da, zise Niles, am putea face așa.

— DIRECTORUL LATRĂ ZICE: BATMAN? ȘI CE ÎNSEAMNĂ
ASTA, MILES MURPHY?

Miles ridică din umeri.

— Habar n-am. Dar ce ați prefera să ziceți în fotografia
anuală? Bătătură? Sau Batman?

DICTIONARUL

NOU

Latră se uită lung la Miles. Apoi luă portavocea.

— ELEVI, ASCULTAȚI-MĂ

Și, uite-așa, s-a ajuns la asta:

CEVA MAI TĂRZIU ÎN ACEEȘI ZI, Miles și Niles au fost chemați în biroul directorului.

Nu vă faceți griji: n-o încurcaseră. Era o zi de luni, ceea ce însemna că e ziua Ședinței cu Asistenții, o întâlnire săptămânală pe care o inventase Niles pentru postul inventat tot de el.

— Trebuie neapărat să participe și el? întrebă directorul Latră făcând un semn din cap în direcția lui Miles, care stătea lângă coșul de gunoi cu un carnet și cu un creion în mână.

— Miles e Asistentul Asistentului, zise Niles, referindu-se la celălalt post pe care îl inventase. Va scrie minuta de-acum încolo, ajutându-mă să-mi eliberez creierul de datoria scrierii minutelor, lăsând loc pentru noi responsabilități.

— Dacă zici tu, zise directorul Latră.

— Domnule director Latră, spuse Miles, acum mai puțin de un an l-ați rugat pe Niles să mă învețe tot ce știe despre

cum să fii un elev-model. Și cred că suntem de acord că învățăturile lui Niles în acest sens se pot întinde pe durata unei vieți de om. Sincer cred că am evoluat, ca elev și ca om, de când ați avut înțelepciunea să îl desemnați camaradul meu.

Directorul Latră mormăi. Puștiul cam avea dreptate. Fusesse o decizie înțeleaptă, una dintre multiplele lui decizii înțelepte, și era clar că acest Miles Murphy care se afla acum în biroul lui era mult mai bun decât acel Miles Murphy care pășise pe porțile școlii toamna trecută. Postura lui era mai corectă. Discursul său era mai respectuos. Sigur, avea părul cam ciufulit pentru gustul directorului Latră. Și tricourile pe care le purta erau cam dubioase.

— Prima chestiune pe ordinea de zi, spuse Niles. Cei din clasa întâi au făcut o vacă din papier mache la ora de lucru manual, iar doamna S consideră că ar trebui afișată la intrarea în școală.

— Desigur, spuse directorul Latră. Este adorabil. Un simbol al mândriei bovine. Aprobabil.

— Perfect. A doua chestiune. Câteva dintre țâșnitori n-au presiune, așa că elevii își pun gura direct pe metal și pentru că se apropie sezonul gripei...

— Îmi pare rău, zise directorul Latră. Am nevoie să vorbesc puțin despre violete.

Niles dădu din cap.

— Desigur.

Latră luă un dosar galben plin de mângăleli.

— Am încercat să-mi dau seama cine e vinovatul. Știu, probabil credeți că e Josh. Dar mă gândesc că nu se poate ca

tabăra de astă vară să nu fi ajutat la... exorcizarea demonului care l-a posedat anul trecut.

Niles dădu din cap, într-un mod care arăta simpatie, dar nu și aprobare.

— Acum, următorul suspect de pe listă s-ar putea să ți se pară ciudat, zise directorul Latră. Dacă a fost Miles?

— Poftim? zise Miles.

— Speram că n-o să auzi asta, zise directorul Latră. De asta aș fi preferat să nu participi la întâlnire.

— Dar n-am fost eu, zise Miles.

Latră oftă.

— Mantra lui Miles Murphy. Dar așa e, nici eu nu cred că a fost el. Miles cel de anul trecut cu siguranță ar fi putut face așa ceva. Dar actualul Miles, cel care stă acum în fața mea – tu –, nu prea cred. Un director trebuie să se bazeze pe instinct și instinctul meu este excelent. Ceea ce mă face să trec la Stuart.

— Hmmm, zise Niles.

— Da, spuse directorul Latră. Exact așa mă gândeam și eu. O să scriu asta în dreptul numelui lui: „Stuart: hmmm“. Dar dacă a fost Holly?

— A, nu, nu prea cred, zise Niles încet.

— Nu pare să respecte prea mult autoritatea.

— E șefa clasei noastre!

— Alibiul perfect... o să scriu „hmmm“ și în dreptul numelui ei. Poate cu un „m“ în plus.

— Eu n-aș pune un „m“ în plus.

— Am pus deja. Dar dacă a fost Scotty?

— Nu știu prea multe despre Scotty, zise Niles.

— Nici eu, spuse directorul Latră. Și, cu toate astea, parcă e tot timpul peste tot. Foarte ciudat. Chiar foarte ciudat. Șase „m”-uri. Hmm. Hmmm. Hmmmmmm.

Apoi mototoli bucata de hârtie și o aruncă în direcția coșului de gunoi, ratând și lovindu-l pe Miles.

— NU E BINE! izbucni el, privind în sus spre ventilatorul din tavan. NU E BINE DELOC. SUNTEM ÎN MIJLOCUL UNEI EPIDEMII DE FARSE. CHESTIA ASTA ÎMI IA TOATĂ ENERGIA. ȘCOALA ASTA FUNCȚIONEAZĂ CU ENERGIE. NU CU ENERGIE ELECTRICĂ. ADICĂ, SIGUR, ȘCOALA FUNCȚIONEAZĂ CU AJUTORUL ENERGIEI ELECTRICE. DAR, METAFORIC VORBIND, ȘCOALA FUNCȚIONEAZĂ CU AJUTORUL ENERGIEI CARE VINE DIN PUTEREA DIRECTORIALĂ. ENERGIA MEA ENERGIZEAZĂ ȘCOALA METAFORIC VORBIND, AȘA CUM ENERGIA ELECTRICĂ FACE SĂ FUNCȚIONEZE ACEST VENTILATOR.

Ventilatorul se rotea, scârțâind.

— APROPO, PUTEM SĂ-I SPUNEM LUI GUS SĂ VINĂ SĂ SE UITE LA VENTILATORUL ĂSTA? NU CRED CĂ AR TREBUI SĂ SCÂRTÂIE AȘA.

Miles notă:

Să vină Gus să verifice ventilatorul.

— Îmi pare rău că ați fost martorii acestei ieșiri, băieți, zise directorul Latră. Este doar o mostră a ceea ce înseamnă de fapt să ai o putere imensă. Nu e totul doar scortişoară și miere. (Directorului Latră îi plăcea să facă metafore în ton cu sezonul.) Poate că într-o zi veți înțelege, când o să ajungeti niște directori puternici ca mine, deși nu o să fiți niște directori fix ca mine, din moment ce Josh va fi directorul acestei școli, și tu, Miles, dacă vrei să fii sincer, probabil că n-ai stofă de director. Oricum, așa cum ziceam, asta înseamnă să ai putere imensă. Înseamnă să nu dai socoteală nimănui, în afară de tine însuși, și uneori poate fi greu să te uiți în oglindă, mai ales când ești atât de puternic, pentru că e ca și cum te-ai holba la...

Telefonul directorului Latră începu să sune și din difuzor se auzi vocea secretarei.

— Aveți un apel, domnule director. E tatăl dumneavoastră.

Deși fusese întrerupt, Latră nu se învineți la față. În schimb, se îngălbeni de tot.

— Fă-mi legătura, zise el, apoi ridică receptorul.

— BARRY, LA TELEFON TATĂL TĂU, FOSTUL DIRECTOR LATRĂ.

Miles și Niles îl puteau auzi de acolo de unde se aflau.

— ÎNTRERUP CUMVA CEVA IMPORTANT?

— Sincer, da, zise directorul Latră. Sunt în mijlocul unei întâlniri cu...

— PĂI ȘI ATUNCI DE CE MĂ LAȘI SĂ TE ÎNTRERUP? UN DIRECTOR N-AR TREBUI SĂ FIE ÎNTRERUP NICIODATĂ. E UNUL DINTRE CELE ȘAPTE PRINCIPII ALE PUTERII

DIRECTORIALE. AL TREILEA PRINCIPIU, MAI PRECIS, CEEA CE ÎNSEAMNĂ CĂ E UNUL DINTRE CELE TREI CELE MAI IMPORTANTE. DACĂ...

— Tată, dar...

— SĂ NU MĂ ÎNTRERUPI TU PE MINE! zise fostul director Latră. NU SUPORT SĂ FIU ÎNTRERUPT. AI VĂZUT? CHIAR ȘI CA FOST DIRECTOR SUNT MAI DIRECTOR DECÂT TINE. ȘI, APROPO DE UNII CARE NU ȘTIU SĂ FIE DIRECTORI, CE ÎNSEAMNĂ POVESTEA PE CARE AM AUZIT-O, DESPRE FARSA DE AZI, DE LA FOTOGRAFIA ANUALĂ?

— De unde ai auzit despre asta?

— NU ASTA E IMPORTANT, zise fostul director Latră. ȘI RĂSPUNSUL LA ACEASTĂ NON-ÎNTREBARE ESTE CĂ UN FOST DIRECTOR BUN PROTEJEAZĂ IDENTITATEA SURSELOR.

— De la domnul Yeager știi?

— DA. DAR NU DESPRE ASTA VORBIM. DECI UITE CARE E ÎNTREBAREA. ÎNTREBAREA E: CUM DE AI PERMIS SĂ SE ÎNTÂMPLE AȘA CEVA?

— Păi...

— FOTOGRAFIA ANUALĂ ESTE UN DOCUMENT ISTORIC.

Știu, dar...

— IAR FOTOGRAFIA DE ANUL ĂSTA VA DOCUMENTA O FARSA SPECTACULOASĂ, UN AFRONT LA ADRESA AUTORITĂȚII ȘI A NUMELUI DE LATRĂ, CARE ESTE SINONIM CU AUTORITATEA.

— Da, dar...

— ȘI ȘTII CARE E CHESTIA CEA MAI NASOALĂ, BARRY? CHESTIA CEA MAI NASOALĂ E CĂ FOTOGRAFIA DE ANUL ȚĂSTA, CARE DOCUMENTEAZĂ UN AFRONT ADUS AUTORITĂȚII, ESTE CORECTĂ DIN PUNCT DE VEDERE ISTORIC. PENTRU CĂ INFORMATORII MEI SECREȚI MI-AU RAPORTAT CĂ S-AU FĂCUT MULTE FARSE ÎN ULTIMA VREME. E EPIDEMIE.

— Nu știu dacă putem să-i spunem chiar epidemie...

— PĂI IA SĂ VEDEM. CE ZICI DE CATEDRA PRINSĂ DE TAVAN? SAU DE BROASCA-ȚESTOASĂ DIN LABORATORUL DE BIOLOGIE VOPSITĂ ÎN ALBASTRU? CA SĂ NU NE MAI ADUCEM AMINTE DE AFACEREA CU VACILE DE ANUL TRECUT, CĂ E PEA UMILITOARE.

— Tocmai mi-ai întrerupt ancheta...

— N-AM SUNAT CA SĂ-ȚI ASCULT SCUZELE. TE-AM SUNAT SĂ-ȚI SPUN CĂ, CONFORM ALTOR INFORMATORI SECREȚI, ȘI SPER CĂ E CLAR CĂ AM FOARTE MULTE SURSE SECRETE DE INFORMAȚII, PRESTAȚIA TA DE LIDER, NESATISFĂCĂTOARE, VA FI SUBIECTUL PRINCIPAL DE DISCUȚIE LA ÎNTRUNIREA ADMINISTRATIVĂ DE MIERCUREA ASTA.

— Poffim?

— ASTA E TOT. PUPĂ-I PE JOSH ȘI PE SHARON DIN PARTEA MEA.

Preț de câteva clipe, directorul Latră rămase cu receptorul în mână, uluit. Când încetă să se mai uite în gol, îl observă mai întâi pe Niles și apoi pe Miles, care erau prea uluiți ca să nu arate uluiți.

— Probabil că ar fi trebuit să vă cer să părăsiți biroul cât timp am vorbit la telefon, zise directorul Latră. Hai să ne continuăm ședința săptămâna viitoare.

Miles și Niles ieșiră din birou. Trecură prin cancelarie și ajunseră în hol. Timp de câteva minute, nici unul dintre ei nu suflă o vorbă. Dar, în cele din urmă, Miles puse o întrebare. Era o întrebare pe care n-ar fi crezut că o va pune vreodată.

— Niles, zise el, oare ar trebui să ne pară rău de directorul Latră?

— **NU**, zise Niles.
Dăduse același răspuns și pe coridor, și în laboratorul de farse, după ore. Acum îl dădea din nou, în timp ce mergea împreună cu Miles pe Strada Jefferson, către centrul Văii Ionii. Trecură pe lângă un gard de cărămidă, un magazin cu mâncare pentru animale, un magazin de răsaduri și o tonetă cu înghețată.

— Nu, zise Niles încă o dată. Gândește-te puțin. (Niles se gândise deja.) Farsele au fost inventate ca să-i descortășească pe scortoși. Ca să îi dezumfle pe cei prea umflați. Ca să-i rușineze pe cei fără rușine. Iar directorul Latră e fix un balon umflat, scortos și nerușinat, nu?

— Mda, zise Miles. Un balon mov.

— Exact! Uite ce e, am fost martori la ceva ciudat azi. Dar ce-ar fi fost dacă Robin Hood l-ar fi văzut pe șeriful din Nottingham plângând în timp ce asculta balade? Ar fi trebuit să-l lase să-i suprataxeze pe săraci? Ar fi trebuit să-și dizolve echipa și să se angajeze la Curte?

Miles și Niles se opriseră în fața tonetei cu înghețată și tăcuseră ca să poată adulmeca mirosul de cornete.

— Oricum, zise Niles, putem să mergem la ședința administrativă a școlii și să depunem mărturie în favoarea lui Latră. O să ne asigurăm că nu i se întâmplă nimic. Totul

o să fie bine. Și-acum hai să trecem la studiul de caz al săptămânii.

De-a lungul ultimelor câteva luni, Miles și Niles făcuseră câteva exerciții create special ca să le dezvolte mușchii de farsori: studiile de caz – sau, cum îi plăcea lui Miles să le zică, hei-rupurile. În ultima vreme făcuseră schimb de obiecte. Fiecare dintre ei avea douăzeci de patru de ore să planuiască o farsă folosind doar acele obiecte. Săptămâna trecută, Miles îi dăduse lui Niles o minge de fotbal, o pompă de bicicletă și un tub de lipici industrial. Prea ușor. Săptămâna asta Niles avea ceva cu adevărat special.

— Poftim.

Îi dădu o papiotă mare.

Miles se holbă la ea.

— Ată? Asta-i tot?

Nu era tot. Pentru că aceea nu era o simplă ată. Niles găsisese papiota în trusa de cusut a mamei și de-abia așteptase să-i spună lui Miles la ce e bună.

— Nu e doar...

— Am o idee, zise Miles.

— Stai puțin, spuse Niles.
Nu ai aflat încă...

Dar Miles deja abordase un trecător care purta niște

jeanși scurți și o cămașă pe care scria: CULMEA: CEL MAI GREU TRIATLON DIN LUME.

— Mă scuzați, domnule, zâmbi Miles. Prietenul meu și cu mine lucrăm la un proiect pentru ora de matematică și trebuie să măsurăm diverse străzi din Valea Ionii. Ați putea cumva să ne ajutați?

Omul părea sceptic. Deschise gura să zică ceva, dar Miles continua să vorbească.

— N-o să vă ia mai mult de un minut. Tot ce trebuie să faceți e să stați aici și să țineți de capătul acesta de ață.

Miles afișă o expresie nevinovată.

— E foarte important pentru media noastră la mate.

Îi întinse capătul de ață omului.

— Bine, mă rog, zise bărbatul.

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc! spuse Miles.

Și cu papiota în mână, se îndepărtă.

— Nu va dura mult, domnule! Doar să stați pe loc și să nu vă mișcați. Trebuie să măsurăm cu precizie.

Dispărură împreună după colț și o luară la sănătoasa pe stradă, în timp ce papiota se derula în mâna lui Miles. Se strecurară prin spatele unei cafenele, intrară pe o alee și ajunseră în apropierea unei scări de incendiu înainte ca ața să se termine.

— Trebuie s-o legăm de ceva, zise Miles, ținând de capăt. De scara de incendiu!

— Stai puțin! zise Niles. Stai, am un plan.

De după colț apărură un bărbat în costum gri, care vorbea la telefon.

— Ha, ha, zise Niles. (Chiar a zis „Ha, ha“.)

Niles îi făcu semn cu mâna și zâmbi duios.

— Îmi cer scuze că vă deranjez în timp ce vorbiți la telefon, domnule!

Bărbatul păru enervat.

— Numai o clipă, spuse el în telefonul pe care îl păstră lipit de ureche.

— Eu și prietenul meu lucrăm la un proiect pentru ora de matematică, în cadrul căruia trebuie să măsurăm mai multe străzi din Valea Ionii, zise Niles. Ați putea să țineți o

clipă de capătul acestei ațe? Veți avea posibilitatea să vă continuați convorbirea și în același timp să ajutați doi elevi să ia o notă mare la matematică!

Bărbatul părea perplex, dar Niles îi și înmânase capătul firului.

— Vă rog să-l țineți strâns și să rămâneți pe loc, spuse el. Nu durează decât o clipă.

În timp ce ieșea împreună cu Miles de pe alee, Niles strigă:

— Cincizeci virgulă trei.

În timp ce Miles dădea serios din cap.

— Șaizeci virgulă optzeci și cinci.

Ajunseră la colț.

— Vă mulțumim, domnule, țipă Niles. Ne întoarcem imediat!

Imediat ce ieșiră din raza lui vizuală, o tulară înapoi spre casa lui Niles.

— Incredibil! zise Niles, când se aflau în siguranță în laboratorul de farse.

— Extraordinar! spuse Miles.

Erau roșii la față de bucuria unei farse bine făcute, iar burțile lor erau pline cu mandarine. (Celor Doi Teribili le plăcea să se ospăteze bine când sărbătoreau.)

— Dar Miles, zise Niles, nici n-am apucat măcar să-ți spun ce face așa aia.

Miles ridică din umeri:

— E o ață, nu? Ce poate să facă?

Niles zâmbi.

— Nu. Stai puțin.

Niles pleacă din laboratorul de farse și veni înapoi cu altă papiotă.

— Citește eticheta, zise el. Mama o folosește pentru quil-turi și chestii, îi explică Niles. Se dizolvă în apă.

— Pe bune?

— Da.

— Ce tare!

Niles se încruntă:

— Mă întreb dacă în farsa asta era nevoie de dizolvare.

— A, nu începe! zise Miles. A fost o farsă super tare.

Niles mergea de colo-colo prin cameră.

— A fost, a fost.

Miles oftă. Asta era partea care-i plăcea cel mai puțin la studiile de caz: partea în care Niles medita la nesfârșit la cum ar fi putut farsa să meargă mai bine.

Niles luă creta și mângâli ceva pe perete.

— Mi se pare cumva că seamănă cu chestia cu pistolul din Cehov, știi?

— Nu știu.

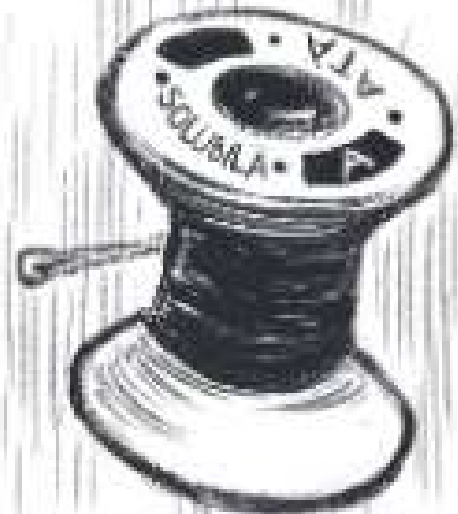
— Cehov era un rus...

— Care avea un pistol?

Miles sări în picioare.

— Era spion?

— Nu, era scriitor. Și zicea că, dacă într-o povestire apare un pistol, acesta trebuie să se descarce înainte de final. Ce voia să spună e că poveștile n-ar trebui

să conțină nimic neesențial, nimic irelevant. Pare că e valabil și pentru farse, nu? Dacă firul se poate dizolva, atunci ar trebui să se dizolve, altfel dizolvarea e ceva neesențial.

— Eu încercam să simplific lucrurile, omule.

Niles rupse creta în două.

— Briciul lui Occam!

Miles își dădu ochii peste cap.

— Alt rus?

— Nu, ăsta-i englez. Și zicea că soluția cea mai simplă e și cea mai bună. O soluție mai complicată ar putea funcționa, dar dacă ai de ales e preferabil s-o alegi pe cea mai simplă. Deci ce e mai puternic? Pistolul lui Cehov sau briciul lui Occam?

— Probabil că pistolul, zise Miles. E totuși o armă de foc.

Niles nu-l băgă în seamă.

— Poate că pistolul lui Cehov e mai bun pentru povești, iar briciul lui Occam, mai bun pentru farse.

Niles dădu din cap.

— Da, cred că așa e.

Scoase un caiet și începu să noteze ceva.

— Ce muzică e asta? întrebă Miles.

— E Bach! zise Niles. Pe un sintetizator Moog!

— Nici nu știu de ce am întreat, zise Miles.

Miles descojea o mandarină cu briceagul Swiss Army.

— Știi că ai putea să-ți folosești degetul mare, zise Niles.

— Știu.

Afară, cineva claxonă de trei ori. Era mama lui Miles.

— Trebuie să plec. Iau cina în oraș cu mama.

În seara respectivă, Niles își făcu spaghetti bolognese. Le mănca în camera lui ascultând din nou Bach. În timp ce răsucea spaghettițele pe furculiță, Niles se gândea la farsa de după-amiază. Cât or fi stat acolo cei doi bărbați? Care dintre ei s-o fi decis primul să urmeze firul și să vadă unde duce? Oare se întâlniseră? Oare ce-și spusese ră? Era ceva frumos în legătură cu farsa asta, ceva care se întâmplase probabil în absența lor. Sigur, era amuzant să fii martor la haosul pe care l-ai creat. Dar o farsă ca cea din după-amiaza asta îi oferea farsorului o plăcere stranie. Puteai să stai și să-ți imaginezi ciudatele întâmplări pe care le-ai făcut posibile. Erau așa de multe feluri în care ar fi putut să se deruleze, și Niles stătea în fotoliul său mare și-și imagina cât de multe putea.

Toate aceste posibilități erau ciudate și încântătoare. Exercițiul mental ajută o minte agitată să se concentreze (și în ziua aceea mintea lui Niles era agitată). Gândul la fir nu-l lăsa pe Niles să se gândească la lucrurile la care prefera să nu se gândească.

NIMĂNUI NU-I PLĂCEA SĂ MEARGĂ LA ÎNTĂLNIRILE Comitetului Academiei din Valea Ionii, și cu atât mai puțin Comitetului însuși. În miercurea respectivă, doar doi dintre cei cinci membri participau: domnul Karl Sykes și doamna Melinda Ciunci. Domnul Sykes ația o mustață neatrăgătoare. Doamna Ciunci, de asemenea. Audiența era la rândul ei puțin numeroasă. Miles Murphy, Niles Sparks și Barry Latră stăteau în subsolul bibliotecii, înconjurați de douăzeci și șapte de scaune goale. Miles purta chiar și o cravată, special pentru această ocazie.

Directorul Latră le făcu semnul „OK” lui Miles și Niles, cu ambele mâini.

— Duoul dinamic! A venit să salveze situația! Se pare că opoziția e depășită numeric, băieți, trei la zero.

Doamna Ciunci bătu zgomotos cu ciocănelul în masă, un lucru pe care adora să-l facă și care era de fapt singurul motiv pentru care venea.

— Se pare că o să fie interesant, zise Niles.

(Era prima oară când cineva făcea această afirmație despre întrunirea Comitetului Academiei din Valea Ionii.)

A durat ceva până s-a ajuns la partea interesantă. Întâi s-a făcut prezența și asta a durat mult mai mult decât ar fi trebuit. Comitetul a aprobat minutele de la ultima întâlnire

și agenda pentru următoarea. Doamna Ciunci a citit cu voce tare misiunea Departamentului Complet al Academiei din Valea Ionii (directorul Latră a mormăit în semn de aprobare pe tot parcursul discursului, iar când doamna Ciunci a încheiat, a aplaudat puțin). Apoi s-a votat aprobarea noii Politici de Diminuare a Pauzei (două voturi pro), Memorandumul Acordului Serviciilor Suplimentare (două voturi pro) și un contract pentru renovarea podelelor sălii de sport a Academiei de Științe Exacte și Socio Umane din Valea Ionii (două voturi pro). Dacă v-ați plictisit citind acest paragraf, imaginați-vă cum ar fi să stai într-un scaun pliant de metal, în timp ce se desfășoară ședința.

Treizeci și șase de minute mai târziu, a venit timpul pentru PUNCTUL K DE PE AGENDA ZILEI: EVALUAREA PUBLICĂ A ADMINISTRAȚIEI LUI BARRY LATRĂ.

Domnul Sykes a citit de pe o foaie țeapănă.

— Recent s-au semnalat îngrijorări cu privire la felul în care directorul Latră a condus Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii, îngrijorări produse în primul rând de acordarea unei zile libere de 1 aprilie, în cursul anului trecut, și care au sporit din cauza unei epidemii crescânde de farse...

— Epidemie, a mormăit directorul Latră.

— ...o epidemie aparent necontrolată de autoritatea directorului. În cadrul acestei întruniri, îi invităm pe membrii comunității să vorbească despre administrația Barkin.

— Aveți cuvântul, spuse doamna Ciunci, bătând cu ciocănelul în masă.

— Nu era nevoie să bați cu ciocănelul pentru asta, Melinda, zise domnul Sykes.

— Președintă Ciunci, zise doamna Ciunci.

— Președintă interimară, zise domnul Sykes. Doar pentru că Jeff nu e aici.

— Fapt care, potrivit articolului 34, paragraf (d), mă face președintă. Pot să lovesc cu ciocănelul în masă când vreau eu.

— Dacă folosești ciocănelul aiurea în tramvai, zise domnul Sykes, își pierde tot sensul.

Doamna Ciunci se uită fix la domnul Sykes și mai bătut de câteva ori cu ciocănelul în masă.

— Extraordinar, zise domnul Sykes. De ce nu te abții și tu puțin?

— Ești invidios pe ciocănelul meu, zise doamna Ciunci. Domnul Sykes nu prea mai știu ce să spună.

Doamna Ciunci își drese vocea și bătut din nou cu ciocănelul.

— Aveți cuvântul. Cetățenii din Valea Ionii sunt invitați să vină la tribună.

Miles a vorbit primul. S-a apropiat de microfonul care se afla la un metru de masa la care stătea comitetul.

— Nu cred că avem nevoie de microfon, spuse el, uitându-se de jur împrejur.

— Mereu folosim microfonul, zise doamna Ciunci, în microfon. Articolul 17, paragraf (t).

— OK, zise Miles, apoi scoase o foaie dictando. Mă numesc Miles Murphy.

În boxe se auzi un scârțâit înfiorător.

— E ceva în neregulă cu microfonul, zise domnul Sykes. Gus, poți să ne aduci un alt microfon?

Gus, care lucra la biblioteca municipală în tura de noapte, intră val-vârtej cu un microfon nou și începu să se încurce și să descurce la fire.

— Chiar cred că pot să vorbesc fără microfon, zise Miles. Doamna Ciunci ridică ciocănelul ca să-l reducă la tăcere.

— Doi-zece, doi-zece, zise Gus în microfon. Acum optzeci și șapte de ani.¹ Un vaier vine prin văzduh.² Și pe noi mai știi, când eram copii, jocul ne fura, crângul răspundea.³

---

¹ Fragment de frază dintr-un celebru discurs de la Gettysburg al lui Abraham Lincoln. (N. tr.)

² Prima propoziție din *Curcubeul gravitației*, de Thomas Pynchon. (N. tr.)

³ William Blake, „Răsună crângul” în *Cântece ale inocenței*, trad. Iana Marvis, Rao, București, 2016. (N. tr.)

Apoi le făcu semn celor de la masă că totul e OK.

— Țsta ar trebui să meargă, oameni buni.

Doamna Ciunci bătu cu ciocănelul în masă.

— Reluăm.

— Numele meu e Miles Murphy, zise Miles. Din prima mea zi de școală, de anul trecut, directorul Latră s-a arătat o prezență primitoare și un bun îndrumător, cu autoritate. Mi-a reținut numele imediat și a constituit o prezență prietenoasă în perioada în care mă acomodam la noua școală. Directorul Latră crede în potențialul meu și se asigură că obțin cele mai bune rezultate. Și tot el a fost cel care mi-a făcut cunoștință cu prietenul meu cel mai bun.

Numai prima și ultima propoziție din discurs erau adevărate, dar nu făcea nimic.

Doamna Ciunci zâmbi.

— Mulțumim, Miles.

— Mulțumesc și eu, zise Miles și se așeză la locul lui.

Directorul Latră se aplecă spre el și șopti:

— Cam scurt, Miles, și cam subțire în ceea ce privește puterea mea directorială, dar în ansamblu n-a fost prea rău.

Niles Sparks a urmat la tribună.

— Doamnă și domnule din comitetul școlar, mă aflu azi în fața dumneavoastră pentru a vă vorbi despre eroul meu. Un om extraordinar. Un om puternic. Un director. Directorul Latră.

— Așa da, zise Latră, strângând puțin pumnul.

Niles laudă activitatea de lider a directorului Latră într-o prezentare de șapte minute, susținută de materiale vizuale care să le faciliteze înțelegerea celor din comitetul școlar: grafice, fotografii și chiar și o dioramă.

La final, comitetul școlar aplaudă cu indulgență. Latră plânse puțin.

— Tare asta, zise Miles când Niles se așeză la locul lui.

— Cred că am făcut o treabă bună, zise Niles și își execută salutul.

— Ce-i asta? Un salut secret? întrebă Latră. Grozav. N-am văzut prea bine. Puteți să mi-l arătați și mie?

— Mai dorește cineva să ia cuvântul? întrebă doamna Ciunci.

Latră se ridică rapid în picioare.

— Eu!

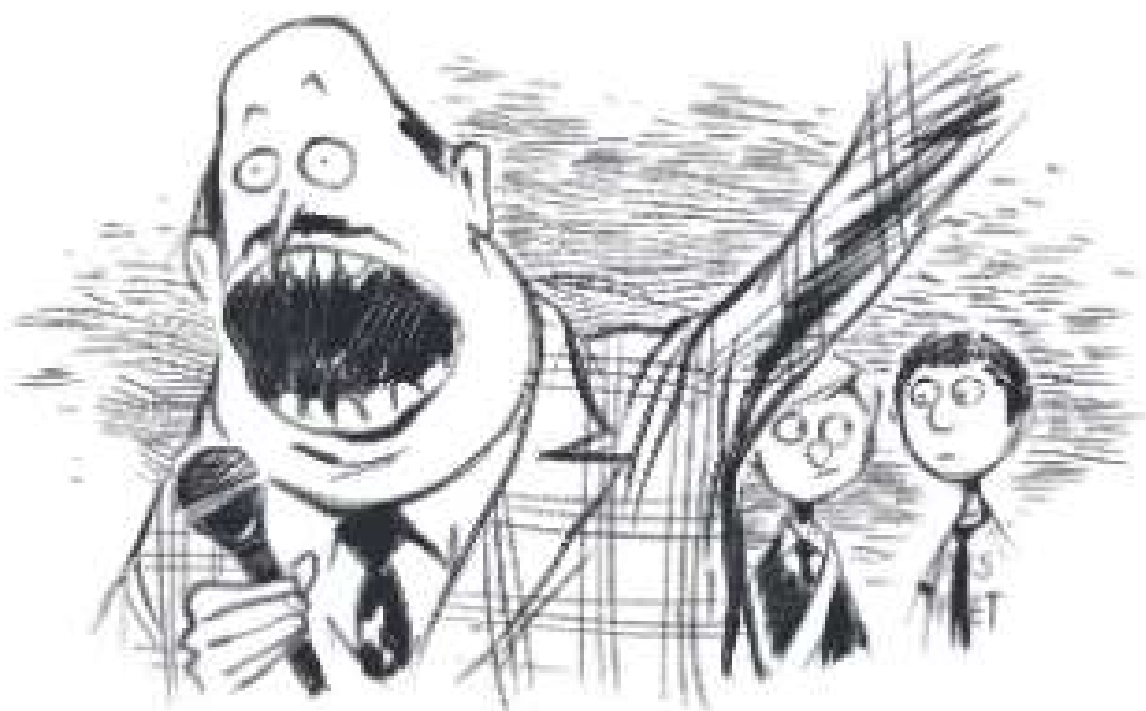
Își închise nasturii blazerului și veni la microfon.

— Să-i dăm drumul, Barry, își spuse.

Directorul Latră era mândru de multiplele sale realizări ca director, dar cel mai mândru era probabil de felul în care stăpânea formula retorică atât de iubită de toți directorii: discursul de putere. Un discurs de putere e menit să le inspire venerație ascultătorilor și să demonstreze autoritatea vorbitorului. Iar cu o seară înainte, directorul Latră stătuse până târziu punând la cale ceva bizar. Fără îndoială, acesta avea să fie discursul cel mai tare din toată cariera lui. Cuvintele se revărsaseră. Puterea radia din ele. Metaforele răsăriseră din mintea lui ca... ca... ca un hopa-mitică dintr-o cutie, adică răsăriseră brusc, hopa, Mitică e doar o metaforă, nu e vorba despre niciun Mitică aici, deși poate fi un nume drăguț, al cuiva cu o figură armonioasă și simplă, la fel ca metaforele lui Barry.

— DISTINȘI MEMBRI AI COMITETULUI ȘCOLAR, SUNT DIRECTORUL LATRĂ, DIRECTORUL DESPRE CARE ESTE VORBA.

Boxele scârtăiră.

— Nu este nevoie să țipați, spuse doamna Ciunci, aveți microfon.

Nu prea se auzea ce spune, Latră stricase sistemul de sunet.

— Gus! țipă domnul Sykes.

Ușile din spate se deschiseră, dar în locul unui Gus zâmbitor, apăru fostul director Latră.

Sala icni perceptibil, ceea ce era impresionant, din moment ce nu se aflau acolo decât cinci persoane care să icnească.

Bertrand Latră veni cu pași mari în față.

— Stai jos, Barry, spuse el.

Barry Latră se retrase și se așază în primul rând.

Fostul director Latră îndepărtă niște firimituri de pe măsuta cu roțile și bătu în microfon. Boxele funcționau din nou.

— Melinda, Karl, mă scuzați că apar așa în mijlocul ședinței. Sunt sigur că veți înțelege că, după ce m-am retras din comitet, mi-am promis să nu fiu prezent decât la întâlnirile la care este neapărată nevoie să particip.

Doamna Ciunci și domnul Skyes chicotiră.

— Să fim concisi. Nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Așa cum tocmai ați văzut, fiului meu îi lipsește disciplina. De aceea, și școlii îi lipsește disciplina. Farsele de la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii au scăpat de sub control. Se insinuează în timpul activităților școlare. Și ne fac districtul de rușine. Mi-a ajuns la urechi prin intermediul unor colegi că suntem de răsul curcilor în cancelariile din Valea Cerii. Niciunui tată nu-i place să vorbească urât despre fiul lui. Dar simt că sunt

un om cu doi copii, iar unul dintre ei este Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii.

— Mai ești și tatăl lui Bob, zise directorul Latră din primul rând.

Bertrand Latră îi aruncă o privire cruntă lui Barry.

— Da, Bob. Trei copii. Barry, Bob și școala. Iar școala e în criză. Și, în cazul unei crize, trebuie să luăm măsuri. Așa că vă fac următoarea propunere: directorul Latră să-și ia un concediu forțat, pe termen nedefinit.

— Vrei să mă dai afară? întrebă directorul Latră.

— E a doua oară când mă întrerupi, zise fostul director Latră. Și nu, nu asta am spus.

— Ba cam asta ai spus.

— N-a spus asta, interveni domnul Skyes, cu nasul în carnetel. A spus „un concediu forțat, pe termen nedefinit“.

— Stai puțin, Bertrand, zise doamna Ciunci. Cine o să-l înlocuiască?

— Doar un director puternic poate pune capăt acestor aberații.

Fostul director Latră se aplecă spre microfon:

— EU.

— POFTIM? zise directorul Latră.

— Liniște! spuse doamna Ciunci.

„Poc! Poc!“ făcu ciocănelul.

— Acestea fiind spuse, supun moțiunea la vot, zise fostul director Latră.

— Are voie să facă așa ceva? întrebă directorul Latră.

— Da, zise domnul Sykes.

— Ca începând din acest moment, directorul Latră să-și ia concediu forțat, pe termen nedefinit, și ca eu, Bertrand Latră, să-i preiau atribuțiile.

— Pro, zise domnul Sykes.

— Împotrivă, zise doamna Ciunci.

Era baraj.

Conform articolului 98, paragraf (j), în cazul unui baraj, votul decisiv trebuia dat de membrii comitetului extins al școlii.

Membrul comitetului extins al școlii era Bertrand Latră. A votat în favoarea propriei propuneri.

Barajul a rămas fără slujbă.

— **AȘA, DECI N-A MERS PREA BINE**, zise Miles.

— Nu, n-a mers, zise Niles.

Mâncau amândoi pizza în camera lui Niles.

— Ce muzică e asta? întrebă Miles.

— Zither! spuse Niles.

— Sigur că da, zise Miles, apoi înghiți îmbucătura. Deci ce facem în continuare?

Niles luă o bucată de ardei de pe felia de pizza și o puse pe farfurie pentru mai târziu.

— Ce vrei să spui?

— Ce facem cu directorul Latră?

Niles zâmbi.

— Păi, îi urăm bun-venit la Academia din Valea Ionii, desigur. L-ai văzut cum a făcut? E un sconcs.

— Un sconcs?

— Un ticălos mârșav care cere să i se facă farse. Rău și fără umor. Cea mai bună țintă posibilă. Un țap bun se întâlnește rar, dar un sconcs... Farsorii așteaptă o viață întreagă să apară cineva ca Bertrand Latră.

— Grozav, zise Miles. Dar nu despre acel director Latră te întrebam.

— Știu.

Băieții continuară să mestece.

Acel Latră despre care vorbea Miles, adică Barry Latră, stătea la volanul breakului său galben, parcat în fața casei. Muzica era dată foarte încet, iar directorul purta o lungă conversație cu sine însuși.

— E un lucru bun, Barry, spuse el. Este probabil cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată. Ai fost director timp de peste cincisprezece ani. Gândește-te la tot ce ți-a lipsit! N-ai avut timp pentru proiecte personale! Și știu la ce te gândești, Barry. Te întreb: care proiecte? Dar tocmai despre asta e vorba! Nici măcar n-ai avut timp să te gândești la niște proiecte interesante. Iată Proiectul nr. 1: începe o listă de proiecte.

Desfăcu fermoarul Genții Directoriale, care după această întâlnire devenise practic o simplă borsetă, și scoase un

caiet. Pe coperta caietului scria „IDEI DIRECTORIALE”. Tăie și înlocui al doilea cuvânt:

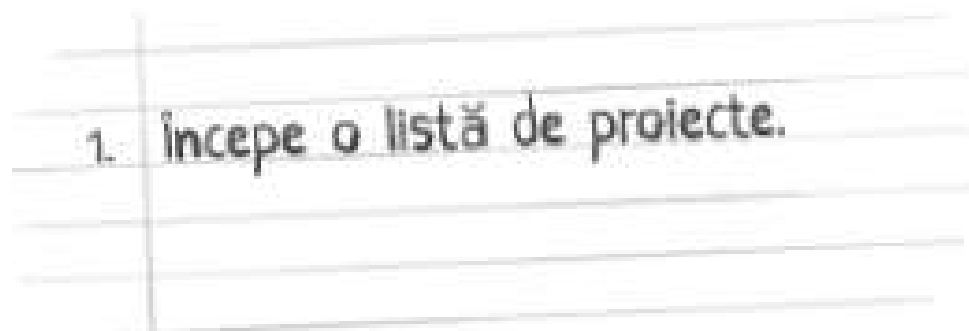

IDEI DE PROIECTE
DIRECTORIALE

Dădu paginile pe care scrisese: „CUM SĂ FIU PROPRIUL MEU MENTOR”, „TEHNICI DE LEADERSHIP PENTRU LIDERII DE MÂINE”, „PĂRINȚI CARE N-AU FĂCUT NICIODATĂ VOLUNTARIAT”... și, când dădu de o pagină albă, scrisese: „LISTĂ DE PROIECTE”.

Își lovi puțin dinții cu capătul creionului.

Apoi scrisese:

1. Incepe o listă de proiecte.

Apoi o bifă cu o bifă apăsată.

— Barry, spuse, startul s-a dat și ești în joc!

Apoi începu să scrie sălbatic.

- ✓ 1. Incepe o listă de proiecte.
2. Descoperă cine ești cu adevărat, prin intermediul proiectelor.
3. Află de ce în mașina asta încă miroase a picloare nespălate.

...

— Cam simt că e vina noastră într-un fel, spuse Miles.

— Uite ce e, zise Niles, farsa din Ziua Pozelor n-a fost răutăcioasă sau crudă. N-am avut intenția să distrugem ceva! N-aveam de unde să știm că tatăl lui Latră e un sconcs! Și tatăl lui a fost cel care l-a concediat, nu noi. Toată harabura de la întâlnirea comitetului a fost între ei. N-aveam ce să facem. Miles, trebuie să trecem peste asta și să facem ce știm noi mai bine. Școala începe în mai puțin de paisprezece ore. Ar trebui să avem ceva pregătit pentru bătrânul Latră, mâine la prima oră.

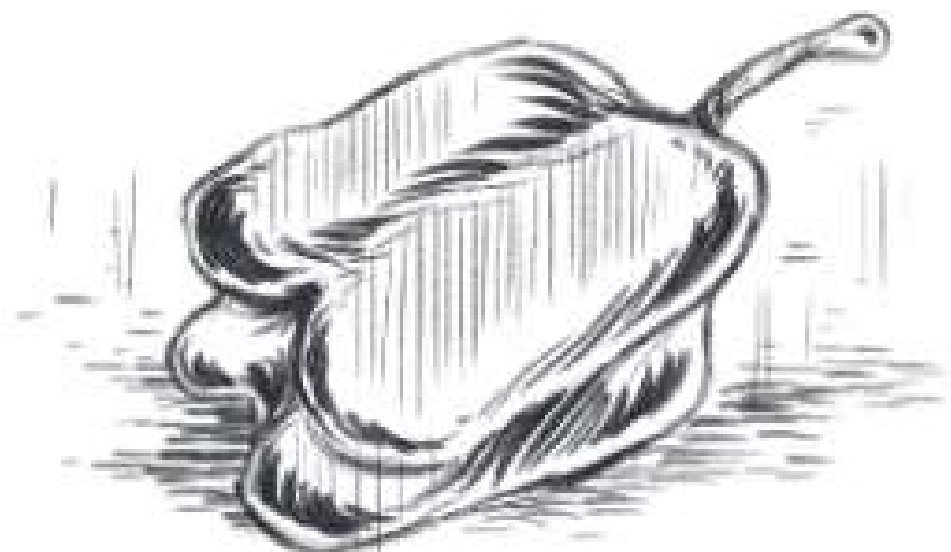
— Păi bine.

— Bine, zise Niles. Așa, ce știi despre scara Scoville?

Distanța se măsoară în metri. Greutatea în kilograme. Laptele se măsoară în litri sau în lingurițe imperiale. Înălțimea unui cal se măsoară cu palma. Strălucirea luminii,

în lumini. Iar iuțimea unui ardei iute se măsoară în unități Scoville.

Acesta este un ardei gras.

E la zero pe scara Scoville. Nu e iute deloc.

Mulți oameni au probleme însă cu ardeii jalpenos, care au un scor de 10 000 de unități Scoville.

Cu ardeii serrano, treaba devine serioasă: au o iuțime de 25 000 de unități pe scara Scoville (SHU). Chilli se plasează undeva pe la 100 000. Se găsesc în sosurile curry și arată așa:

Data viitoare când mergeți la restaurantul thailandez, provocați pe cineva să mănânce unul.

Mai departe, avem habanero (300 000 SHU), Bhut Jolokia (1 000 000 de SHU) și Scorpionul Moruga (1 200 000 SHU).

În sfârșit, există un ardei declarat cel mai iute din lume. Frige limbi, arde gâtlejuri, face stomacul să vrea să sară din corp. Dacă se poate spune despre un ardei că e malefic, apoi acest ardei e malefic.

Se numește Carolina Reaper.

E roșu și are o formă neregulată. La un capăt are un cotor verde deschis, și la capătul celălalt, o codiță ca de drăcușor, cârlionțată. Fiți atenți ce frumusețe!

Acest ardei provenea de pe un vrej care creștea pe pervazul ferestrei lui Niles de vreun an și jumătate.

— Am păstrat acești ardei pentru o ocazie specială, spuse el.

Niles își șterse mâinile pe un șervețel și își puse o pereche de mănuși de cauciuc. Apoi culese un mic fruct de la baza vrejului și îl așeză gingaș pe masă, între el și Miles.

— Peste 2 200 000 de unități pe scara Scoville, spuse el. E de 220 de ori mai iute decât cel mai iute jalapeno.

— Moamă! zise Miles.

Preț de câteva secunde au rămas tăcuți, uitându-se uluiți la ardei.

— Să-l gustăm?

Niles rânji.

— Pe bune?

— Păi, trebuie, nu? Ca să vedem cum e.

— Vai, frate, zise Niles. OK.

Miles scoase briceagul din buzunar și tăie ardeiul pe din două. Niles luă partea lui cu mâna înmănușată. Miles luă jumătatea de ardei pe lama briceagului și o aduse la câțiva centimetri de gură.

— Unu, zise Miles.

— Doi, zise Niles.

— Trei, zise Miles.

Mușcară fiecare câte o bucățică minusculă.

De ce, de ce, de ce au făcut-o? Instantaneu, amorțeala se răspândi dinspre papilele gustative de pe vârful limbii lui Niles, pe limba întreagă. Apoi, se întinse spre bază și în interiorul obrazilor. Măcar dacă amorțeala ar mai fi durat: în mai puțin de o secundă, gura îi luă foc cu totul. Niles trebuia să scoată ardeiul din gură. Înghiți. Proastă idee. Parc-ar fi înghițit napalm.

Între timp, Miles începuse să sughită sălbatic.

— Mi se topesc mâțele, zise el printre spasme.

— Îți ies ochii din cap! spuse Niles.

— Ai toată fața roșie! zise Miles.

— Plângi! zise Niles.

— Amândoi plângem!

Niles își scoase mânușile de cauciuc și se frecă frenetic la ochi. Transpira. Își simțea capul din ce în ce mai fierbinte. Era groaznic. Era spectaculos.

— Vai de mine, vai de mine!

— Vreau apă! zise Miles.

— Face mai rău! zise Niles.

— Vreau ceva, orice!

— Înghețată! zise Niles.

O zbughi afară din cameră și se întoarse în mai puțin de un minut cu o cutie de înghețată de mentă cu bucățele de ciocolată și două linguri.

Aproape că rupseră capacul și se năpustiră cu lingurile asupra conținutului. Înghețata li se prelinge pe la colțurile gurilor.

— Gura mea se simte mai bine, dar corpul parcă-mi arde, zise Niles.

— Și al meu la fel, spuse Miles și-și smulse tricoul.

— Bună idee, zise Niles.

Miles se repezi la fereastră și o deschise. Amândoi se tăvăleau pe jos, fără tricouri și cu gurile pline de înghețată, râzând și plângând și zicând:

— De ce, de ce?

BERTRAND LATRĂ ERA GENUL de bărbat care poartă și curea, și bretele. E mai degrabă un fel de a spune, dar Bertrand Latră chiar așa se îmbrăca. Purta curea și purta și bretele. În aceeași zi. În același timp. Desigur, avea de asemenea caracterul sugerat de această imagine-cliseu: era un puritan moralizator, un pedant scortșos, un pudic, cineva care le strică mereu cheful tuturor, un cârcotaș, un sconcs.

Și sconcsul acesta avea parte chiar acum de o dimineată minunată. Ce bine se simți punându-și vechea curea și vechile bretele, conducând spre școală și parcând pe locul directorului. Încă și mai bine se simți când se văzu în vechiul cabinet. Își atârnă haina în vechiul cuier și se așeză la vechiul birou, în vechiul scaun. Bertrand se încruntă. Vechiul scaun era reglat acum la o nouă înălțime. Trebuia să rezolve chestia asta. Scaunul oftă când Bertrand îl coborî cu un centimetru și jumătate. Perfect.

Bertrand dădu aprobator din cap. Locul mirosea încă la fel. Lână veche și cafea arsă. Venea un iz vag de bergamotă – Barry avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru ceaiul Earl Gray – dar Bertrand putea să îl alunge preparând vechiul amestec special a lui Bertrand. Extrase din geanta diplomat o pungă cu fermoar plină cu cafea măcinată și turnă puțină în filtru. Butonul străluci portocaliu și lichidul începu să picure.

Bertrand Latră lustrui o cană. CEL MAI BUN DIRECTOR DIN LUME. Ei bine, era din nou adevărat.

În regulă, era timpul să devină oficial. Se aplecă peste birou și dădu la o parte plăcuța de alamă pe care scria DIRECTORUL LATRĂ și o înlocui cu o plăcuță de alamă pe care scria DIRECTORUL LATRĂ.

— Latră s-a întors, își spuse. Mai precis, Bertrand Latră.

Bertrand își acordă treizeci de secunde de leneveală, în timpul cărora admiră portretele celor din familia Latră care stăteau aliniate pe pereți: Thadius, Roger, el însuși și Barry. Toți directorii Latră, în afară de unul singur, un director

indulgent care adusese rușinea asupra numelui de Latră, și al cărui portret fusese înlăturat la comanda lui Bertrand. Numele celui director era Jimmy, deși Bertrand îi spusese tată, deși Jimmy ar fi dorit să-i spună tati.

Bertrand se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să mai existe încă un portret de-al lui pe perete, din moment ce,

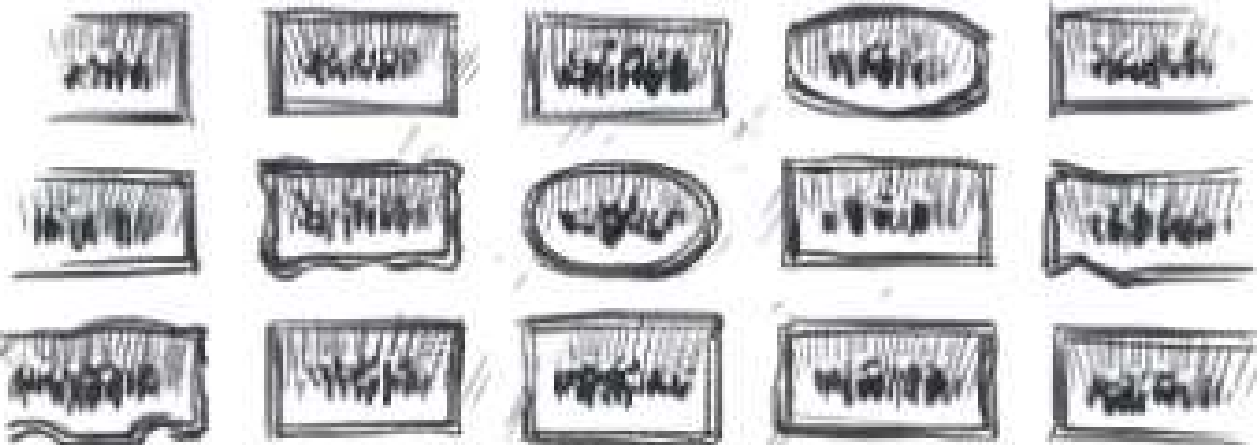

iată, ocupa funcția de director a doua oară. Sau dacă n-ar trebui cumva să dea jos portretul lui Barry, ca să șteargă acea scurtă intermitență, golul din vremea puterii lui Bertrand.

Putere. Asta îi aminti de ceva. Bertrand scoase o mașină de scris din cutia în care o așezase de dimineată.

În timp ce introducea o foaie îngălbenită în car (adusesse și hârtia tot de acasă), Bertrand simți cum îl inundă energia de altădată. Avea o bănuială că acești copii nu mai auziseră niciodată un discurs de putere adevărat. Ei bine, avea să remedieze asta în curând. Lucrurile aveau să se schimbe pe aici, și era important să înceapă în tonul potrivit.

DIRECTORA LATRĂ

ELEVII SE ALINIARĂ în aulă.

— Ce se întâmplă? întrebă Holly.

— Directorul Latră a fost CONCEDIAT, zise Stuart.

— Practic și-a luat un concediu forțat, pe perioadă nedefinită, spuse Niles.

— Deci a fost concediat, zise Holly. De ce?

— Păi... spuse Miles, în timp ce se juca nervos cu punguța de plastic din buzunar.

Josh se băgă în discuție ca musca-n lapte.

— Despre ce vorbiți, nătărăilor?

— Despre taică-tău, zise Holly.

— Nătărăul ăla? întrebă Josh.

— E TAICĂ-TĂU! zise Stuart.

— Mă rog. Toată lumea zice că eu semăn cu bunicul.

— La cine te referi când spui toată lumea? întrebă Miles.

— La bunicul.

Bertrand Latră se cocoță pe scenă, sorbindu-și cafeaua și privindu-i pe copiii care treceau pe la picioarele lui.

Miles îi făcu semn lui Niles.

Era timpul.

Niles ieși din rând și se urcă pe scenă.

— Bună ziua, domnule director Latră!

Niles zâmbi voios și îi întinse mâna.

— Bine ați venit la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii! Sau mai corect spus, bine ați revenit!

Bertrand Latră mută cana în mâna stângă și cu cealaltă îi strânse mâna lui Niles fără niciun chef.

— Și tu cine mai ești?

— Niles Sparks! Voiam să vă ofer acest măr, zise Niles, scoțând un ionatan din buzunarul jachetei și întinzându-l spre mâna stângă a lui Latră.

Latră schimbă cana din nou și luă mărul.

— În prima zi de școală îmi place să ofer un măr tuturor celor din corpul profesoral, dar dumneavoastră nu erați atunci acolo! Așa că vă urez mult noroc în prima *dumneavoastră* zi de școală.

Niles îi întinse din nou mâna. Cum avea ambele mâini ocupate, Bertrand Latră se văzu ușor debusolat, apoi puse cafeaua pe marginea scenei, ca să-i poată strânge mâna lui Niles.

(Exact în acel moment, Miles trecea și el pe-acolo.)

— Dacă fiul dumneavoastră vă seamănă, spuse Niles, uitându-se fix în ochii lui Latră, sunt convins că veți fi un director extraordinar.

Latră pufni.

— Fiul meu nu-mi seamănă absolut deloc.

Niles ridică nervos din umeri.

— Mă rog, sunt convins că veți fi oricum un director extraordinar.

— Da.

Latră se aplecă și își luă cafeaua.

— Mulțumesc. Poți să pleci.

Rânjind stânjenit, Niles se retrase și sări de pe scenă. Apoi își făcu loc prin mulțime ca să ajungă la colegii lui.

Miles îi oprise un loc.

— A părut tensionată conversația, zise Miles.

— A fost ca și când aș fi dat mâna cu o șopârlă. Cum a mers?

— Vulturul e în cuib, zise Miles.

— Vaca e în staul, spuse Niles.

— Pisica e în litieră.

Voiau de fapt să spună că ardeiul e în cafea.

Bertrand Latră veni la tribună.

Așeză cana lângă microfon.

Miles și Niles se instalară în scaune.

— Bună dimineața, copii, spuse directorul Latră. Eu sunt noul vostru director. Numele meu este directorul Latră. Dați-mi voie să încep prin a spune că Ziua Pijamalelor se anulează.

Un murmur de nemulțumire străbătu sala.

Holly se uita în jur, la fețele colegilor ei. Apoi se ridică în picioare.

— Dar, domnule director Latră, spuse ea. Fostul director Latră...

Latră bătu cu pumnul în tribună.

— LINIȘTE! SĂ NU MĂ ÎNTRERUPETI!

Și, îndreptând un deget lung spre Holly Rush, zise:

— TE PREZINȚI ÎN BIROUL MEU IMEDIAT CE SE TERMINĂ ACEASTĂ ADUNARE. AI ÎNȚELES?

— Da, dar...

— STAI JOS!

Uluită, Holly se așeză.

— Măine nu este Ziua Pijamalelor. Nici Ziua Rodeo. Nici Ziua Pulovărilor Urâte. Cu toate astea, mâine este o zi tematică specială. Vreți să știți ce zi este mâine?

Sala rămase tăcută.

— Măine este o Zi de Școală. Și iată ce se face într-o Zi de Școală: vă îmbrăcați conform codului vestimentar, veniți la

școală LA TIMP și învățați. Și iată și vestea bună: astăzi este de asemenea o Zi de Școală. Și la fel va fi și luna viitoare. De fapt, au mai rămas 120 de Zile de Școală din acest an, și toate vor fi la fel. Veți învăța teoreme, veți reține date, vi se vor da teste-grilă și lucrări de control. Vom continua astfel până în iunie, după care nu mă interesează ce mai faceți. De-atunci încolo, n-aveți decât să purtați pălării de cowboy sau pulovere hidoase. Așa e vara.

— DE CE să purtăm PULOVERE VARA? îi șopti Stuart lui Scotty.

— TU, DIN RÂNDUL TREI. TE PREZINȚI DE ASEMENEA LA MINE ÎN BIROU.

— CUM NAIBA DE M-A AUZIT? zise Stuart.

(Directorul Latră îl auzise pentru că Stuart nu se prea pricepea să vorbească în șoaptă.)

— Așa.

Directorul Latră luă cana cu cafea în mână.

— Și acum să vorbim despre farse.

Miles și Niles se îndreptară în scaune.

— Sunt aici în mare parte datorită atitudinii permissive a predecesorului meu în legătură cu farsele. Dați-mi voie să vă spun ceva: deși sunt înrudit cu fostul director, tatăl lui fiind, EU NU VOI PERMITE FARSELE. La școală e disciplină. Ființele umane și-au petrecut secole întregi ca să clasifice, să codifice și să organizeze informațiile despre lume într-un sistem coerent și datorită noastră ca educatori e să înscriem acest sistem în mințile voastre. Nu avem timp de pijamale,

exerciții de energizare sau întreruperi. Și cu siguranță nu avem timp pentru haos.

Duse cana la gură. Aceasta plana în fața buzelor lui, la doar câțiva centimetri de față.

— NU AVEM TIMP PENTRU FARSE.

Bertrand Latră bău cu nesaț.

Cei Doi Teribili se aplecară în față.

— OK, șopti Niles (el știa să șoptească).

Capul directorului zvâcni în sus.

Ochii i se măriră.

Apoi mai luă o înghițitură. Sorbi îndelung, pe îndelete. Bertrand Latră scruta mulțimea în timp ce sorbea cafeaua, iar după ce termină oftă satisfăcut, fix în microfon.

Pe fața directorului se instală un zâmbet fin.

— Deci, spuse el. Fără farse. Începând de azi, Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii e un teritoriu liber de farse. E ceva de care vom fi cu toții mândri. E ceva ce vom sărbători împreună. E ceva ce vom comemora. Gus!

Gus împinse pe scenă un căruț pe care se afla un obiect masiv acoperit cu o pânză.

— Azi, această tabelă va fi instalată în holul Academiei de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii, exact lângă vaca aceea ridicolă și diformă.

Doamna S, învățătoarea clasei întâi, se încruntă.

Bertrand Latră smulse pânza.

— De-abia aștept ca la sfârșitul zilei de azi să întorc cartonașul cu numărul 1. Mai mult, mă aștept din plin să continui

să întorc cartonașe cu numere, în fiecare zi, până la sfârșitul anului. Acum, copii, trebuie să știți că nu sunt un om alergic la umor. Când vom ajunge la sfârșitul șirului de zile de școală fără farse, pe tabelă va fi afișat numărul 119. Și pentru a ne sărbători buna purtare, faptul că ne-am îndreptat, ne vom premia: Sammy, Homarul cel Prudent ne va ține un curs despre siguranță pe timpul vacanței de vară.

Au urmat mormăieli dezaprobatoare.

— LINIȘTE!

Mormăielile au încetat.

— Puteți pleca, zise Bertrand Latră.

Profesorii, care păreau aproape la fel de șocați ca elevii, se ridicară și le dădură elevilor semnalul să se ridice și ei. În timp ce lumea pleca din sală, directorul Latră se aplecă spre Gus. Vorbi încet, dar se asigură că în microfon se aude ce spune.

— Gus, zise el, trebuie să facem ceva cu florile alea din față.

— Dar e ilegal să rupi violete sălbatice, domnule.

— N-am zis nimic despre rupt. Pune o prelată pe ele. Ține-le în beznă. Lasă-le să moară.

ACADEMIA DE STIINTE EXACTE SI SOCIO-UMANE DON MILA TONIT

AU TRECUT
000 ZILE DE LA
ULTIMA NOASTRA FARSA.

Capitolul

II

— **A** I PUS ARDEIUL ÎN CANĂ, nu? întrebă Niles.

— Da! Sigur că am pus ardeiul în cană!

— Știu. Știu.

Miles și Niles mergeau pe peluza din față împreună cu colegii lor de clasă. Aruncând o privire spre panou, observară că anunțul cu Ziua Pijamalelor fusese deja scos. În locul lui:

— Țsta-i cel mai aiurea lucru pe care l-am văzut vreodată, zise Miles.

Niles nu făcu decât să dea din cap.

— Și-a dat seama, nu-i așa? zise Miles. N-avea cum să nu-l simtă. Sigur și-a dat seama.

— Da, și-a dat seama.

— Adică, trebuie să fi văzut ardeiu pe fundul căni.

— Și-a dat seama.

— Măi să fie!

Pe Miles îl trecură toți fiorii.

Holly îi ajunse din urmă.

— Ce s-a-ntâmplat? Arătați de parcă voi ați fi încurcat-o.

— Holly, ai grijă ce spui în biroul ăla, zise Miles. Omul e nebun.

Holly ridică din umeri.

— O să supraviețuiesc. Sincer, mai tare mă îngrijorează Sammy, Homarul cel Prudent. L-am văzut pe tip când eram la grădiniță. Deloc un actor bun.

— IA STAI, despre SAMMY e vorba? TIPUL e SUPER TARE.

Holly oftă.

Intrară în școală. Gus tocmai muta vaca, pentru a-i face loc tablei. Văzându-i pe copii, ridică din umeri și le zâmbi înțelegător.

— Hei, unde-i Niles? întrebă Holly.

— Păi... zise Miles uitându-se de jur împrejur. Nu știu.

— Bine. Păi, pa și pusi.

Își vârî tricoul în pantaloni.

— Stuart, e timpul să vorbim cu Latră.

— O, nuuu.

O apucară pe coridor, spre biroul directorului.

Dar Niles Sparks ajunsesese înaintea lor.

— Tot tu ești?

Bertrand Latră se lăsă pe spate, în scaun.

— Tot eu sunt!

Niles se duse în spatele biroului și rămase în picioare, lângă director.

Directorul Latră se încruntă.

— De ce stai de partea biroului care mi-e rezervată mie? Și apoi, ce cauți aici?

— Ah, zise Niles. Trebuia să vă explic înainte de adunare. Eu sunt Ajutor Școlar. Vă puteți da seama citind ce scrie pe această banderolă. Scrie AJUTOR ȘCOLAR.

— Pot să citesc și singur, zise directorul Latră. Dar tot n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Se uită la ceas.

— Despre ce e vorba? Am niște elevi la ușă care așteaptă să fie muștrați.

— Excelent! zise Niles. Atunci, voi fi concis. Ajutorul Școlar este un post creat de mine, pentru a ajuta la mai buna conducere a școlii.

— Și de ce, mă rog, aș avea nevoie de ajutor în conducerea școlii? întrebă directorul Latră.

— Chiar și Zeus îl avea pe Hermes!

Latră se încruntă.

— Zeus, zeul grec, spuse Niles.

— Știu prea bine cine era Zeus, spuse directorul Latră.

— Da, și Hermes era...

— Știu prea bine cine era Hermes.

— Păi da, și dumneavoastră sunteți Zeus! Și eu sunt Hermes! Pot fi ochii și urechile dumneavoastră în școală. Precum și mâinile, și picioarele dumneavoastră. Știți, pot veghea la

buna respectare a regulilor. Pot să trag cu urechea la zvonurile despre farse. Pot să vă fac mai puternic.

— Ce spuneai despre mâinile și picioarele *mele*?

— Pofim?

— Spuneai că vei fi mâinile și picioarele mele.

— Să vă fac mai *puternic*. La asta se referea partea cu mâinile.

— Și cea cu picioarele?

— Păi... zâmbetul lui Niles păli. Pot să merg prin locuri prin care dumneavoastră nu mergeți.

Latră se uita fix la el.

— Mă puteți vedea ca pe un director Latră în miniatură! spuse Niles.

— E o idee bună, zise directorul Latră.

Niles răsuflă ușurat. Preț de o clipă, se îngrijorase. Acum va avea acces la biroul bătrânului Latră, la planurile și schemele lui...

— Dă-mi banderola, spuse directorul Latră.

— Pofim?

— Banderola. Te eliberez din funcție.

— Dar tocmai ce ați spus că e o idee bună!

— Este. Asta nu înseamnă însă că Ajutorul Școlar vei fi tu. O să fiu sincer, Niles. Nu te cunosc. Și cu siguranță nu am încredere în tine. Și nici nu cred că te plac.

— Dar...

— Banderola.

Niles își scoase banderola.

— Dar e făcută de mine.

Latră o luă.

— Și ai făcut-o foarte bine. O să se asorteze cu ochii lui Josh. Care sunt căprui, la fel ca ai tuturor celor din familia Latră.

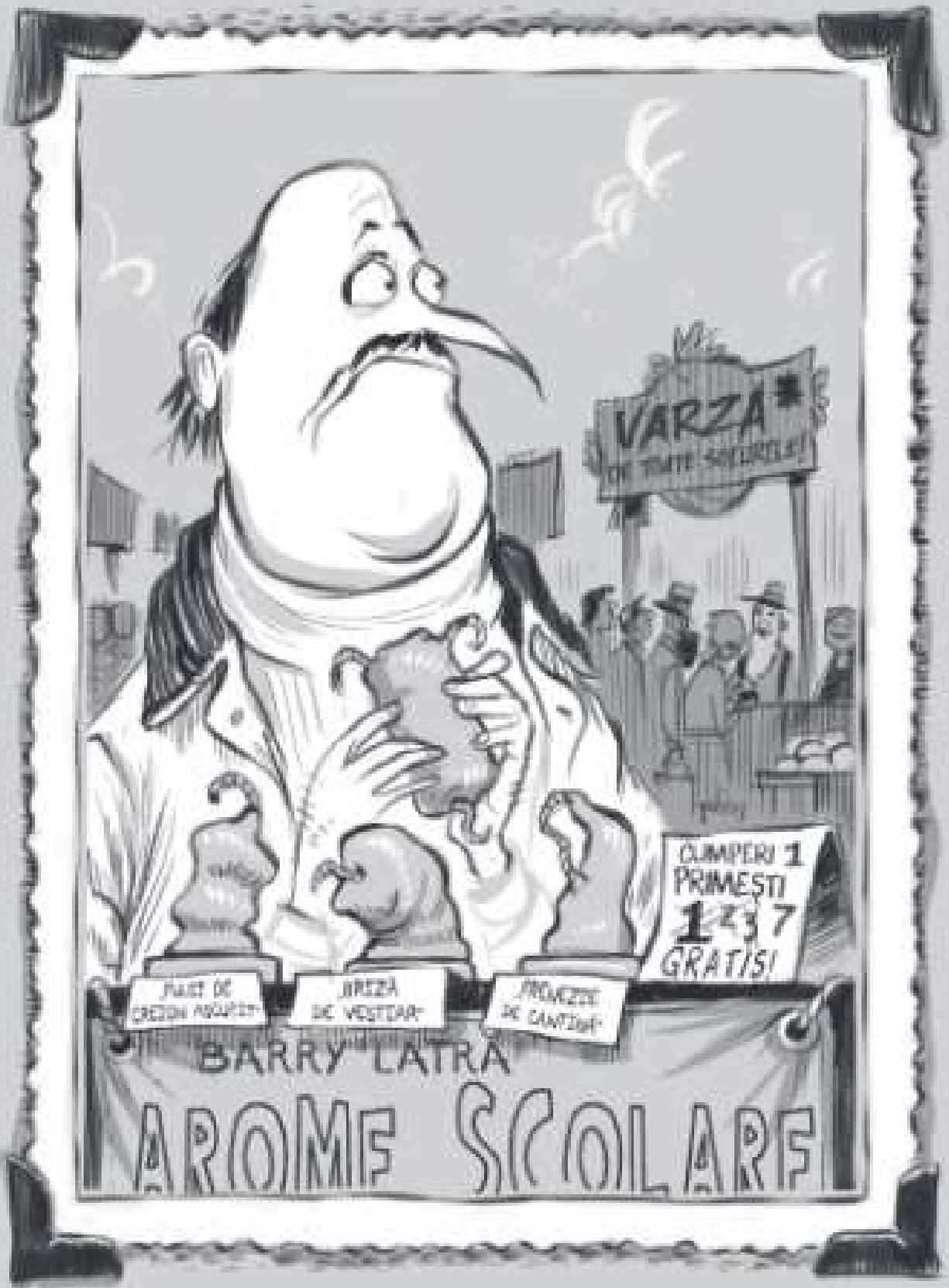
— Josh?

— Josh Latră. Nepotul meu. Și noul Ajutor Școlar.

— Dar nu puteți...

— Poți pleca. Te rog s-o trimiți înăuntru pe Holly Rash.

Directorul Latră mușcă din mărul pe care i-l dăduse Niles de dimineață. Mărul era crocant și mușcătura fu zgomo-
toasă.

Proiectul numărul 4 - Lumânări parfumate

DUMINICA URMĂTOARE, MILES ȘI NILES se aflau în laboratorul de farse, în ședință urgentă pentru discutarea strategiilor. Pereții erau plini de schițe și liste – o listă (lungă) cu farse, o listă (și mai lungă) cu toppinguri pentru pizza și o listă (goală) cu punctele slabe ale bătrânului Latră.

— Problema cu ardeiul, zise Miles cu gura plină de jeleuri, e că Latră știe că am vrut să-i facem o farsă, dar nimeni altcineva nu mai e la curent.

— Exact, spuse Niles.

Stătea cu picioarele atât de sus pe perete, că mai avea puțin și se dădea peste cap.

— Oare mănâncă atât de picant? Sau – și ăsta chiar că e un gând înspăimântător – s-o fi antrenat să reziste la iuteală? Oare se antrenează să devină imun la farse?

— Poate că e vorba doar despre triumful minții asupra corpului, zise Niles.

— E greu de tot, spuse Miles. Adică, să presupunem că i-am înlocui foile unuia dintre discursurile lui de putere cu altele, albe... N-ar merge. Ar inventa pe loc un discurs nemaipomenit. Și nimeni nu și-ar da seama.

— Mda, zise Niles.

— Sau să-i punem un cui pe scaun. Mai bine nu. Adică probabil și-a petrecut toată viața întărindu-și fesele pentru ca obiectele ascuțite să ricoșeze. S-ar așeza și ar zâmbi.

SCURTA CLOTOT

LATRĂ

PUNCTELE SLABE ALE RĂTRĂNULUI LATRĂ

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

ERSE POSIBILE

1. SAU NASTORAS
2. SOARA LA TINA SE JUNE
3. COSUL DE CUNCI FARA FUND
4. MACHIAJ CU INCHETATA
5. SCANDALELE LUPANUSILOR
6. BRUTA CI TINA
7. GENE BUTTAE
8. PACARII
9. ROCADA USOR
10. CENTRULI LPSA ★★

TOPICURI IN ORDINEA PREFERINTELOR

- 1. TITRUCIUNI
- 2. CERNAI
- 3. ANCHETATE
- 4. CEAPA
- 5. CUPRINO
- 6. MACHIAJ

IN TRECUT, PRIMA MAMA, CUMPARAU SAU TOTI MAMA...

SCAMBALE GASTELILE PE SESTE

GHETE IDENTICE

PARADOXUL GEMENILOR

DISTANTA ASPIROR

COSUL DE GAMA FARA FUND!

SOLITIA INCAPATANATE

STRECHIA TARELA STIMTE

CHIFTEA

SPALNETE

SISTEMUL SLEAZ

TRUCURI TRUCURI TRUCURI

— Oare dacă îi faci cuiva o farsă și nimeni nu-și dă seama mai e considerată o farsă adevărată? întrebă Niles.

Miles se uită la Niles printre gene.

— Auzi, ia mai bine nu mai sta tu așa, că-ți vine tot sângele în cap.

— Păi și n-ar fi bine? întrebă Niles.

— Ce să fie?

— Dacă creierul meu ar primi mai mult sânge. Asta înseamnă mai mulți nutrienți și mai mult oxigen.

— Mă rog.

Miles se plimba de colo-colo prin cameră.

— Și ce consideră creierul tău bine alimentat că ar trebui să facem mai departe?

Niles stătea în continuare cu picioarele în sus.

— Niles, zise Miles. Niles. Niles!

— Ce?

— La ce te gândești?

— La tabela aia.

— Ce tabelă?

Despre tabela asta era vorba:

Joi, după școală, se uitase cum directorul Latră întorsese un cartonaș pe care se afla cifra 1, neagră și îngroșată, care acoperise zeroul din extrema dreaptă. Farsa cu ardeiul, o farsă de care Niles era foarte mândru, fusese ștearsă din istoria Văii Ionii.

— Tabela din hol. Cea cu farsele.

— OK, păi eu aș vrea să vorbim despre directorul Latră.

— Tabela aia e *sinonimă* cu directorul Latră.

Să fii prieten cu Niles Sparks însemna să accepți că uneori n-o să ai habar despre ce vorbește.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Nu e o simplă tabelă. E un instrument al puterii. Un fel de numărătoare inversă până la apocalipsă. De fiecare dată când întoarce un cartonaș, știm că ne aflăm mai aproape de eschatos.

— Eschatos?

— Armaghedon. Catastrofa. Finalul. Latră câștigă. Noi pierdem.

Niles avea o expresie ciudată – se uita în gol, mușcându-și buza. Miles își privi îndelung prietenul. Nu-l văzuse niciodată pe Niles cu această expresie până săptămâna trecută, iar acum o avea tot timpul. Când începuse? Când bătrânul Latră îi luase banderola? După ce Latră gustase din cafeaua cu ardei? Sau mai devreme, la bibliotecă, după ce Barry Barkin fusese concediat?

— Niles, zise Miles. Ia ascultă-mă. Dacă ce spui tu e adevărat, atunci poate că nu trebuie să-i facem o farsă

directorului Latră ca să-l învingem. Poate că nu trebuie decât să scăpăm de tabelă. De acord?

Niles încetă să mai privească în gol.

— De acord.

— Așa că hai să facem un lucru la care știm bine că ne pricepem, zise Miles. Prietene, cred că ne-am concentrat pe un Latră greșit.

Niles se dădu peste cap și se întoarse spre Miles.

Miles zâmbi:

— Hai să-i facem o farsă lui Josh.

FARSELE GÂNDITE SPECIAL PENTRU JOSH LATRĂ făceau practic parte din cotidianul Celor Doi Teribili. Miles și Niles le ridicaseră la nivel de artă. Iar exercițiul de azi avea să fie în mod special elegant. Știați că poți să faci o farsă frumoasă folosind doar ce se află în punguța cu gustarea pentru prânz?

Toamna era pe sfârșite. Atmosfera era limpede și rece. Miles și Niles, înfolați în paltoane, își luau prânzul departe de ceilalți copii. Miles îi dădu lui Niles batonul lui cu cereale și măr, iar Niles îi dădu lui Miles fructele lui, ca de obicei. De data asta nu împărțiră prăjitura cu cremă a lui Miles cum

făceau de obicei. Mâncară rapid, strânseseră resturile și se furișară în vestiar.

În vestiar era răcoare - în vestiar era întotdeauna răcoare - și mirosea a clor, a mușgai și a deodorantului pe care îl foloseau câțiva dintre băieții mai mari. Podeaua era gri. Dulapurile erau gri. Luminile erau stinse, așa că toată camera era gri.

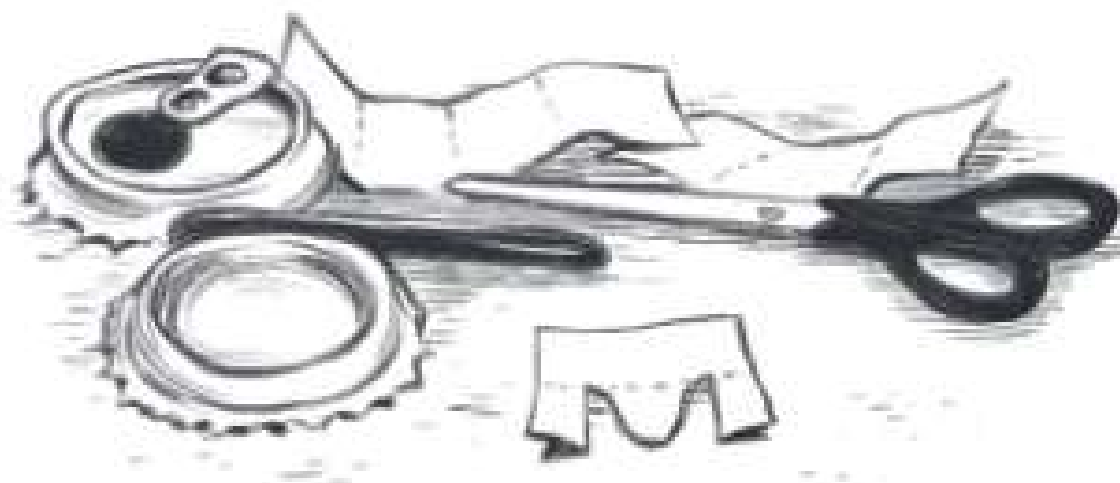
Mochetele cauciucate și groase de pe jos amortizau sunetul pașilor Celor Doi Teribili. Singurul zgomot care se auzea era cel făcut de un capăt de duș din care picura apă. Iată și dulapul numărul 667, care-i aparținea lui Josh Latră.

— În regulă, zise Miles, trecându-și mâna peste metalul rece. Deschide-l.

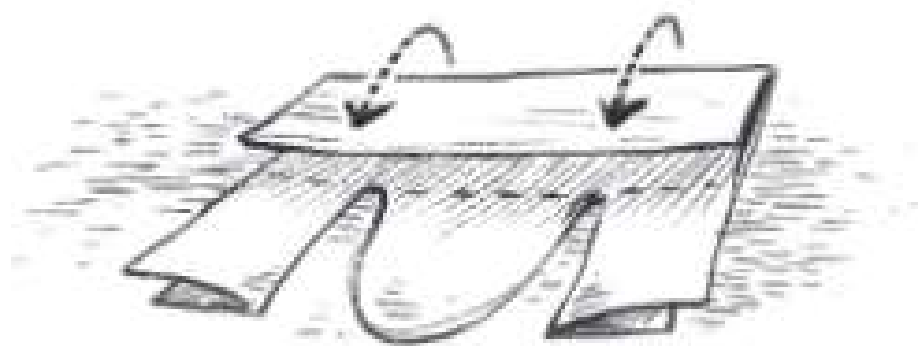
Niles scoase o cutie goală de suc din pachetul pentru prânz, iar Miles îi dădu o foarfecă.

— Ești sigur că o să meargă? întrebă Miles.

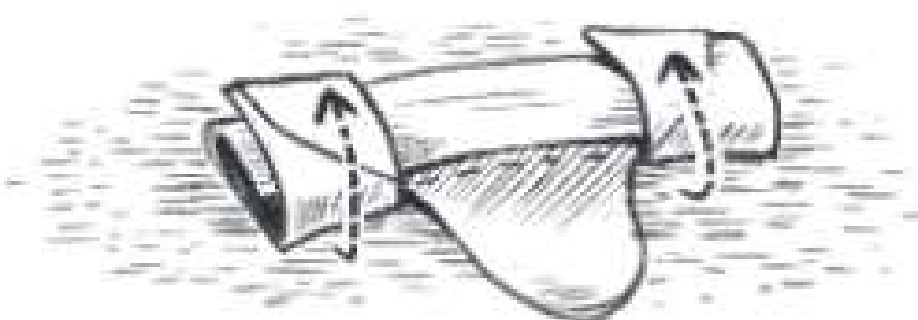
Niles nu răspunse. Tăie partea de sus și de jos a cutiei, le desfășură aluminiul pe podea. Apoi decupă repede din el forma literei M.

Apoi îndoi partea de sus a literei M:

Apoi îndoi în sus piciorușele literei M:

Niles ridică pana astfel obținută.

— Iat-o, zise.

— Arată ca un chilot, zise Miles.

— Ca un chilot de robot, zise Niles.

— Ca un chilot de robot intrat la apă, zise Miles.

Râseră câteva secunde înainte să-și continue misiunea.

Niles îndoi pana pe lângă inelul lacătului de la dulapul lui Josh. Împinse metalul înăuntru, îl scutură puțin și, clic, lacătul se deschise.

— Ha, ha! zise Miles. (Chiar a zis „Ha, ha.”)

Miles rânji și dădu la o parte treningul lui Josh. În spatele pantalonilor gri-șobolan, se afla trofeul pe care-l căutau: o pereche de bascheți albaștri cu tălpi cauciucate.

Niles scoase prăjiturica din ambalaj și o rupse în două.

— Să nu uităm niciodată nobilul sacrificiu al acestei prăjiturici perfect comestibile, spuse el, dându-i o bucată lui Miles.

Își afundară degetele în crema albă și apoi o întinseră pe tălpile baschetilor lui Josh Latră.

La ora de educație fizică, farsa se derulă în felul următor: Josh ieși ultimul de la vestiar, ca de obicei (își petrecea cea mai mare parte a timpului acolo aruncând cu șervețele ude într-o oglindă de pe perete).

Domnul antrenor B începu să sufle în fluier la 2:09.

— Un minut, strigă domnul antrenor O. Un minut, și ați întârziat.

Domnul antrenor B continuă să sufle în fluier la fiecare zece secunde, în timp ce elevii se revărsau de la vestiare ca niște oi rătăcite. Grupuri de fete care își suflecau mânecile tricourilor, un băiat care își uitase treningul și care se furișa,

îmbrăcat în blugi, copii cocoșați care aveau în mână câte un roman.

— Zece secunde! zise domnul antrenor O.

Domnul antrenor B începuse să fluiere isteric, iar domnul antrenor O flutura dramatic un teanc de bilețele roz.

În vestiar, Josh auzi atenționarea. Se uită în oglindă și-și dădu părul pe spate.

— Cinci, zise domnul antrenor O. Patru!

Lui Josh îi plăcea să ajungă la limită, dar pe de altă parte era din familia Latră - trebuia să mențină numărul prezențelor la maximum. Așa că își scutură mâinile ude și alergă pe mocheta cauciucată din vestiar.

— Trei! zise domnul antrenor O.

Josh trecu pe covorul din camera cu trofee.

— Doi! zise domnul antrenor O.

Josh Latră deschise ușile mari, sări pe podeaua de lemn a sălii de sport, alunecă doi metri, fâlfâi din brațe ca o găină speriată, își azvârli un picior în aer și căzu lângă mingile de volei.

Domnul antrenor B se opri din fluiertat.

Fața lui Josh devenise fucsia.

Copiii râdeau în gura mare și sunetul se răsfrângea dintr-un perete al sălii de sport într-altul.

Domnul antrenor O rânji:

— Doamnelor și domnilor, iată-l pe Buster Keaton!

Nimeni nu râse la această glumă, dar încă râdeau cu toții de Josh.

— Actorul din filmele mute? întrebă domnul antrenor O. Cel care cădea mereu? Haideti că e amuzant! Nu pot să cred că niciunul dintre voi n-a auzit de Buster Keaton!

— Eu am auzit, zise Holly.

— A fost amuzant, nu? întrebă domnul antrenor O.

— A fost destul de amuzant, zise Holly.

Între timp, Josh era pe jos și-și încerca tălpile bascheților.

— Alunecă! țipă el. Îmi alunecă bascheții!

Dacă avusese impresia că această descoperire o să-i oprească pe copii din râs, se înșelase. Au râs și mai tare.

Josh își linse un deget.

— Frișcă! spuse el. Cineva mi-a pus frișcă pe pantofi!

— Ce SCÂRBOS! zise Stuart. E ca și cum ți-ai fi LINS PANTOFII.

— Taci, nătărăule! țipă Josh. Mi s-a făcut o farsă!

Miles și Niles se uitară unul la altul și își scărpinară tâmpilele cu câte două degete. Așa își făceau salutul secret când voiau să-l păstreze foarte secret.

Josh arată mulțimii degetul pe care tocmai îl linsese.

— Cineva mi-a făcut o farsă!

— AIUREA.

Râsetele încetară. Toată lumea se întoarse spre capătul sălii. Acolo stătea Bertrand Latră, îmbrăcat într-un costum negru.

— Dar...

— LINIȘTE, JOSH, spuse directorul Latră, te faci de rușine. Urletele tale se aud de la jumătatea peluzei.

În timp ce se apropia încet, i se auzea scârțâitul pantofilor.

Domnul antrenor O se strâmbă. Asta însemna că va sta ore întregi pe brânci să frece podeaua.

— Domnule director Latră, spuse el. Ați putea, dacă sunteți bun, să vă scoateți pantofii? Tocmai am lăcuit aceste podele.

Bertrand Latră încremeni. Se uita fix la domnul antrenor O.

— Mî s-a părut sau tocmai mi-ai cerut să-mi scot pantofii?

— Nu vi s-a părut, domnule. Avem o politică strictă în această sală, care cere purtarea exclusivă a pantofilor cu tălpi care nu lasă urme.

— Domnule antrenor Orville, zise directorul Latră.

Începu din nou să meargă, cu același scârțâit, iar urmele pe care le lăsa acum erau mai mari și mai vizibile decât cele pe care le lăsase înainte.

— Chiar aveți impresia că un director ar permite să fie văzut în școala lui în șosete? Felul în care ne prezentăm este un garant al puterii.

Se opri în dreptul domnului antrenor O.

— Un director care nu este îmbrăcat adecvat e ca un antrenor fără fluier.

Bertrand Latră trase tare de fluierul de la gâtul antrenorului. Coarda de nailon se rupse.

— Lipsit de putere.

Directorul puse fluierul în buzunar. Domnul antrenor O înghiți în sec și păru jenat.

— Acum, Josh, zise Bertrand. Ce e zarva asta?

— Cineva mi-a făcut o farsă, zise Josh. Trebuie să-i descoperim. Trebuie să-i pedepsim.

Directorul Latră își forță buzele să compună un zâmbet abia perceptibil.

— Lasă prostiile, Josh. Nu ți s-a făcut nicio farsă. Elevii noștri sunt destul de înțelepți ca să nu facă farse la școală.

— Nu, cineva mi-a făcut o farsă, bunicule.

— La școală îmi zici directorul Latră, Josh.

— Cineva mi-a făcut o farsă, domnule director Latră.

Mi-au pus cremă pe tălpi.

— Aiurea. Ești împiedicat, ai căzut.

— Ba nu! Am cremă pe tălpi!

— Ești împiedicat. Ai căzut.

— Pune mâna pe ei! Alunecă rău.

— Josh, n-o să pun mâna pe pantofii tăi. E scârbos și, în plus, nici nu e nevoie. E limpede ce s-a întâmplat aici. Ești împiedicat. Ai căzut.

— Dar e o farsă!

Directorul Latră se aplecă asupra nepotului său, care rămăsese pe jos. Șoapta lui răsună ca un sâsâit de șarpe:

— E o farsă doar dacă reacționezi. Și noi nu ne dorim farse la noi la școală. Mă înțelegeți, băieți?

Josh dădu din cap.

— Perfect. Ești împiedicat. Ai căzut.

Josh dădu din cap.

Directorul Latră își îndreptă spatele.

— Spune-le tuturor, zise el.

— Sunt împiedicat. Am căzut.

În sală era așa de liniște, că se auzea cum picură apa din dușul băieților.

Directorul Latră începu să râdă.

— Mă tem că ăsta-i adevărul. Chiar ești împiedicat. Trebuie să fie moștenire din partea maică-tii. Mă rog, să nu

facem atâta caz de o căzătură la ora de sport. Începem și noi ora, domnilor antrenori?

Acestea fiind spuse, directorul Latră plecă.

— Fluierul meu a rămas la el, zise domnul antrenor O.

— Poftim, ia-l pe al meu, zise domnul antrenor B.

Josh se ridică și se uită la colegii lui care priveau mai toți în jos. Toți în afară de Niles. Niles privea undeva departe, fără să se concentreze pe ceva anume. Avea din nou acea expresie ciudată.

Proiect-13 - Construirea de diorama

LA ORA DE ȘTIINȚE SOCIALE A DOAMNEI SHANDY, Josh mânca niște chipsuri.

— Josh, zise doamna Shandy, n-ai voie să mănânci chipsuri în timpul orei.

— Păi știți, zise Josh, trebuie să mănânc chipsuri. Îmi fac bine la glicemie.

Își linse degetele acoperite de praf portocaliu, unul câte unul. Apoi împături punga, o îndesă în buzunar și scoase un borcănel cu budincă.

— Josh, zise doamna Shandy.

— Doamnă Shandy, spuse Josh, dacă nu mănânc budinca asta s-ar putea să leșin.

— Pune-o la loc, Josh, zise doamna Shandy.

— Dar sunt asistentul școlar! spuse Josh.

— Iar mie nu-mi pasă, spuse doamna Shandy.

— Această funcție e importantă acum! Nu e ca pe vremea când o ocupa el – și Josh făcu un semn din cap în direcția lui Niles.

— Trei, zise doamna Shandy, doi...

— Dar unde aș putea să pun un borcan deschis cu budincă?

— Nu-i problema mea. Unu.

Josh puse cu grijă borcănelul cu budincă în ghiozdan.

— Și scoate-ți șapca.

Josh își scoase șapca de militar și își ciufuli părul.

— OK.

Doamna Shandy se întoarse la tabla pe care scrisese două cuvinte cu litere mari: PROPAGANDĂ și SAMIZDAT.

— Așa, zise doamna Shandy, ieri am discutat despre propagandă. Cine poate să-mi dea o definiție?

Mai mulți copii ridicară mâna.

— Niles.

Niles făcu un mare spectacol din faptul că nu citea din caiet.

— Propaganda reprezintă diseminarea doctrinelor și ideilor politice prin artă și cultură.

— Foarte bine, Niles, spuse doamna Shandy. Propaganda poate lua forma unui film, a unei cărți sau a unei piese de teatru. A unui cântec, a unui tablou sau a unui afiș. Dar, în timp ce arta este o încercare de a descoperi adevărul,

propaganda promovează linia de gândire a unui partid, menține ordinea și ne infuzează cu acele idei pe care oamenii vor ca noi să le credem.

Niles notă toate aceste lucruri în caiet.

— Mai departe, zise doamna Shandy. Samizdat.

Și zâmbind spre clasă întrebă:

— Ce naiba o mai fi și asta?

Elevii chicotiră.

— Nu știe nimeni? Nimeni nu ghicește? De unde credeți că vine acest cuvânt? Holly?

— Pare rusesc.

— Așa e, zise doamna Shandy. Samizdat e un termen care vine din Uniunea Sovietică. Înseamnă „auto-publicare“. Scriitorii, intelectualii și disidenții ruși scriau și difuzau în secret literatură interzisă de guvern și de stat.

— Sună cam ca SALAM USCAT, zise Stuart.

— Mă rog, zise doamna Shandy, samizdaturile conțineau deseori idei care subminau autoritatea, așa că autoritățile au declarat ilegal acest tip de publicație.

— Ca în cazul meu cu chipsurile, spuse Josh.

— Nu, Josh, zise doamna Shandy. Motivul pentru care tu nu poți mânca chipsuri la oră este că îi deranjezi pe colegi și pe mine, și că îți umpli caietele de praf portocaliu, și asta e scârbos. Statul sovietic considera că samizdatul reprezintă o amenințare la însăși existența lui. Scuze, Josh, dar chipsurile tale nu-s chiar atât de importante.

— Nu sunt de acord, zise Josh.

Doamna Shandy se duse la catedră și scoase un pamflet. Coperta era gri și împodobită cu litere ciudate.

— Acesta este un samizdat adevărat, o carte de poezii scrisă de Alexei Cvostenco.

I-l înmână lui Holly:

— Puteți să-l dați de la unii la alții. Josh, dacă vrei să pui mâna pe carte, du-te să te speli pe mâini.

— Asta e? întrebă Josh, ridicându-se în picioare ca să vadă mai bine cartea. Ce calitate proastă!

— Autorii de samizdat aveau resurse limitate - nu uitați că erau nevoiți să tipărească singuri aceste cărți și să le transmită pe ascuns cititorilor. Samizdatul era important prin ideile pe care le conținea, sau chiar prin ideea de samizdat în sine.

Holly îi dădu cartea lui Niles care o examinează cu atenție, pagină cu pagină, chiar dacă nu înțelegea textul.

Doamna Shandy continuă:

— Multe dintre samizdaturi nici măcar nu erau texte politice. Dar simplul fapt că existau, că rebelii le scriau, că oamenii se puteau angaja în această activitate interzisă de stat - era o mare amenințare la adresa puterii.

— Grozav, zise Holly.

— Și acum, spuse doamna Shandy, să ne împărțim pe grupe de lucru.

Clasa se umplu de scârțuri metalice pentru că studenții își trăgeau scaunele și își aranjau băncile în grupuri de câte trei.

— Ne vom imagina din nou că această clasă e organizată conform unui sistem de guvernare, spuse doamna Shandy.

Era unul dintre exercițiile ei preferate. Anul acesta, clasa 22 fusese deja o democrație directă, o teocrație, o republică și o oligarhie.

— Pentru următoarele două zile, vom trăi într-un stat totalitar.

— Mișto, zise Josh.

— Acum fiecare grup va trebui să decidă dacă este un grup de propagandiști sau de autori de samizdat. Și veți face fie un poster de propagandă, fie un samizdat. Așa că hotărâți: vreți să faceți parte din partidul de la putere sau din mișcarea underground?

— Din partid! le spuse Josh colegilor lui, Janice Neeser și Stuart.

— Eu mă gândeam că ar fi mișto să facem samizdat, spuse Janice Neeser.

Josh dădu dezaprobat din cap.

— Nici gând, nătărăilor, suntem din partid.

— Pe tine cine te-a făcut președinte? întrebă Janice Neeser.

— Eu însumi, spuse Josh.

Verifică să vadă dacă doamna Shandy îl vede și își puse șapca la loc pe cap.

— Sunt președintele Latră și acesta e partidul conducător.

— Noi CONDUCEM! zise Stuart.

Între timp, Holly vorbea cu Niles și cu Miles.

— OK, presupun că ar trebui să supunem la vot, zise ea. Eu zic samizdat.

— Samizdat, spuse Miles.

— Samizdat, zise și Niles.

— Serios?

Holly îl privea impresionată.

— Eram sigură că tu o să zici că vrei să fii propagandist.

Doamna Shandy sună dintr-un clopoțel de argint pe care îl ținea pe catedră.

— Atenție! Ați avut timp să vă hotărâți. Uite care e șmecheria. Propagandiștilor, voi veți avea acces nelimitat la materialele de artă și la computerele clasei. Autori de samizdat, voi nu puteți folosi decât aceste materiale.

Ridică un coș plin cu creioane vechi. Multe erau roase și niciunul dintre ele nu avea gumă în capăt.

Jumătate din clasă mârâi.

— Bum! zise Josh. Ți-am zis eu, Janice. Puterea e cea mai tare!

— Acum că știți cu ce materiale veți lucra, e timpul să vă hotărâți ce o să produceți. Planificați cu grijă.

Doamna Shandy se uită la ceas.

— Avem cam un sfert de oră la dispoziție astăzi, dar mâine veți avea ceva mai mult timp.

Doamna Shandy se plimbă prin clasă, trăgând cu urechea la murmurul conversațiilor dintre elevi.

— Ce-ar fi să facem o carte de poezii? întrebă Holly.

— Eu nu prea mă pricep la poezii, spuse Miles.

— OK, bine, atunci o revistă? zise Holly.

Undeva în apropiere, Josh se lăsase pe spate, în scaun.

— Janice, tu te pricepi la desen. Ai putea să desenezi niște chipsuri?

— Poftim?

— Chipsuri. Vizualizez un poster cu o pungă mare de chipsuri. Și pe poster scrie: Președintele Latră zice: sfatul doctorului - ca să nu leșinați, mâncați chipsuri! Știi să desenezi un doctor?

— Presupun că da, spuse Janice Neeser.

— Și doctorul ar trebui să aibă capul în formă de chips, spuse Josh.

— E GENIAL! zise Stuart.

După cincisprezece minute, sună clopoțelul. Fermoarele ghiozdanelor se închiseră, mecanismele caietelor metalice făcură clic, iar elevii ieșiră din Sala 22.

După ce clasa se goli, intră directorul Latră.

— Bună ziua, Bertrand, zise doamna Shandy.

— Bună ziua, doamnă Shandy, spuse directorul Latră. Dați-mi voie să vă reamintesc că trebuie să-mi spuneți domnul director Latră.

— Credeam că e valabil doar în fața elevilor, spuse doamna Shandy.

— Nu e, zise directorul Latră. Așa. Sper că nu vă deranjează, dar în dimineața asta am urmărit prin fereastra ușii din spate modul în care s-a desfășurat ora de curs.

— Nu mă deranjează, spuse doamna Shandy. Deși erați bine-venit și dacă intrați să asistați la oră.

Directorul Latră zâmbi.

— Prefer să observ în secret. Am remarcat că oamenii își schimbă comportamentul când știu că îi privesc.

— Desigur, zise doamna Shandy.

Apoi se uită la ceas. Cu siguranță se făcuse deja coadă la cuptorul cu microunde în cancelarie.

— Voiam să studiez mai bine felul în care predați, spuse directorul Latră. Dar n-am prea văzut activitate de predare.

— Mă scuzați, cred că n-am înțeles bine.

— Din ce-am observat, ați mers foarte mult prin clasă. În timp ce elevii pălăvrăgeau între ei.

— Lucrăm la un proiect de grup, zise doamna Shandy.

Directorul Latră avu o grimasă de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-un sâmbure de măslină.

— Un proiect de grup.

— Exact. Învață unii de la alții.

— Doamnă Shandy, zise directorul Latră. Sunt copii. Ce pot să învețe ei unii de la alții?

— Serios? Eu consider...

— Era o întrebare retorică. Pe vremea când eram și eu profesor, lucru care se întâmpla, de ce să nu recunosc – și chicoti fals – cu multă vreme în urmă, elevii învățau de la profesori. Eu dețineam cunoașterea pe care o întipăream în mințile lor moi.

— Vremurile s-au schimbat, spuse doamna Shandy.

— Și acum se schimbă la loc, zise directorul Latră. Am văzut iadul aici. N-o să permit ca în clasele din școala mea să se dezlănțuie iadul!

— Iadul? întrebă doamna Shandy, și se uită din nou la ceas. Uitați, trebuie să mă duc să-mi încălzesc supa.

— Desigur, zise directorul Latră. Îmi pare rău că v-am reținut. Vă doresc poftă bună.

Doamna Shandy își aruncă geanta pe umăr și își înșfăcă cheile.

— Excelentă discuție, spuse ea.

— Ah, această discuție nu s-a încheiat, spuse directorul Latră. Vă rog să veniți în biroul meu când aveți fereastră.

A doua zi, doamna Shandy a predat timp de patruzeci și cinci de minute fix. N-a mai rămas timp pentru lucrul în grup. Nu s-a mai vorbit niciodată despre propagandă și samizdat.

ÎN LABORATORUL DE FARSE, atmosfera era sumbră. Trecuse o lună de la farsa contracarată din timpul orei de sport. În ziua aceea, Niles scrisese cu litere mari pe perete cuvintele șoptite de Latră:

NU E O FARSĂ DECÂT DACĂ REACTIONĂM.

— BĂTRÂNUL LATRĂ

Acum stătea picior peste picior, holbându-se la propoziție.

Miles descojea niște fistic.

— Am o idee, zise el.

— OK, spuse Niles.

— Trebuie să gândim la scară mare.

— OK.

— Adică, trebuie să facem ceva care să fie indiscutabil o farsă.

— OK.

— Prin urmare – și Miles aruncă un bob de fistic în gură – propun o farsă clasică: să pornim alarma de incendiu.

Niles nu zise nimic.

— Ce părere ai? întrebă Miles.

Niles ridică din umeri.

— Pare cam de amatori.

— De amatori?

— Da, e destul de transparentă.

Miles se făcu roșu la față.

— Și ce dacă?

— Și ce dacă? întrebă Niles. Îi lipsește eleganța. Unde e măiestria, Miles? Mi se pare cumva... sub demnitatea noastră.

— Știi, zise Miles, câteodată ești cam greu de suportat.

— Hai, Miles, spuse Niles. Farsa cu alarma de incendiu e în toate filmele, în toate emisiunile TV, în toate benzile desenate din anii 1950. Pare din categoria chestiilor pe care le făceai tu înainte să vii aici.

— Este din categoria chestiilor pe care le făceam înainte să vin aici!

Miles nu mai menționează faptul că, atunci când făcuse asta la fosta lui școală, îl prinseseră imediat și îl exmatriculaseră pentru trei zile.

— Nu știu, zise Niles.

— Păi, e o idee mai bună decât toate cele pe care le-ai avut tu până acum. E mai bine decât să stăm și să ne uităm fix la perete, în timp ce facem fețe ciudate.

Vocea lui Niles îi dădea fiori.

— Mă gândesc.

— Mă rog, eu chiar încerc să fac ceva, zise Miles. Ascultă-mă, nu zic că e cine știe ce farsă. Nici măcar nu zic că e o farsă bună. Dar transparentă? Asta e și ideea! E în mod transparent o farsă. Care va întrerupe numărătoarea inversă până la apocalipsă! Nu asta vrei?

Niles dădu din cap:

— Ba da.

— Și eu la fel! Și în orice alt moment aș zice, sigur, hai să inventăm o șmecherie extraordinară. Dar trebuie să-l oprim pe directorul Latră. Gândește-te. Ce scrie pe alarmă? În caz de urgență... trageți.

Niles își mușca degetul mare.

— Deci, zise Miles. Te bagi sau nu te bagi?

— Nu mă bag, zise Niles.

— Bine, spuse Miles.

MILES MURPHY A DECLANȘAT alarma de incendiu în după-amiaza zilei de luni. A făcut-o în timp ce se întorcea de la baie, când coridorul era gol și când nimeni nu se uita. Era un mâner mic și roșu și, când Miles îl trase, luminile de atenționare începură să emită, claxoanele se dezlănțuiră și stropitorile începură să stropească. Miles zâmbi și lăsă apa să-l ude până la piele. În curând, coridorul era plin de elevi – copiii mai mici mergeau de mână, doi câte doi, iar cei mai mari se mișcau în grupulețe. Profesorii strigau. Ușile se trânteau. Copiii râdeau. Toată lumea era udă learcă. Era minunat.

Miles își găsi colegii și se strecură lângă Niles.

Miles dădu aprobator din cap.

Niles dădu dezaprobator din cap.

— E o NEBUNIE! zise Stuart. E ca o FURTUNĂ în INTERIOR!

Deschise gura ca să prindă câteva picături de apă.

— Scârbos, Stuart, zise Holly și adu-mecă aerul. Nu simt deloc miros de fum.

— Pentru că E o FARSĂ! zise Stuart. Am o PRESIMȚIRE!

— Cineva o să plătească pentru asta, spuse Josh. Îmi udă banderola de tot.

— De fapt e banderola mea, zise Niles. Eu am făcut-o și...

— LINIȘTE! E O SITUAȚIE DE URGENȚĂ! TREBUIE SĂ PĂSTRĂM LINIȘTEA ÎN SITUAȚIILE DE URGENȚĂ!

Josh dădu dezaprobator din cap uitându-se la Niles și scrise ceva pe clipboardul pe care îl avea la el.

— Ce scrii acolo? întrebă Miles.

— Nici măcar nu se înțelege, zise Miles, uitându-se peste umărul lui Josh. Hârtia e udă learcă.

Josh sublinie ceva pe clipboard. Vârful pixului trecu prin hârtie și linia se transformă într-o pată mare și roșie.

Când ajunseră la recepție, trecură pe lângă Gus, care acoperea cu o prelată vaca făcută de elevii de-a-ntâia ca să nu se topească papier-mache-ul.

— Copiilor, arătați de parcă ați veni de la scăldat! zise el, făcându-le cu mâna.

***

Pe peluza din fața școlii, elevii se adunară grupați pe clase. Era o zi cenușie și bătea un vânt care îi făcu lui Miles pielea de găină. Se simțea viu.

Profesorii făcură prezența. Toți elevii și personalul răspunseră la apel, în afară de o singură persoană: directorul Latră.

Așteptară.

Entuziasmul întreruperii trecu și prin mulțime se strecură plictiseala. Profesorii stăteau în picioare ținând în mână truse de prim ajutor și păreau ușor pierduți. Domnișoara S îi puse pe cei din clasa întâi să joace un fel de joculeț care implica bătutul din palme.

— Ce n-aș DA s-avem un FRISBI! zise Stuart. MĂ-NȚELE-GEȚI?

Nimeni nu-l înțelese.

Apoi ușile din față se deschiseră și apărură un bărbat acoperit cu un pled. Era directorul Latră, uscat ca praful de cretă sub o umbrelă neagră.

Bertrand Latră se îndreptă cu pași mari spre stâlp. Scutură umbrela și o închise.

— Copii.

Nu avea nevoie de portavoce ca să se facă auzit. Latră balansă umbrela, îndreptând vârful de metal spre mulțime.

— N-o voi spune decât o dată: rog elevul care a declanșat alarma să vină lângă stâlp.

— Vaaaaaaaaaaaaai de mineeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee, zise Stuart. Cineva a ÎNCURCAT-O!

Copiii se uitară de jur împrejur să vadă dacă se apropie cineva de stâlp. Miles se scărpină după ureche și mimă un căscat.

— Ce păcat, zise Latră. Dar deloc neașteptat.

Scoase o medalie din buzunar și o făcu să se bălăngăne.

— De-abia așteptam să-l decorez cu această Medalie de Cetățean Școlar Model.

— CEE? zise Stuart. O MEDALIE? Pentru un FARSOR?

Miles se încruntă. Era ciudat. Se uită la Miles, care stătea nemișcat, privind fix înainte, clipind rar.

— Farsor?

Directorul Latră se uită la Stuart și zâmbi.

— Vai, nu, nu, nu. Această medalie este pentru un erou.

— E AȘA DE CIUDAT! zise Stuart. MĂ-NȚELEGEȚI?

Toată lumea îl înțelegea.

— Stuart, hai să primim în suflet acest moment de învățatură, zise directorul Latră. Să declanșezi alarma de incendiu e o farsă – și încă una cam grosolană – doar atunci când nu există niciun foc.

— DAR N-A EXISTAT NICIUN FOC!

Bertrand Latră rămase perplex.

— Sigur că a existat, Stuart, spuse el. A fost un foc. Din fericire, a fost stins la timp. Singurul lucru care s-a pierdut a fost acea minunată mascotă din papier-mache făcută de elevii din clasa întâi pentru a împodobi intrarea. A ars cu totul. Mare ghinion.

Lui Miles i se puse un nod în gât.

— Dar tocmai ce am văzut vaca. Vaca era bine.

— Gata, copii, zise directorul Latră. Înapoi la ore. Pân-la urmă, azi e o zi de școală!

Se întoarse cu spatele și se îndreptă încet spre clădire.

Când ajunse la prima treaptă, se opri și scoase o cutiuță din buzunar. O învârti printre degete o dată sau de două ori, și apoi o puse la loc.

N-are cum, se gândi Miles.

Trebuie să fi văzut el greșit.

— Alea sunt CHIBRITURI? întrebă Stuart.

— Vai de mine! zise Miles.

Întorcându-se spre clasele lor, copiii văzură resturile carbonizate ale bovinei de la intrarea în Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii. La sfârșitul orelor,

vaca cea carbonizată, adică ce mai rămăsese din ea, o gră-măjoară de cenușă, era încă acolo, lângă tabela pe care scria:

Proiect numărul 4.1 - Măini în formă de curcan

DUPĂ INCENDIU, Bertrand Latră a căpătat o poreclă. Elevii de la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii erau împărțiți în două grupuri. Cei mai mulți credeau că Latră a reușit să stingă, de unul singur, eroic, pălălaia. Alții credeau (dar n-o puteau dovedi) că focul fusese pus chiar de el. Nu conta de ce parte a baricadei te aflai: acum cam toată lumea îi spunea lui Latră „Directorul Invincibil”.

— Nu-i mai spuneți așa, zise Holly.

Stătea în spatele unei mese cu prăjituri. Brioșe, prăjituri cu morcov, cu cafea, cu ceai, chec, prăjituri Bundt, prăjituri cu nucă, pandișpan, prăjituri cu vanilie și căpșuni, prăjituri cu ciocolată și vișine, torturi cu zmeură și cu ananas.

Torturi de sfeclă roșie. Lapte de pasăre. Biscuiți cu cremă.
Era un târg de dulciuri.

În dreapta lui Holly se afla o cutie de metal pentru bani.
În stânga, o carte deschisă cu poezii, care nu era pe lista de
lecturi pentru școală. Citea din ea când nu prea avea clienți.

Stuart era primul la rând. Chiar în spatele lui era Scotty,
care, nerăbdător, nu pierdea din ochi o tartă. Miles și Niles
stăteau de partea cealaltă a mesei, atârând pe lângă Holly,
cum făceau de obicei la prânz. Când se aglomera, îi ofereau
lui Holly ajutorul de care nu avea nevoie. Altfel, stăteau și
ei pe-acolo în timp ce ea citea.

- CUM să nu-i mai zicem? zise Stuart.
- Directorul Invincibil.
- Dar TOATĂ LUMEA îi zice așa.

- Eu nu.
- Nici eu, spuse Niles.
- Nici eu, zise Miles.
- De ce NU? întrebă Stuart. Sună BINE!
- Holly dădu dezaprobat din cap.
- Nimeni nu e invincibil.
- Și dacă EL e? zise Stuart. De exemplu, ODATA, m-am jucat UN JOC, în care trebuia să te bați cu UN MONSTRU, care era INVINCIBIL. Dacă și directorul Latră e AȘA?
- Ce joc? întrebă Miles.
- Hai, FRATE, zise Stuart. NU-MI ADUC AMINTE. Dar ÎȚI BĂGA FRICA ÎN OASE. Era un fel de PĂIANJEN GIGANT, și purta o ARMURĂ, prin care săgețile tale NU TRECEAU, iar din GURĂ îi ieșeau niște PĂIENJENI MICI! Era o NEBUNIE!
- Miles mușcă dintr-o brișă.
- Avea ochi păianjenul ăsta?
- Avea O GRĂMADĂ de ochi.
- Și trimiteau flașuri?
- DA! Exact înainte să SCUIPE PĂIENJENII CEI MICI!
- Trebuie să țintești în ochi când trimit flașuri.
- AHA! zise Stuart și-și trase o palmă peste frunte. Nici măcar n-am ÎNCERCAT chestia asta.
- Vezi, zise Holly. Nimeni nu e invincibil.
- SE PREA POATE.
- Stuart are dreptate totuși, zise Niles. Mă mir că directorul Latră n-a anulat banchetul.
- Holly închise cartea, și astfel Niles putu să tragă cu ochiul la copertă: *Antologie de poeme de Emily Dickinson.*

— Gândiți-vă, băieți, zise Holly. Banchetul e o tradiție. Străbunicul lui Latră a ținut primul banchet în 1894, și de atunci se organizează în fiecare an.

Miles și Niles dădură din cap.

Holly zâmbi cu gura până la urechi.

— Toată lumea are slăbiciuni. Și care-s slăbiciunile lui Latră? Tradiția. Onoarea familiei. Toate astea. Deci eu o să exploatez aceste slăbiciuni, și oamenii din școala asta se vor alege cu ceva distractiv.

— APROXIMATIV distractiv, zise Stuart.

— Poftim? întrebă Holly.

— PĂI, nimeni nu e ÎNNEBUNIT după banchetul ăsta.

Banchetul părinților și copiilor era în mod tradițional cel mai puțin popular eveniment organizat de consiliul elevilor. Asta pentru că era un banchet la care participau părinții. De asemenea, pentru că mâncarea nu era bună (de fiecare dată aceeași: spaghete cleioase). Dar nu era adevărat că nimeni nu era înnebunit după banchet. Părinții îl adora.

— Mai ești aici, Stuart?

— Poți să-mi dai BANII înapoi? BRIOȘA asta e super USCATĂ!

— Hei, eu am făcut brioșele astea, zise Miles.

Stuart se uită la Miles.

— Ei bine, e USCATĂ!

— Marfa vândută nu se returnează, spuse Holly. Poți s-o schimbi cu un produs din această zonă.

Stuart înșfăcă un ștrudel și plecă.

— Ce știe el? zise Holly.

— Exact! spuse Miles. De parcă Stuart ar fi vreun specialist în brioșe și noi ar trebui să luăm de bun când spune că marfa e uscată? Nu, mersi.

— Mă refeream la banchet, spuse Holly.

Pentru Holly, banchetul devenise extrem de important. Era singurul eveniment extracurricular care mai rămăsese în programul școlii. Banchetul părinților și copiilor era un afront la adresa autorității, o scânteie în întuneric, o săgeată aruncată în ochiul păianjenului.

Josh, împodobit cu șapca lui kaki și cu banderola lui Niles, se băgă în față.

— Hei, zise Scotty. Nu te băga în față!

Josh îi arată banderola.

— Asistent. Eu nu trebuie să respect regulile.

— Dimpotrivă, zise Niles, treaba asistentului e să se asigure că regulile sunt întotdeauna respectate, și e important să dai exemplu, așa că ar trebui probabil...

— Taci, nătărăule, zise Josh. N-am venit să vorbesc cu tine. Sau cu nătărăul ăsta. Sau cu nătărăul celălalt. N-am venit aici să stau la taclale cu nimeni. Sunt aici să iau banii.

Josh se întinse după cutie.

Holly trânti capacul și-și ținu mâna pe cutie.

— Poftim?

— Banii, istepto.

— E o strângere de fonduri organizată de consiliul școlar. Asta înseamnă că banii aparțin consiliului. Și tu nu ești în consiliu.

— Banii se confiscă, isteato. Fondurile se redirecționează spre fondul asistentului.

— Dar Josh, spuse Niles, postul de asistent se bazează pe voluntariat, și acțiunile pe care le implică nu costă nimic, așa că...

— Nătărăule, zise Josh, singurul motiv pentru care nu te trimit în detenție în momentul ăsta e curtoazia față de un fost asistent.

— Dar asistentul nu poate trimite pe nimeni în detenție, zise Niles.

— E, acum poate.

Josh scoase din buzunar un pachet de bilețele roz. Le frunzări.

— Bum!

Niles se încruntă.

— Oricum, zise Josh. V-am zis. N-am venit să stau la taclale. Sunt în timpul serviciului. Așa că Holly, te rog să-mi înmânezi banii...

— Nici vorbă.

Cu mâna liberă, Holly scoase o foaie pe care scria „Târgul este închis - Vin imediat“.

Holly și Josh mărșăluiră către biroul directorului Latră, cărând cutia cu bani între ei.

— Fir-ar! zise Scotty. Chiar voiam niște tartă.

Holly și Josh stăteau în fața biroului directorului Latră. Fiecare terminase de prezentat varianta lor.

— Josh, zise directorul Latră, te rog să pleci.

Josh se ridică și întinse mâna după cutie.

— Lasă cutia, Josh, zise directorul Latră.

— Dar, bunicule...

Directorul Latră sări ca ars.

Josh încercă din nou.

— Dar, domnule director Latră...

— Poți să pleci.

Holly îi zâmbi superior lui Josh în timp ce acesta ieșea.

Latră se lăsă pe spate. Își scărpină mustața. Zâmbi.

— Holly, zise el. Mă bucur că ai venit la mine în birou.

— Și eu, zise Holly. Și vă mulțumesc, domnule. Știu că Josh este nepotul dumneavoastră, dar ce voia să facă era pur și simplu ridicol. Nu poate să se plimbe prin școală și să ia banii consiliului școlar.

— Ba sigur că poate.

— POFTIM?

— Sigur că poate. Și mă bucur că a făcut-o, Holly, înțeleg că anul trecut, din cauza unei erori tehnice, ai câștigat în fața nepotului meu alegerile pentru președintele școlii.

Am dreptate?

— Da.

— Sigur că am. Respect acest lucru, Holly. Eu respect întotdeauna preluarea puterii.

— Nu știu dacă aş numi-o...

— Dar ai preluat puterea de la cine nu trebuia. Ai preluat puterea de la un membru al familiei Latră.

Directorul Latră se aplecă în față și își sprijini coatele pe masă.

— Trebuie să înțelegi, Holly. Când un membru al familiei Latră este elev al acestei școli, este și șef de clasă. Aceasta este o tradiție, o tradiție a puterii. E o tradiție pe care tu ai întrerupt-o preluând puterea. Și, deși respect orice preluare a puterii, nu înseamnă că-mi și place. Și cu siguranță nu-mi place persoana care a preluat-o. Mă fac înțeles?

— Da și nu, zise Holly.

Latră rânji disprețuitor.

— Ești obraznică, Holly Rash. Și nici asta nu-mi place. Dar dă-mi voie să-ți țin o mică lecție de putere. Josh poate lua banii consiliului școlar ori de câte ori vrea.

— Țsta-i furt.

— Nu, e confiscare. Știi diferența dintre confiscare și furt? Când cei lipsiți de putere iau se numește furt. Când cei puternici iau se numește confiscare.

— Dar eu sunt șefa clasei, zise Holly.

— Da. Iar Josh este asistent.

— Dar asta nu e decât o poziție stupidă pe care a inventat-o Niles acum câțiva ani.

— Așa o fi. Dar eu am refăcut organigrama puterii. Știi ce e o organigramă a puterii, Holly? E un grafic care arată distribuția puterii în școală. Iată organigrama puterii, pe vremea când asistentul era, cum zici tu, o poziție stupidă.

Directorul Latră desenă pe un carnetel.

Latră rupse pagina și o luă de la capăt.
— Dar privește acum!

— Dar nu puteți să refaceți pur și simplu organigrama și să schimbați felul în care funcționează toată școala, zise Holly.

— Ba cum să nu pot. Cine e în vârful ambelor organigrame?

Holly suspină.

— Nu era o întrebare retorică, Holly. Cine e în vârful organigramelor?

— Directorul.

— Exact. Directorul. Toată puterea din această școală provine de la director, inclusiv puterea de a reface organigrama. Și acum că asistentul a devenit o poziție atât de puternică, aveam nevoie să creăm un Fond al Ajutorului Școlar, care îl va ajuta pe Josh să vegheze mai bine la respectarea regulilor. Suntem într-o stare de urgență, Holly, în caz că nu ți-ai dat seama. Înainte să vin eu la putere, regulile erau încălcate tam-nesam. Era dezastru. Și eu trebuie să reinstalez ordinea. Asta costă.

— Dar aceste fonduri sunt pentru Banchetul părinților și copiilor.

Latră se aplecă și mai mult în față. Trecuse de jumătatea biroului.

— Da. Banchetul. O tradiție a cărei stupiditate e întrecută doar de longevitatea ei. Aș fi anulat-o, dar părinții o adoră. Și, în vremuri în care e nevoie de măsuri drastice, nu pot să-mi petrec toată ziua preluând apeluri de la părinți furioși care-mi spun cum să-mi conduc școala. Părinții nu conduc școala. Directorul conduce școala. Din nefericire,

mulți părinți nu înțeleg asta, și eu urăsc să vorbesc cu asemenea persoane. Și de aceea îți mulțumesc, Holly.

— Pentru că?

— Așa. Pentru că anularea Banchetului de anul acesta nu e în mâinile mele, ci în ale tale.

Holly făcu un pas în spate.

— Cum sună asta? zise Latră, aplecându-se încă și mai mult în față. Mi-e teamă că anul acesta consiliul școlar nu a reușit să strângă suma necesară pentru banchet. Foarte trist, ce pot să zic. Și din cauza reducerilor bugetare bla, bla, bla. Înțelegi tu. Acum, te rog să duci cutia cu bani la cantină și să i-o înmânezi nepotului meu. Poți să pleci.

Până să se întoarcă Holly la tarabă, se formase o coadă lungă. Josh se înfipsese în față, lustruindu-și una dintre medalii cu mâneca.

— Salut, Holly, zise el.

Ea îi dădu cutia.

— Ține.

— Mulțumesc, șefa, zise Josh.

Apoi se duse în spatele mesei și dădu jos posterul pe care Holly îl făcuse cu o seară înainte.

— Așa, cine vrea prăjituri? Veniturile mă ajută pe mine să ajut școala.

Scotty făcu un pas în față și alese o tartă.

— Scotty, zise Holly, nu face asta. Banii ajung la Josh.

Scotty ridică din umeri.

— Eu îi dau oricui îmi vinde o tartă.

Holly se sprijini deznădăjduită de perete.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Niles.

— Directorul Invincibil a anulat Banchetul, zise Holly.

Proiect-15 - Arta quiltului

NUMĂRĂTOAREA DE PE TABELA LUI LATRĂ mergea înainte: 50, pe urmă 60, pe urmă 70. Cei Doi Teribili dădeau lucrări de control. Teste-grilă. Citeau despre goana după aur și metonimii și unghiuri complementare. Când copertele cărților li se toceau, își făceau unele noi, decupând pungi de hârtie maro de la băcănie. Priveau ecranizarea piesei *Romeo și Julieta*, dar domnul Gebott dădea pe repede-înainte, sărind peste mai multe părți. Timp de două săptămâni la rând, n-au avut voie să iasă în curte, în pauze. Au unit cerculețele înnegrite din testele-grilă, ca să vadă ce formă rezultă (cele de la comunicare au format cinci E-uri la rând). Au dat felicitări de Sfântul Valentin fiecărui copil din clasă, cu toate că Niles n-ar fi vrut să trimită decât una, iar Miles ar fi preferat să nu trimită niciuna. Au purtat haine verzi de Sfântul Patrick, dar Josh tot i-a ciupit. Cei Doi Teribili au făcut toate aceste lucruri. Dar farse n-au făcut deloc.

Zile, săptămâni și luni în șir, totul a mers exact așa cum se așteptase toată lumea. N-a fost nicio surpriză. Trecuseră 81 de zile de la ultima farsă.

Într-o sâmbătă, Miles și Niles nu se aflau în laboratorul de farse. Erau pe aleea din fața casei lui Miles, așezați pe skateboarduri. Mișcând din șolduri, puteau să-și facă

skateboardurile să alunece înainte și înapoi, și de o oră se tot legănau ca niște geamanduri pe asfalt.

Făcuseră chestia asta de nu știu câte ori în ultimele zile.

— Știi ce e miercuri? întrebă Miles.

Niles știa ce e miercuri. Miles știa și el ce e miercuri. Doamna Shandy ținea un calendar uriaș pe avizierul din clasă, și cei doi tot priviseră în ultimele trei săptămâni cum se apropie data. Pe calendarul doamnei Shandy erau marcate termene-limită pentru referate, zilele cu teste și vacanțele. Toată luna martie, Miles și Niles așteptaseră sfârșitul acesteia și începutul lunii care urma.

1 aprilie.

Ziua păcălelilor.

Sărbătoarea oficială a farsorilor, Ziua Internațională a Haosului, și aniversarea unui an de la prima farsă instrumentată vreodată de Cei Doi Teribili, care a fost de asemenea cea mai tare farsă făcută vreodată în Valea Ionii.

— E Ziua Păcălelilor, zise Miles.

— Știu, zise Niles.

— Deci, zise Miles.

- Deci, zise și Niles.
- Se legănau înainte și-napoi.
- Ai vreo idee? întrebă Miles.
- Sincer? Nu prea m-am gândit la asta.

Era înspăimântător să auzi aceste cuvinte din gura lui Niles.

Adevărul era că nici Miles nu se prea gândise la asta - în ultima vreme îi cam lipsise inspirația. Dar se consolase închipuindu-și că creierul lui Niles continua să-și învârtă roțile, să planifice, să teoretizeze, să filozofeze. Când îl vedea pe Niles privind în gol, Miles era sigur că pune la cale farse. Sau cel puțin așa spera. Dar acum se lămurise. Și certitudinea că mintea lui Niles fusese

la fel de goală ca a lui în aceste ultime luni, îl umplu pe Miles de o groază retroactivă.

Rotilele skateboardurilor scrâșneau în timp ce măcinau pietrișul împrăștiat ici și colo.

— Pot să te întreb ceva? întrebă Miles.

— Spune.

Miles era curios de mult timp în legătură cu chestia asta.

— Ce-ai fost mai întâi, farsor sau lingușitor?

Niles încremeni.

— Lingușitor.

Miles dădu din cap.

— Adică, zise Miles, cred că într-un fel m-am născut așa. Mama și tata au fost au fost amândoi niște lingușitori, sau cel puțin cred că tu așa i-ai numi. Amândoi sunt super deștepți. Adică deștepți pe bune. Așa că s-au așteptat întotdeauna să fiu și eu super deștept. Și când au văzut că sunt, au luat-o ca pe o chestie absolut firească. Când aduc carnetul cu note acasă, ei nu fac decât să zâmbească și să dea din cap.

— Frate, zise Miles. Când iau mai mult de trei note de 10, mama mă scoate la o înghețată.

— Mda, zise Niles.

— Câteodată mi se pare că se simte prost din cauza asta. Zice: „N-ar trebui să te mituiesc ca să te descurci bine la școală“. Dar mergem oricum. Cred că în parte pentru că îi place ei foarte mult înghețata. Totuși, odată, când am luat zece pe linie, a înnebunit. M-a lăsat să-mi aleg felurile de mâncare de la cină timp de o săptămână. A fost ciudat – când

am mers la ea la serviciu, oamenii de acolo m-au felicitat, așa că mi-am dat seama că le spusese cam tuturor.

— Mda.

— Îmi pare rău, zise Miles. Probabil că nu te ajută.

— Nu, e OK. Nu mă deranjează.

Mai stătură o vreme în tăcere.

— Dar părinții mei nu prea sunt așa, zise Niles. Dacă aș da-o-n bară, ar fi criză națională. Dar, dacă fac ceva bun, nimănui nu prea-i pasă. E în ordinea lucrurilor - așa e firesc să fie. Așa că am încercat să mă implic în tot mai multe activități - patrula de siguranță, voluntariat, asistent - toate chestiile astea. Dar...

— Nicio înghețată.

— Nicio înghețată.

— Ei, zise Miles, când mama se simte prost că mă mituiește, spune mereu că excelența ar trebui să fie o recompensă în sine.

— Mda, eu nu prea cred.

— Mda, nici eu.

— Adică, zise Niles, mi se pare că excelența ar trebui să-ți aducă și ție ceva. Dar eu nu eram decât un ciudățel în costum, cu banderolă, care n-avea niciun prieten.

— Clar așa m-am gândit prima dată când te-am văzut.

— Mi-au plăcut întotdeauna cărțile, zise Niles. Și cărțile mele preferate erau despre farsori. Și cărțile despre cum să faci farse. Și cum să inventezi coduri secrete, și cum să te furișezi. De când eram foarte mic, visam tot timpul la farse. Stăteam în pat și-mi imaginam cum mi-aș umple camera

de capcane. Când aveam șase ani, de Crăciun, am cerut o găleată, ca s-o umplu cu apă și să o leg de un fir invizibil, pentru ca oricine intră în cameră să se împiedice de el și găleata să i se verse în cap.

Miles zâmbi.

— Ce clasic!

— Mda. Dar în camera mea nu prea intra nimeni.

— A, OK, zise Miles.

— Nu-i nimic, spuse Niles. Mi-era frică să montez instalația asta, oricum. N-am prea făcut farse, propriu-zis. Doar mă gândeam la ele tot timpul. Mi-era prea teamă că, dacă o să fac de-adevăratelea o farsă, o s-o încurc rău de tot. Dar pe urmă mi-am dat seama că totuși câștigasem ceva în toți acei ani de excelență. Câștigasem multe: acces complet la școală, încrederea directorului Latră și o acoperire totală. Eram dincolo de orice bănuială.

— Ce tare! zise Miles.

— Eram în postura perfectă pentru a face toate farsele la care mă gândisem de-a lungul anilor. Așa că anul trecut m-am hotărât în sfârșit să le fac. Și în prima zi de școală, am parcat mașina lui Latră în capul scărilor.

Miles căzu intenționat de pe skateboard.

— Ce face?! Niles, aia era prima ta farsă?

Niles zâmbi.

— Da!

Miles se întinse pe spate și privi cerul.

— Sfinte Sisoe! Niles.

— Ce?

— Te înșeli, omule.

— Cum adică?

— Niles, tu nu te-ai născut lingușitor. Te-ai născut farsor.

— Da.

— Da. Și încă ceva, Niles.

Miles se întoarce și își privește prietenul.

— Trebuie să continuăm să facem farse până când îl învingem pe Latră.

Proiect 15 - Fotografic cu elemente din natura

P **PE 1 APRILIE, ÎN TIMPUL PAUZEI DE DIMINEAȚĂ,** Cei Doi Terribili stăteau în pivnița Academiei de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii. Miles avea la el punguța cu prânzul care era atât de grea, că trebuia să o țină de fund. Niles avea cușca mică a hamsterului său care evadase și dispăruse fără urmă când băiatul era în clasa a doua.

În fața lor se afla o ușă mare și roșie, scorojită și pe care scria cu majuscule.

Cel puțin pe moment, calea era liberă. Miles pregătise un amestec de smântână, ouă crude și supă de mazăre în seara precedentă, o adusese la școală și o împrăștiase prin locul de joacă, pe lângă leagăne, la începutul pauzei. Gus apăruse cu un sac de rumeguș și cu o mătură. Faza Unu: Vomă falsă era gata. Aveau cel puțin șapte minute la dispoziție până la întoarcerea lui Gus. Era timpul să treacă la Faza a Doua.

Niles scoase un inel enorm din buzunar: era un set de chei – realizarea care încunună munca lui ca asistent.

— Mi-or fi luat ei banderola, dar n-or să-mi ia niciodată cheile, zise el.

Începu să încerce cheile, una câte una, vârand-o pe fiecare în yală și mișcând-o puțin.

Nu.

Nu.

Da.

Camera tehnică era mare și plină de praf. Mirosea a ulei. Aerul era închis – atârna deasupra lor și avea gust de vechi. Nimeni în afară de Gus nu mai respirase aerul de aici în ultimii treizeci de ani. Camera era încremenită și în mare parte tăcută. Din când în când, câte un zăngănit sau o bufnitură. Două boilere cu apă fierbinte străjuiau intrarea ca niște santinele. Niște țevi de mai multe mărimi se intersectau pe tavan. Pe peretele negru, scliffea un rând de circuite. În mijlocul camerei se afla un mare bloc de metal.

Asta căutau.

Cazanul.

Băieții se apropiară aproape reverențios. Cazanul era mai înalt decât ei și ocupa aproape jumătate de cameră. Niles își trecu mâinile peste metal și fu surprins să constate că era rece. Undeva prin interiorul acestei mașinării clocotea o vâlvătaie infernală care pompa căldură în fiecare dintre cele douăzeci și două de clase ale școlii.

Niles scoase cele câteva schițe pe care le copiase dintr-o carte de la bibliotecă.

— OK, spuse el. Ei bine, credeam că schița asta o să aibă mai mult sens când o să fim în cameră.

Miles se uită peste umărul lui Niles, apoi la cazan.

— Cred că de fapt are mai puțin sens acum că suntem în cameră.

— Mda, zise Niles. S-ar putea să ai dreptate.

Se uitară la schițe preț de alte câteva secunde.

— Păi, zise Niles, bănuiesc că trebuie să căutăm acest levier.

Dădură tiptil ocol cazanului, mergând în direcții diferite.

— Hei, zise Miles. Nu e ăsta?

Arăta spre un levier coborât, aflat în partea din față a cazanului. Niles se uită din nou pe schiță.

— Da! Cred că ăsta e.

— Crezi?

— Sigur ăsta e.

— Dacă trag de el și toată chestia explodează? întrebă Miles.

— Nu cred că așa funcționează cazanele, spuse Niles.

— Mda, zise Miles. Ar fi grozav, totuși.

Miles trase levierul și un tabel de inspecție se deschise, scoțând la iveală un perete întreg de butoane, tuburi și sârme. Niles auzea acum un vâjâit înăbușit. Și printr-o fereastră rotundă aflată jos, lângă podea, Niles desluși scântea unei flăcări oranj.

— Perfect, spuse el. Mai avem puțin și reușim. Nu mai trebuie decât să deschidem ferestruica asta și pe urmă e timpul s-o ștergem.

— Pregătește recipientul, zise Miles.

Niles așază cușca hamsterului pe podea.

— Recipientul e pregătit, spuse Niles. Instalează primul element din echipamentul de protecție.

Își prinseră nasurile cu cârligele de rufe din lemn.

— Toarnă brânza, zise Niles.

— Torn brânza, zise Miles.

Aruncă un kilogram de brânză Limburger în cușcă.

— Aplică echipamentul de protecție, al doilea element.

Cei Doi Teribili își puseră ochelari de protecție și mănuși de bucătărie.

— Haide!

Niles trase de un mâner și se deschise o ușiță ca de cuptor.

Vuietul cazanului era acum puternic, iar aerul fierbinte îi lovi drept în față și le suflă părul pe spate.

Niles studie flăcările care se împleteau vertical, atingând un grătar de metal.

— Gata. Foalele.

Niles puse cușca pe grătar.

Verifică dacă ce făcuseră era conform schiței desenate de el.

— Suntem gata?

— Suntem gata, spuse Niles.

Brânza moale începuse deja să se topească, scurgându-se vâscos pe fundul cuștii de metal.

Niles își dădu seama că încă nu simțise mirosul brânzei Limburger. Își desprinse cârligul de pe nas doar pentru o secundă.

Era mai rău decât își imaginase.

Clopoțelul sună.

— Un 1 Aprilie fericit! zise Miles.

— Un 1 Aprilie fericit! zise și Niles.

DUHOAREA LOVI ÎN TIMPUL OREI DE MATE. La început era difuză - o aromă înțepătoare pe care Niles o simțea în fiecare gură de aer inspirată. Ridică ochii din caiet și își încrucișă privirea cu a lui Miles. În curând, miasma cuprinse întreaga clasă. Căldura care se revărsa înăuntru era fetidă și jilavă, cu un iz pătrunzător de mucegai. Mirosul îți dibuia nările și se strecura înăuntru, înțepându-ți nasul. Sala 18 mirosea a mlaștină și a moarte. Ceea ce însemna că toată școala era plină de acest aer infect. Niles se îneca. Era mi-nunat.

Așteptă ca cineva să zică ceva.

Colegii continuau să-și facă exercițiile.

Mulți copii își acoperiseră nasul cu mânecile bluzelor. Unii se țineau de nas. Dar toată lumea continua să lucreze la mate.

Niles se uită la Miles, care ridică din umeri și dădu din cap dezaprobator.

Întreaga clasă mirosea a putregai. Nimeni nu reacționa. Cum era posibil?

— Stuart, șopti Niles, simți?

— MDA, zise Stuart, miroase a PICIOARE NESPĂLATE.

— Pun pariu că-ți vine-n minte o glumă bună cu picioare.

— ACUM? Acum îmi fac EXERCIȚIILE.

— Holly, zise Niles, simți și tu?

— Da, sigur. E oribil.

— Cred că e destul de clar ce se petrece, nu?

— Mda. Cred că a murit un șobolan în canalizare sau ceva.

— Nu! Azi e 1 aprilie.

— OK...

— O fi vreo farsă de Ziua Păcălelilor.

Holly se întoarse spre Niles.

— Pe bune? Poate anul trecut. Dar nu și acum, cu Directorul Invincibil. În școala asta nu se mai fac farse.

Niles transpira. Mirosul era copleșitor.

— Scotty! zise Niles disperat.

— Niles! spuse doamna Knox. Nu mai vorbi și termină-ți exercițiile.

Lui Niles i se înceteșă privirea și nu știa dacă era de la brânză sau de la disperare. Miles părea îngrozit.

— Vă mulțumesc pentru maturitatea de care dați dovadă, dragi elevi, spuse doamna Knox. Se pare că ceva e în neregulă cu sistemul de încălzire. Știu că e frig afară, dar, Stuart, ai putea să deschizi fereastra?

— OK! zise Stuart.

— Îl sun pe directorul Latră să-l anunț, spuse doamna Knox, deși cel mai probabil a simțit deja mirosul. Sunt sigură că va rezolva totul curând.

Stuart se luptă cu mânerul. Fereastra scârțâi. O pală de aer proaspăt năvăli în clasă.

— Nu! urlă Niles.

— Niles Sparks! spuse doamna Knox. Ce te-a apucat? Nu ești în apele tale.

Niles voia să se urce pe bancă și să strige:

— EU SUNT NILES SPARKS, UNUL DINTRE CEI DOI TERIBILI. E ZIUA PĂCĂLELILOR, VI S-A FĂCUT O FARSĂ ȘI NOI SUNTEM FARSORII. LĂSAȚI CREIOANELE JOS ȘI ARĂTAȚI CĂ SUNTEȚI VII.

Dar n-a făcut-o.

În schimb rămase pe scaun și vomită.

NILES S-A DUS ACASĂ PENTRU CĂ ÎI ERA RĂU. Nu a venit la școală deloc, toată săptămâna. Miles nu știa ce s-a întâmplat, Niles nu răspundea la telefon. Nu venea nici la ușă.

— Niles nu se simte bine, doar atât îi spuse mama lui Niles când Miles veni sâmbătă cu bicicleta până la el acasă. (Mama lui Niles nu era prea prietenoasă.)

Duminică, Miles încercă din nou și primi același răspuns. Luni, Niles tot nu veni la școală.

În pauza de prânz, Miles stătu singur pe o bancă, uitându-se la alți copii. Nimeni nu voia să mănânce cu el. Era atât de îngrijorat, încât nici măcar n-avea poftă de mâncare.

Ce se întâmplase cu prietenul lui cel mai bun? Oare Niles avusese o cădere nervoasă? Oare avea să plece pentru totdeauna de la școală? Dacă se transfera la Sfânta Perpetua sau intra într-un program de educație la domiciliu sau se muta în alt oraș? Și, dacă totuși se întorcea, oare Niles avea să mai facă farse?

Oare Directorul Invincibil îl învinsese pe Niles?

Era sfârșitul Celor Doi Teribili?

Oare povestea acestor doi farsori de geniu ajunsese la final?

N-are cum, sigur că nu. Mai sunt încă 35 de pagini din această carte.

După școală, Miles găsi o găină de cauciuc în dulap.

Miles zâmbi.

(Găinile de cauciuc cu mesaje scrise în coduri secrete erau metoda preferată de comunicare a farsorilor, sau cel puțin așa spunea mereu Miles.)

Ajunse în camera lui Miles la ora 15.42.

Niles stătea la fereastră.

— Ce porți? întrebă Miles.

— O togă! zise Niles. Am făcut-o dintr-un cearșaf.

— De ce?

— Pentru că, zise Niles, vom purta o discuție filozofică.

Despre farse.

— Aoleu.

— Poftim.

Niles ținea în mână un alt cearșaf.

— Am făcut una și pentru tine.

— Cred că o să zic pas.

— Hai, Miles! Încă din vremurile creării Ordinului Internațional al Dezordinii, farsorii s-au întâlnit ca să discute despre fundamentele și etica farselor.

— Și purtau togă?

— Da! E o practică din vremuri străvechi!

Miles oftă și își trecu cearșaful peste umeri.

— A ta s-ar putea să se simtă mai ciudat, zise Niles.

E cearșaful cu elastic.

Într-adevăr, Miles trebui să se lupte cu elasticul.

- OK, zise el.
- Super! Acum ține și cununa de dafin.
- E din pătrunjel?
- Miles.

Miles își puse pătrunjelul în cap.

- Arăți super, zise Niles. Acum, hai să purtăm un dialog.
- Păi nu asta am făcut și pân-acum?
- Ba da, zise Niles. Dar într-un dialog se pun întrebări

mari.

- OK, zise Miles. De data asta ce naiba ascultăm?

— Muzică din vremea lui Shakespeare, interpretată la instrumente din epoca elizabetană, zise Niles. Întrebări mai mari, Miles, unele cu niște răspunsuri mai puțin evidente.

Miles își dădu ochii peste cap.

- Bine. Unde ai fost toată săptămâna?
- Am chiulit, zise Niles. A fost super tare!
- De ce nu mi-ai spus?
- Ce să-ți spun?
- Că ești bine.

— A, da. Nu mi-a trecut prin cap. Probabil că ar fi trebuit.

— Probabil? Chiar ar fi trebuit!

— De ce ar fi trebuit neapărat?

— Pentru că puteam să te ajut!

— Cum?

— Punându-ți întrebări!

— Întrebări de genul „Ce naiba mai ascultă și de data asta?”.

— Nu! Întrebări importante!

— Miles, zise Niles, aveam nevoie să petrec niște timp singur.

— De ce? întrebă Miles.

— Pentru că ceva mă preocupă foarte mult de la o vreme.

— Dar sunt prietenul tău, zise Miles. Aș fi putut să te ajut.

— Uneori am nevoie să mă retrag departe de toată lumea, spuse Niles, ca să mă plimb prin mintea mea. În plus, deja m-ai ajutat. Chestia care mă preocupă e o întrebare pe care deja mi-ai pus-o. O întrebare importantă.

— Ce întrebare?

— O să ajung și acolo, mai târziu. Acum e rândul meu să întreb. Miles, de ce a dat greș farsa noastră de 1 Aprilie?

— Pentru că ai vomitat?

— Nu! Nu. Dăduse greș deja.

— A dat greș pentru că Stuart a deschis geamul.

— Dar de ce a deschis geamul?

— Pentru că așa i-a zis doamna Knox.

— Și de ce i-a zis să facă asta?

— Pentru că în școală mirosea dezgustător.

— Deci n-am reușit? Nu ăsta era scopul nostru: să facem ca în școală să miroasă dezgustător?

— Nu, spuse Miles. Scopul nostru era să înnebunim pe toată lumea. Ar fi trebuit să înceapă toți să râdă. Ar fi trebuit să se revolte. Dar ei n-au făcut decât să rămână la locurile lor și să-și rezolve mai departe exercițiile.

— Deci, zise Niles, cum am fi putut face mai bine?

Miles se gândi mult. Era dezamăgit de răspunsul lui.

— Nu știu, zise el. Nu cred că am fi putut face nimic mai bine.

— Sunt de acord, zise Niles. A fost perfect.

— Deci de ce am dat greș? întrebă Miles.

— Nu mirosul m-a făcut să vomit. Ci cuvintele lui Holly. Tu ai auzit-o? A spus: „În școala asta nu se mai fac farse.“

Miles dădu aprobator din cap.

— Și farsa era sub nasul tuturor. Literalmente.

— Miles, zise Niles. Noi facem farse în școala aia.

Niles deschise ușa laboratorului de farse. Luă o bucățică de cretă în mână.

— Dar dacă nu există reacții, spuse Miles, nu există nici farse.

— Exact. Și dacă nu există farse, nu există nici farsori. Și dacă nu există farsori, tu ești doar puștiul cel nou, iar eu sunt ciudatul cu banderolă.

— Nu mai ai banderola.

Niles dădu din cap, abătut.

— Ei bine, eu, unul, n-am de gând să fiu din nou doar un ciudat. Sunt un farsor.

— Deci ce facem? întrebă Miles.

— De ce n-au reacționat oamenii la farsa noastră?

— Pentru că bătrânul Latră i-a convins că farsele nu se întâmplă.

— Și de ce este bătrânul Latră directorul nostru?

— Pentru Latră cel adevărat a fost concediat.

— Și de ce a fost concediat?

Cei Doi Teribil se uitară unul la altul.

— Din cauza farsei noastre, zise Miles.

— Da, zise Niles. Directorul Latră a fost concediat din cauza farsei noastre.

— Dar ai zis că n-aveam de unde să știm ce sconcs e bătrânul Latră! zise Miles. N-aveam de unde să știm că o să folosească farsele noastre drept pretext ca să-și concedieze propriul fiu! Ai spus că n-a fost vina noastră.

— Mda, zise Niles. Dar am greșit. Este vina noastră. N-aveam de unde să știm toate astea. Dar le știm acum. Miles, anul trecut în noiembrie, când l-am auzit pe bătrânul Latră urlând la directorul Latră pe speaker, m-ai întrebat ceva. Era o întrebare foarte importantă. N-am vrut să mă gândesc la asta atunci și nu prea aș vrea nici acum. Dar m-am gândit. Ai întrebat: „Oare ar trebui să ne pară rău de directorul Latră?” Și răspunsul e că mă simt oribil.

— Și eu, zise Miles.

— Mă simt ca atunci când faci o glumă despre cineva și descoperi că persoana respectivă e chiar în spatele tău. Așa mă simt, doar că mai rău. Mult mai rău. N-a fost intenția noastră, dar cred că farsa i-a distrus viața directorului Latră. Și, Miles, noi am depus un jurământ. Am jurat să nu fim destructivi.

— Deci ce vrei să spui? întrebă Miles.

— Trebuie să reparăm ce-am făcut. Trebuie să inventăm o modalitate de a-i face o farsă bătrânului Latră și de a-l aduce pe adevăratul Latră înapoi la serviciul lui. Trebuie să reparăm ce-am distrus.

— Așa să fie, zise Miles.

— Așa să fie, zise Niles.

— Dar, Niles, fii atent la altă întrebare importantă. Cum îl păcălim noi pe bătrânul Latră?

Niles zâmbi.

— Se pare că am răspuns la întrebarea asta cu mai multe luni în urmă, dar nu ne-am dat seama.

Arată lista de pe perete:

Miles se încruntă.

— Nu mă prind.

— Care e cea mai mare slăbiciune a bătrânului Latră? întrebă Niles.

Miles ridică din umeri.

— N-are niciuna.

— Exact.

— Exact?

— Exact. Cea mai mare slăbiciune e că n-are nicio slăbiciune.

— Ăă, sunt destul de sigur că asta e cea mai mare calitate.

— Ambele afirmații sunt valabile. I-a făcut pe toți să creadă că e invincibil. Nu trebuie decât să demonstrăm că nu e și toată chestia o să i se prăbușească în cap.

— OK, zise Miles. Dar cum?

Niles luă o crenguță de pătrunjel de după ureche și începuse să o mestecă.

— O să avem nevoie de ajutor.

ZECE MINUTE MAI TÂRZIU, CEI DOI TERIBILI ajungeau acasă la Barry Latră. Își parcară bicicletele într-un gard viu și sunară la ușă.

— Ești sigur că e bine ce facem? întrebă Miles.

— Nu, zise Niles.

Josh Latră deschise ușa.

— Ce vreți, nătărăilor?

— Trebuie să vorbim cu tatăl tău, zise Niles.

Josh miji ochii.

— De ce?

— Nu te interesează, zise Miles.

Josh le trânti ușa în nas.

Niles sună din nou la ușă.

— Valea, nătărăilor.

Încă o dată.

Doamna Latră deschise ușa.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Latră! zise Niles.

V-am recunoscut din poza aceea drăguță pe care directorul Latră o ținea pe birou. Noi suntem doi dintre elevii preferați ai soțului dumneavoastră.

— A, păi atunci tu trebuie să fii Niles Sparks! zise doamna Latră. Am auzit atâtea despre tine.

Se întoarse spre Miles. Și tu cine ești?

— Miles Murphy.

— A, și zâmbetul ei pieri. Da. Mă rog, am auzit câte ceva și despre tine.

Niles intră repede.

— Am vrea foarte mult să stăm puțin de vorbă cu domnul Latră.

— Ah, păi sunt sigură că ar fi încântat să vă primească, mai ales pe tine, Niles, dar mă tem că Barry nu e acasă acum. E la carieră, își testează noul deltaplan.

— Noul ce? întrebă Miles.

— Deltaplan. E cel mai nou proiect al lui Barry. Omul ăsta numai despre proiecte vorbește în ultima vreme, proiecte, proiecte, proiecte. Hodoronc, tronc, acum e vorba despre un deltaplan. El l-a construit.

— El cu mâinile lui? întrebă Miles și Niles în același timp.

— Da, și i-a dat și un nume.

Miles și Niles se priviră complice.

Trebuiau să meargă la carieră.

Soarele se pregătea să apună și cerul era violet la vest, când băieții ajunseră la carieră. În vârful dealului, Niles desluși silueta cuiva care purta o glugă și care avea niște aripi ciudate, ca de liliac.

— Latră, zise el.

Pedalară în sus pe drumul cu multe curbe și apoi traseră tare pe o cărare de pe marginea carierei. În dreapta, dealul

fusesse scobit – panta lină se termina abrupt cu o stâncă încovoiată sub care se deschidea hăul cel întunecat. În timp ce se apropiau de fostul director, vedeau cum aburul cald al respirației lui se ridică în aerul serii. Era înhămat în drăcia aia, mânuind cu stângăcie niște mânere.

— DRACU' SĂ TE IA, MORIȘCĂ DE DOI BANI! zise Latră, adresându-i-se, aparent, deltaplanului.

O rafală de vânt ridică frunzele și praful și le răsuci în mici vârtejuri.

— Domnule director Latră! strigă Miles.

Se părea că Latră nu-i aude. Mulțumit de ajustările pe care le făcuse pe ultima sută de metri, oricare ar fi fost ele, se apropie de margine. Execută o serie de genuflexiuni complete, apoi se îndreptă.

Niles claxonă.

Capul lui Latră tresări.

— Domnule director Latră! strigară Miles și Niles împreună.

Se întoarse spre ei și duse o mână înmănușată streășină la ochi.

— BĂIEȚI! zise Latră.

Băieții puseră frâna, lăsară bicicletele să cadă și alergară până la el.

— Domnule director Latră! zise Niles.

— Hai, hai, zise Latră. Nu mai sunt director acum, numele meu e Barry.

— Barry, zise Miles, trebuie să...

— Miles Murphy, invitația de a-mi spune Barry i se adresa doar lui Niles. Tu poți să-mi spui domnul Latră.

— Domnule Latră, zise Miles, trebuie să...

Latră se încruntă.

— Nici asta n-a sunat bine. Miles, de ce nu-mi zici tu mai bine Fostul Director Latră?

— Domnule Fost Director Latră, zise Miles, trebuie să...

— Niles! zise Latră. Unde e banderola ta?

— Josh e noul asistent, zise Niles.

— Josh Latră?

— Da.

— Măi să fie, de unde și până unde?

— Lucrurile s-au schimbat foarte mult.

— Băiatul ăla nu-mi spune niciodată nimic, zise Latră.

— Domnule Fost Director Latră, zise Miles, trebuie să vă vorbim.

Latră își privi ceasul electronic.

— Nu puteți aștepta până după ce îmi închei zborul inaugural? Crepusculul civil e în douăzeci și cinci de minute.

De aproape, deltaplanul părea periculos de dezlânat. Niles nu știa exact cum ar trebui să arate un deltaplan, dar era destul de sigur că așa, nu:

— Nu cred că e prea sigur, zise Miles.

— Cine, *Spiritul Academiei de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii*? Eu însumi l-am construit! Plutește! Sau va pluti, sunt destul de sigur. Va pluti pe-aici dus de vânt și mă va purta spre albastrul acela infinit.

Arată spre hăul întunecat care se căsca dedesubt.

— Spre negrul acela infinit.

Latră se trase de mustată.

— Chiar speram să decolez până acum, cât timp infinitul era încă albastru, dar a trebuit să fac câteva ajustări în ultimul moment. Se tot desprindea pânza de pe scheletul aripilor.

— Asta zic și eu, domnule Fost Director Latră. Nu știu dacă e de bine.

Latră îi răsă în nas.

— Miles Murphy, nu cumva ai devenit expert în deltaplane de când am plecat eu din școală? Nu cumva doamna Shandy a adăugat un curs despre planoare la cursul ei despre mayași?

— Nu.

— Bineînțeles că nu! Pentru că doamna Shandy este o profesoară extraordinară de științe sociale, iar planarea e complet irelevantă pentru istoria mayașilor! Chiar așa, ce mai face doamna Shandy?

— E bine, zise Miles.

— Bine. Foarte bine. Acum, te rog să mă scuzi, Miles Murphy, mă pregătesc de decolare, încrezător, pentru că eu, spre deosebire de tine, m-am ocupat cu studiul construcției deltapanelor în ultimele două săptămâni.

— Nici eu nu cred că e bine că se desprinde pânza de pe scheletul aripilor, zise Niles.

— Nu?

Latră făcu o figură dezamăgită.

— Mda, presupun că ai dreptate.

Se așeză cu delicatețe. Pânza se desprinse din nou și aripa se rupse.

Scoase un caiet din borsetă și tăie ceva cu creionul pe o foaie.

— Se pare că sunt o nulitate și în domeniul zborului cu deltaplanul.

— Ce-i acolo? întrebă Niles.

— E lista mea cu proiecte. Mi-am încercat mâna în diverse hobby-uri de când am părăsit școala, dar nu mă

pricep la nimic. Nu mă pricep nici la fabricat săpunuri, nici la puzzle-uri, nici la stand-up comedy. Nici la scamatorii, nici la cusut și nici la șlefuire.

— Șlefuire?

— Arta de a șlefui pietre prețioase. Nu mă descurc deloc. Singurul lucru care mi-a plăcut vreodată a fost să fiu director, dar nici la asta nu m-am priceput.

— Erați un director nemaipomenit! zise Miles.

— Mulțumesc, Miles. Aceste cuvinte înseamnă foarte mult pentru mine, chiar dacă vin din partea ta. Dar chiar nu m-am priceput. N-am putut nici măcar să-l dibuiesc pe mișelul care comitea toate farsele din școala noastră.

— Păi, de fapt, exact din acest motiv suntem aici.

Niles inspiră adânc.

— Barry, noi am fost.

— DECI CA SĂ ÎNȚELEG ȘI EU MAI BINE.

Barry Latră era încă înhămat la deltaplan și se plimba de colo-colo printre tufișuri, neîndemânatic și agitat.

— Vreți să spuneți că sunteți amândoi farsori, ceea ce din partea ta nu mă miră, Miles Murphy, dar e o surpriză uriașă în ce te privește, Niles Sparks. Și nici nu-mi revin bine din șoc, că mă invitați să intru în clubul vostru secret, Teribilii Doi?

— Cei Doi Teribili, zise Niles.

— „Teribilii doi“ se referă la primii doi ani de viață ai copiilor, zise Miles.

— Pardon. Cei Doi Teribili, zise Latră. E puțin derutant.

— Nu e tocmai derutant, zise Miles.

— Ba da, e, zise Latră. Dacă e să intru în acest mic grup, și mă îndoiesc serios că am s-o fac, trebuie să facem ceva în privința numelui. Pot să sugerez - și Latră făcu o pauză pentru efectul dramatic - Teribilii Trei!

— Adică Cei Trei Teribili, zise Niles.

— Pardon, da, Cei Trei Teribili!

— Nu ne schimbăm numele, zise Miles.

— Dar am fi trei în total!

— N-ar fi decât pentru o singură farsă, zise Miles. Avem nevoie să ne ajutați să îl prindem pe tatăl dumneavoastră cu mâța-n sac.

— Iată și cea de-a doua problemă pe care o am cu acest grup, zise Latră. Trebuie neapărat să fie un club al farsorilor? N-ar fi mai bine să fie, spre exemplu, un ONG?

— Nu, zise Miles.

— Eu văd oarecum farsele ca pe un serviciu adus comunității, spuse Niles.

— HA!

Nu se poate spune că Latră scoase sunetul HA, ci mai degrabă că sunetul HA explodează din rărunchii ființei sale. Pe urmă își reveni în fire și își atinse mustața.

— Foarte interesant.

Latră mai mișună puțin printre tufișuri.

— Băieți, nu știu ce să zic. Poate că Academiei de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii îi este mai bine fără mine. Să recunoaștem: tata este un director mult mai bun decât am fost eu vreodată.

Niles dădu dezaprobat din cap.

— Tatăl tău e un director îngrozitor. A supt toată bucuria din școala noastră.

Latră se întristă.

— Dar școala ar trebui să fie un loc al bucuriei!

— Exact! zise Miles. Și așa și era pe vremea când erai dumneavoastră director.

Latră nu-și mai încăpea în piele.

— În ce fel aduceam eu bucuria în școală, Miles Murphy?

— Păi, zise Miles, ăăă, vă făceați întotdeauna vânăt la față când făceam noi farse.

Niles îl țintui pe Miles cu o privire uluită.

— Pofftim? zise Latră.

— Păi da! spuse Niles. Când ceva nu mergea cum trebuia, mereu te enervai și te învinețeai la față.

Latră începu să se învinețească puțin și acum.

— Pentru că vă păsa foarte mult, zise Miles.

— Ah, spuse Latră. Acum înțeleg ce vrei să spui, Miles, chiar dacă ai formulat în stilul tău caracteristic și neîngrijit. Așa e, îmi păsa, așa e.

— Tatălui tău nu-i pasă deloc, zise Niles. Pe el nu-l interesează decât puterea.

— Da, este adevărat, zise Latră. Iar pentru mine puterea nu este decât unul dintre interese, cel principal.

— Trebuie să te ajutăm să-ți recuperezi locul de muncă, zise Niles. Din cauza noastră l-ai pierdut. Ne pare rău.

— Ne pare cu adevărat rău, zise Miles.

Latră le adresă lui Miles și lui Niles un zâmbet cu adevărat călduros.

— Nu e vina voastră, băieți. E vina tatălui meu. Dar să-i fac o farsă? Un director farsor...

— Fost director, zise Miles.

— Ia-o ca pe un proiect! zise Niles.

— Dar nu m-am descurcat cu niciunul dintre proiectele mele, zise Latră.

— Și totuși, zise Miles, dacă descoperiți că sunteți un Teribil nemaipomenit?

— Teribiii Doi, șopti Latră gânditor.

— Cei Doi Teribili, zise Miles.

— Cei Doi Teribili, repetă Latră gânditor.

Cântări o vreme propunerea.

— În regulă, mă bag.

Niles zâmbi.

— Ridică mâna stângă.

După ce Latră depuse jurământul, intrând oficial în club, Cei Doi Teribili (cunoscuți, cel puțin temporar, drept Cei Trei Teribili), se apucară de treabă.

— Are vreo slăbiciune? întrebă Miles.
— Nimic! răspunse Latră cu mândrie.
— Nu se poate, zise Niles, trebuie să fie ceva.
— Nu e! spuse Latră. Este modelul întrupat al puterii directoriale!

— Gândiți ca un director, zise Miles. Trebuie să gândiți ca un farsor.

Latră își încreți nasul și închise ochii, strâns.

— E foarte greu!

— Concentrează-te! zise Niles.

— AAA!

Ecoul strigătului lui Latră străbătu toată cariera. Latră deschise ochii și îi privi sfios pe băieți.

— Ar fi... ceva, spuse el.

— Da? întrebă Miles.

— E bombă, spuse Latră.

— Asta-i bine, zise și Niles.

— E un secret. Un secret de familie. Doar că tata nu mi l-a împărtășit niciodată, deși fac și eu parte din familia lui. E ceva ce am aflat abia după ce am devenit director și am căpătat acces la dosarul permanent al lui tata.

Miles și Niles se aplecară spre el.

— Tata, zise Latră, nu are o fișă de prezență perfectă.

Miles își dădu ochii peste cap.

— Nu știu dacă...

Latră continuă, în șoaptă.

— Fișa lui e aproape perfectă. Dar, așa cum îi place lui tata să spună, nu există „aproape perfect”. În ultima lui zi la

Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii, a fost... a fost... nu cred că ar trebui să vă spun.

— Ce? întrebă Niles.

— A rămas fără pantaloni. I-a făcut-o un coleg. Un golan pe nume Nick Vella, care a administrat mult timp magazinul de articole sportive din oraș. Acum că mă gândesc, mi se pare limpede motivul pentru care familia noastră mergea cu mașina tocmai până în Lakeville, când voiam să ne cumpărăm adidași, deși bineînțeles că nu ne era deloc în drum și...

— Stai așa, zise Niles. Vrei să spui că cineva l-a lăsat pe tatăl tău fără pantaloni.

— Mă tem că da, zise Latră. Se pare că a fost atât de afectat, încât a plecat acasă mai devreme. Și a chiulit de la

serbarea de absolvire. Secretariatul i-a trimis diploma prin poștă.

— De-asta poartă el și curea, și bretele! zise Miles.

— Cred că putem să lucrăm cu informația asta, spuse Niles. Directore Latră, de câte ori mergeți în vizită pe la părinții dumneavoastră?

Directorul Latră se holbă la el.

— Vai, este teribil, spuse. Vai, este nemaipomenit.

ELEVII NU S-AU ÎNGRĂMĂDIT când au intrat în auditoriu, în ultima zi de școală, ci au intrat, ordonat, în șir indian. Josh Latră stătea înăutru, chiar lângă intrare, inspectându-i pe toți și notând chestii indescifrabile pe clipboardul lui. Totul părea perfect în ordine, dar, când clasa doamnei Shandy și-a ocupat locurile, lipseau doi elevi. Miles și Niles stăteau ascunși în culisele scenei, ghemuiți în spatele unor decoruri folosite în spectacolul *Peter Pan*, pus în scenă anul trecut.

Întrunirea trebuia să înceapă, conform programului, la orele 14:00. La 13:59, Gus împinse în afara scenei căruțul cu tabela care ținea evidența numărului de zile fără farse și aduse pe podium o carafă cu apă. Un minut mai târziu,

Bertrand Latră, îmbrăcat ca de obicei în costumul lui simplu, negru, cu pantalonii prinși și cu bretele, și cu curea, își ocupă locul la tribună.

— Copii, felicitări, începu el. Felicitări vouă și felicitări mie. Astăzi este a o sută douăzecea zi de când sunt director, iar lucrurile au mers exact așa cum mă așteptam. Epidemia de farse a fost înăbușită. Sunt mândru să spun că am împlinit 119 zile și cinci șesimi fără nici măcar o singură farsă.

Au urmat niște aplauze leșinate.

— Mulțumesc, mulțumesc. În noiembrie, v-am promis, tot de pe această scenă, puțină distracție. Și este o promisiune pe care intenționez să o onorez. Așa că pregătiți-vă să-l întâmpinați călduros pe vizitatorul nostru special, din partea inspectoratului. E timpul să ne petrecem ultima noastră oră de școală în compania lui Sammy, Homarul cel prudent!

Aplauzele au fost și mai leșinate.

Un om într-un costum mov de homar intră pe scenă, din partea dreaptă. Când trecu pe lângă Miles și Niles, schiță un salut cu unul dintre clești.

— Acest crustaceu deștept, spuse Bertrand Latră, citind de pe o foaie de hârtie, a venit să vă dea niște ponturi fierbinți despre cum să vă răcoriți și cum să vă feriți de pericole pe timpul verii. Salut, Sammy!

Homarul salută într-un mod exagerat, apoi bătu din clești.

— Hai că începe, zise Niles.

Cei Doi Teribili scoaseră din rucsacuri câte o pungă cu artificii.

Sammy, Homarul cel prudent se îndrepta aiurit spre tribuna de la care rânjea, nemișcat, Bertrand Latră.

— Unu, zise Miles.

Homarul se tot strecura spre Bertrand Latră. Domnul Sykes urcă pe scenă ca să facă o poză cu un telefon vechi, pentru ziarul inspectoratului.

— Doi, zise Niles.

Homarul își trecu brațul pe după umerii directorului, odihnindu-și cleștele stâng pe talia lui Bertrand, exact acolo unde se întâlneau bretelele și cureaua.

— Trei, zise Miles.

Sammy își scoase capul mov de homar, dând la iveală capul omenesc, mov, al lui Barry Latră. Părul și mustața lui erau leoarcă de transpirație.

Se auziră icnete din belșug.

Barry Latră îl îndepărtă pe tatăl lui de la tribună și strigă în microfon:

— Elevi! Profesori! Personal! Sunt eu, Barry Latră, fostul vostru director.

Bertrand Latră își strâmbă buzele a dezgust.

— Niciodată în viața mea, zise el, n-am crezut că un Latră poate să se înjosească într-atât încât să devină un homar prudent.

— ÎMI CER SCUZE CĂ ÎNTRERUP ACEASTĂ ÎNTRUNIRE IMPORTANTĂ, DAR MĂ AFLU AICI PENTRU A DEJUCA O FARSĂ CARE ERA CÂT PE CE SĂ FIE COMISĂ, CÂTEVA SECUNDE MAI LIPSEAU.

— AIUREA, șuieră Bertrand Latră. Elevii nu mai fac farse de când sunt eu director.

— ATUNCI CE E ASTA? zise Barry Latră. BĂIEȚI, IEȘIȚI DE-ACOLO. EXACT, V-AȚI PRINS. V-AM PRINS. MĂ ROG, V-AȚI PRINS, V-AM PRINS, GATA CU FARSELE.

Miles și Niles, plouați și descumpăniți, intrară în scenă.

Miles îi aruncă lui Barry Barkin o privire ucigătoare.

Niles dădea dezaprobator din cap.

— ÎN TIMPUL CONCEDIULUI MEU FORȚAT, PE TERMEN NEDEFINIT, spuse directorul Latră, AM CONTINUAT SĂ CERCETEZ SUBIECTUL EPIDEMIEI DE FARSE. ȘI SUNT MÂNDRU SĂ SPUN CĂ AM DESCOPERIT UN CLUB SECRET AL FARSORILOR. ACEȘTI DOI GOLANI ALCĂTUIESC UN DUO PUS PE FARSE, CUNOSCUȚ SUB NUMELE DE TERIBILII DOI.

— Cei Doi Teribili, zise Miles.

— CEI DOI TERIBILI, zise Barry Latră. BĂIEȚI, DEȘERTAȚI PUNGILE.

— Dar, domnule... se rugă Niles.

— ACUM.

— Haideți, vă rugăm, zise Miles.

— ACUM, MILES MURPHY.

Artificiile se rostogoliră pe scenă.

— Măi, măi, zise Holly, din public. Ia uite ce practicanți de samizdat.

— ARTIFICII. LA O ÎNTRUNIRE PE TEMA SIGURANȚEI. ESTE PUR ȘI SIMPLU DIABOLIC.

Între timp, aflat la doi pași de tribună, fața lui Bertrand Latră căpătase o nuanță fucsia.

— UNII DINTRE VOI S-AU ÎNDOIT DE ABILITATEA MEA DE A MIROSI ȘI IDENTIFICA FARSELE, continuă Latră. LOR LE SPUN: AM UN NAS DE DIRECTOR! ȘI LE MAI SPUN ȘI: POT SĂ-MI RECAPĂT POSTUL?

Bertrand Latră simțea că pierde sprijinul auditoriului. Un calm reptilian i se instalează în priviri. Încet, își drese glasul.

Barry Barkin se întoarce și se uită la tatăl său.

Bertrand Latră se duse și-și turnă un pahar cu apă.

Chipul lui Barry Barkin fu inundat atunci de panică.

— Tată! Nu! strigă el, lovind paharul din mâna lui Bertrand cu cleștele său uriaș.

Apa se vărsă pe costumul negru al directorului.

Mulțimea fu străbătută de un murmur reținut.

— Prostule ce ești, zise Bertrand. Prostule și neîndemânaticule. Pentru ce ai făcut asta?

— Tată, zise Barry, acești copii sunt cunoscuți pentru felul în care condimentează băuturile cu ardei iuți ca focul!

— Crezi că eu nu sunt la curent?

Bertrand se uită în jos.

O calitate minunată a pantalonilor negri era aceea că ascundeau petele foarte bine, iar el putea folosi acest accident în avantajul său.

— Dă-te la o parte, spuse.

Barry părăsi tribuna.

Bertrand zâmbi. Fiul său renunțase la poziția de putere. Se uită la personajele de pe scenă: un bărbat transpirat

într-un costum de homar fără cap și doi farsori demascați. Acest circ trebuia să se încheie. Chiar acum.

— Copii, haideți să luăm un moment în care să ne exprimăm recunoștința în liniște pentru fostul director. De fapt, spuse el aplecându-se acum în față, ia hai să ținem două minute de liniște completă pentru a-i arăta că îl onorăm pentru treaba bună pe care a făcut-o pe când era directorul acestei școli.

Nu i-au trebuit decât nouăzeci de secunde ca să gonească orice urmă de entuziasm din sală.

— Dacă fiul meu și-ar fi făcut meseria cum trebuie pe vremea când ocupa acest post, nu l-ar fi pierdut niciodată, zise Bertrand Latră. Cu toate astea, ne putem bucura că a dejucat această farsă. Întrunirea, evident, se suspendă. Vă veți întoarce în sălile voastre de clasă și vă veți curăța băncile. Apoi veți curăța suprafețele băncilor și tăbliile de sub bănci. Dar mai întâi, cu ocazia demascării acestei farse, sunt deosebit de încântat să întorc cifra finală de pe tabela noastră.

Bertrand Latră rânji disprețuitor în direcția celor doi băieți de pe scenă, apoi părăsi tribuna și se îndreptă spre tabelă.

Auditoriul rămase mască.

Niciunei fete și niciunui băiat, niciunui bărbat și niciunei femei din mulțime nu le venea să-și creadă ochilor. Imaginea pe care o aveau în față era asta...

— PANTALONII directorului Latră s-au DEZINTEGRAT! zise Stuart. ȘI AU CĂZUT!

Miles și Niles zâmbiră, dar Barry Latră râse primul.

Râsul lui Barry era atât de puternic, de cald și de autentic, încât a fost urmat de chicoteli, sforăituri și hohote venite din partea elevilor de la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii, și din partea majorității profesorilor, de asemenea (inclusiv doamna Shandy, care s-ar putea să fi râs cel mai tare).

Bertrand Latră îl privi sălbatic pe fiul său, apoi pe Miles și, în sfârșit, pe Niles. Nu putea să-și dea seama ce se întâmplase sau ce se întâmpla acum sau ce era de făcut în continuare. Pentru prima oară, din câte își amintea, lucrurile îi scăpau de sub control. Fața lui se făcu de culoarea unui câmp cu violete.

— S-a zis cu Directorul Invincibil, spuse Holly, suficient de tare pentru ca el s-o audă.

Bertrand Latră agită un deget dezlănțuit în direcția sălii:

— MĂ VOI RĂZBUNA PE VOI TOȚI! urlă el.

Apoi fugi de pe scenă, târând după el bucăți din pantalonii.

În timp ce-și urmărea tatăl cu privirea, Barry Latră zise încet, așa încât nu-l auziră decât Miles și Niles:

— Poți să pleci.

BARRY LATRĂ, fostul Fost Director Latră, era acum Directorul În Funcție Latră. A doua zi, la o întrunire de urgență a comitetului școlar, avea să fie reînvestit complet. Deocamdată, era angajat cu voioșie într-una dintre îndatoririle sale preferate care făceau parte din fișa postului de director: anume supravegherea celor rămași în detenție după ore.

Era ora 15:30 și ultima zi de școală tocmai se încheiase, iar astăzi nu se aflau decât doi studenți în detenție. (Știți cine sunt.)

Miles și Niles stăteau unul lângă altul, înconjurați de bănci goale. Directorul În Funcție Latră era în fața clasei, cu picioarele pe catedră.

Îi aruncă lui Niles o papiotă cu ață dizolvabilă, iar Niles o prinse.

— Excelentă chestia asta, zise Directorul În Funcție Latră.

— La cusut chiar v-ați priceput, spuse Niles. La cusut și la farse, iată două proiecte pe care le-aș numi de succes.

Directorul În Funcție Latră scoase un carnet din Rucsacul său de Director În Funcție și scrisese ceva.

— Bine punctat, Niles. Foarte bine punctat.

Miles se uită la ceas.

— Domnule director Latră, nu trebuie să stăm de-adevăratelea în detenție, nu-i așa?

— Ba cum să nu, zise Latră. Sunteți farsori. Considerați-vă norocoși că e ultima zi de școală. Pedeapsa voastră este: detenție în fiecare zi, până în ultima zi de școală. Norocul vostru e, așa cum am zis deja, că ultima zi e chiar azi.

— Haideți, zise Miles. E vacanța de vară. V-ați recăpătat postul de director. Tăiați-ne și nouă din pedeapsă.

— Așa ceva, spuse Latră, n-o să fac niciodată, și rânji de-a dreptul răutăcios. Câteodată, totuși, mai tai și eu. V-ați prins? Cum i-am tăiat pantalonii lui taică-meu, ca să-i cos la loc cu ața aceea...

— Nu, gata, da, ne-am prins, zise Miles.

— Bună farsă, bună farsă, spuse Directorul În Funcție Latră.

Minutele treceau. Miles oftă.

— Și ce-ar trebui să facem acum?

— Să citiți o carte. Să vă rotiți degetele mari, unul în jurul celuilalt. Să începeți să vă scrieți memoriile.

Niles scoase din rucsac exemplarul cu poeziile lui Emily Dickinson.

— Nu mi-am adus nicio carte, spuse Miles.

Niles scoase un exemplar din *Matilda* și i-l dădu prietenului său.

Latră se ridică în picioare.

— A! Cât pe ce să uit. Nu vă faceți confortabili încă.

Latră traversă camera și deschise ușa.

— Gus! strigă el.

Gus, zâmbind cu șiretenie, împinse înăuntru căruțul cu tabela. Pe ea scria încă 119.

— Aproape că am ajuns la 120, zise Latră. Dar mi-e teamă că numărătoarea trebuie luată de la capăt.

Miles îi făcu semn lui Niles:

— Fă-o tu.

Niles se duse în fața clasei. În timp ce întorcea cartonașele cu cifre, mâna îi tremura.

— Mulțumesc, Gus, zise Latră. Pune asta bine. Undeva, în pivniță.

Gus dădu aprobator din cap.

Urmărind cum tabela era îndepărtată, Niles simți că-i vine să plângă.

— Așa! zise directorul Latră. Acum putem să facem salutul nostru secret? Cel pe care l-ați făcut voi la ședință? Cum era? Așa?

Ridică două degete.

— A! zise apoi, uitându-se la propria mână. M-am prins.

Miles se ridică în picioare și se apropie de cei doi, aflați în fața clasei.

— Doar de data asta, zise Barkin, am putea să-l facem așa?

Și ridică un al treilea deget.

Miles și Niles se uitară unul la altul.

— Sigur, zise Miles.

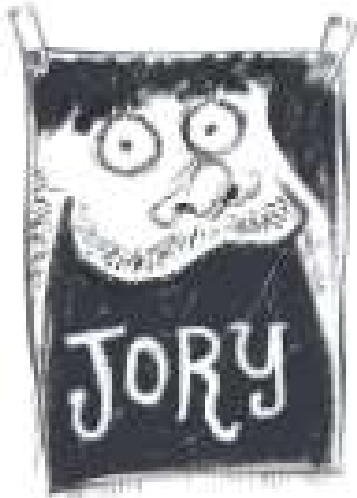

DESPRE AUTORI

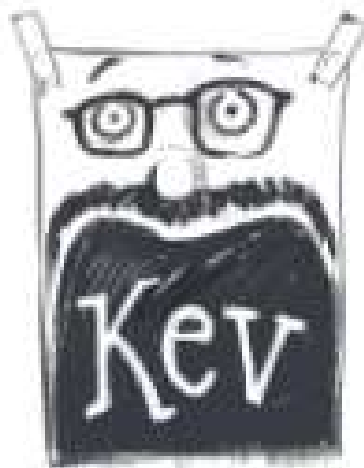

MAC BARNETT este autorul mai multor bestselle-
ruri *New York Times* pentru copii. Printre acestea
se numără *Extra Yarn*, cu ilustrații de Jon Klassen,
care a câștigat Caldecott Honor în 2013 și Pre-
miul de Excelență pentru Cărți Ilustrate Boston
Globe-Horn Book, în 2012; *Sam and Dave Dig
a Hole*, de asemenea ilustrată de Jon Klasse și
câștigătoare în 2015 a premiului Caldecott Honor;
și *Battle Bunny*, scrisă împreună cu Jon Scieszka
și ilustrată de Matthew Myers. Mai semnează și
seria de romane polițiste *Brixton Brothers*.

JORY JOHN este autorul cărții ilustrate *Goodnight
Already!* (scrisă împreună cu Benji Davies) și
I Will Chomp You (scrisă împreună cu Bob Shea)
și coautorul bestsellerului național *All My Friends
Are Dead*; a scris și o continuare, *All My Friends
Are Still Dead*, dar și *Pirate's Log: A Handbook for
Aspiring Swashbucklers*. Jory a lucrat timp de șase
ani ca director de programe la 826 Valencia, un
centru educațional non-profit din San Francisco.

KEVIN CORNELL a ilustrat multe cărți pentru copii,
inclusiv *Count the Monkeys* și *Mustache!*, ambele
semnate de Mac Barnett.

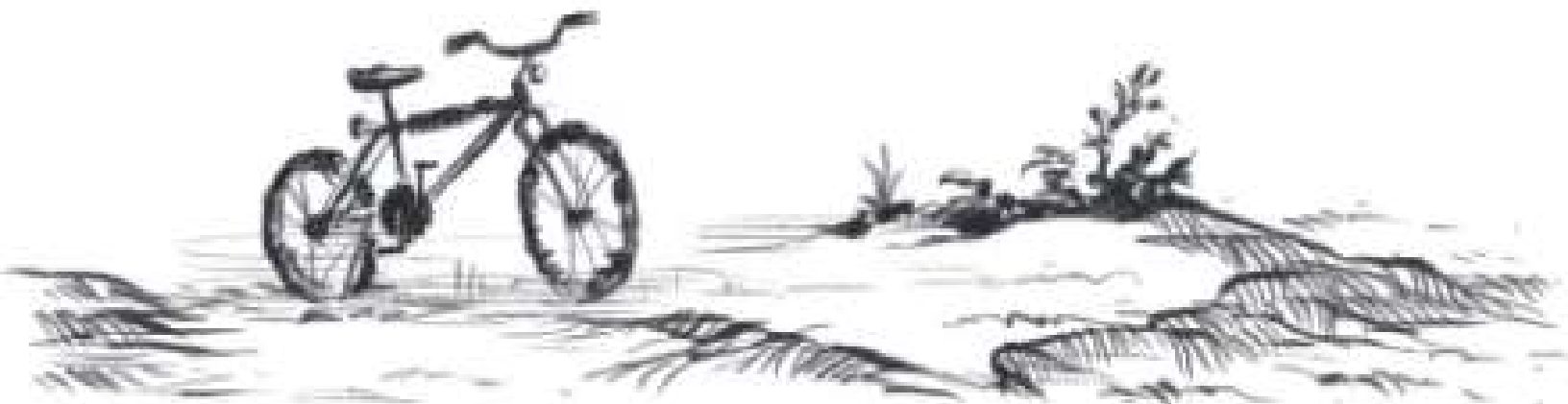
**Pentru Davo Eggers
MB and II**

Redactor: Alina-Nicoleta Ioan
DTP: Crenguța Rontea, Ionuț Bănuță
DTP copertă: Alexandru Daș

ISBN 978-606-086-454-7

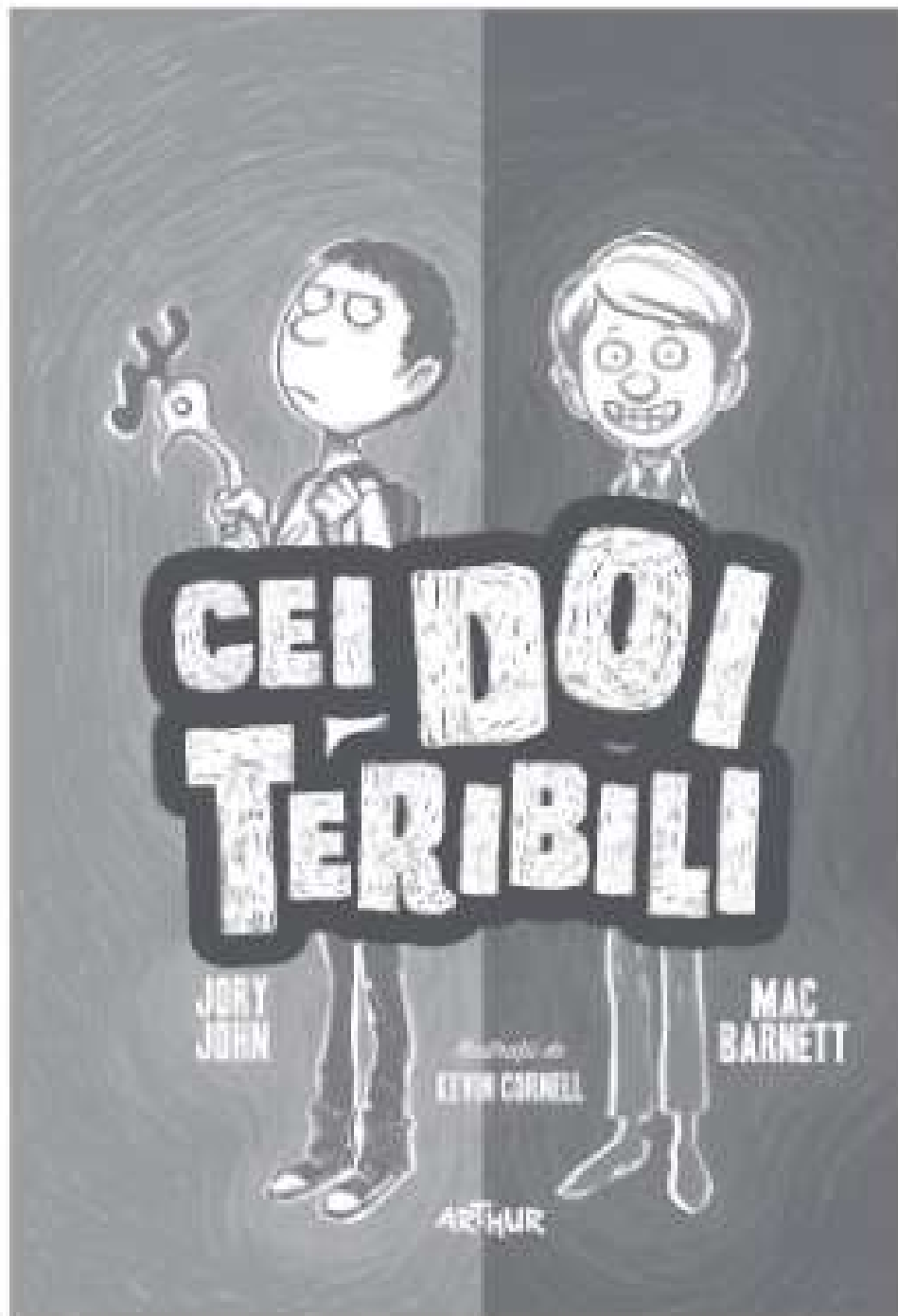
The Terrible Two Get Worse
Text copyright © 2016 Mac Barnett and Jory John
Illustrations copyright © 2016 Kevin Cornell
Book design by Chad W. Beckerman

© Editura Arthur, 2021, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

Nu rata primul volum cu Cei Doi Teribili!

Descoperă în continuare un fragment din carte ⇨

MILES S-A TREZIT CU UN SENTIMENT DE SPAIMĂ.

A deschis ochii și s-a uitat fix în tavanul gol. Pe timpul nopții visase că totul fusese un vis, iar acum își dorea să viseze în continuare.

A închis ochii și i-a strâns tare. A încercat s-adoarmă din nou, dar o auzea jos pe mama lui cum se foia prin bucătărie și pregătea micul dejun. Micul dejun avea miros de ouă. Și de vaci. Deși e posibil să fi fost doar de vaci.

Miles a mâncat ouăle. Aveau gust de spaimă, deși e posibil să fi fost din cauza spaimei.

Iar spaima nu i-a dat pace nici cât a durat drumul cu mașina până la Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii.

— Mami, ce-ar fi să sar peste clasa asta? a zis Miles. O mulțime de copii sar peste o clasă. Așa aș putea să petrec anul ăsta lucrând pur și simplu la proiectele mele. Știi că am o grămadă de proiecte. Ar putea fi anul meu dedicat proiectelor!

— Miles, când sari peste o clasă, nu-ți iei un an liber. Treci imediat la clasa următoare.

— Știu asta, mami. Dar dacă aș proceda așa, aș fi mai mic decât toți ceilalți copii. Ceea ce n-ar fi benefic pentru dezvoltarea mea. De-asta sunt de părere că anul dedicat proiectelor e o idee atât de bună.

— N-o să ai un an pentru proiecte.

— Poate în anul ăsta aș putea să călătoresc. Știi de când vreau să văd lumea! Se spune că cea mai bună educație se face călătorind.

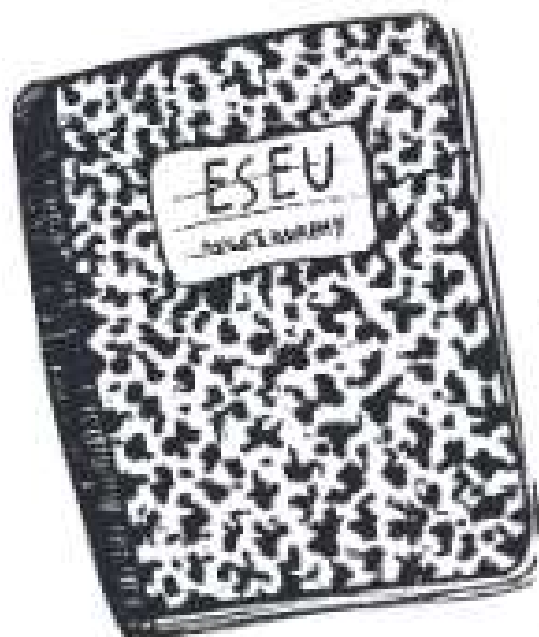
— Nu.

— Poate aș putea să-mi iau un an sabatic. Știi ce e un an sabatic, mami?

— Da. Dar tu știi ce e un an sabatic?

— Practic, e un an dedicat proiectelor.

— Nu.

Au oprit mașina în fața școlii.
— Ți-ai luat tot? l-a întrebat
Judy.

Miles s-a uitat în jurul lui. Avea
noul ghiozdan, noua gentuță pen-
tru pachetel în care se afla pache-
țelul, noul caiet mecanic, noile
dosare, noua jachetă și - cel mai
important - vechiul caiet cu farse.

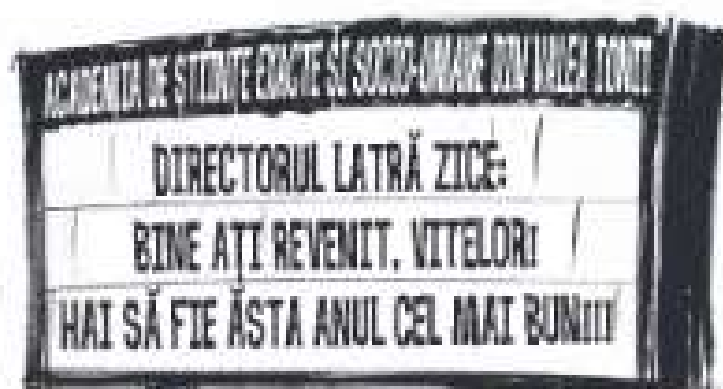
Pe dinafară era un caiet cu un aspect plictisitor, bineîn-
țeles (ca să nu trezească suspiciuni), dar pe dinăuntru era
un caiet fabulos, plin de schițe, și hărți, și însemnări, și
planuri pentru cele mai tari farse pe care le făcuse Miles.

Farsa cu fantoma. Farsa cu dintele din față lipsă. Operați-
une! Tema intră la apă. Erau toate acolo, plus altele. Două
pisici în loc de un câine. Pește în pat. Limonadă fără pic de
zahăr. Misiune!

Plăcinta. Înăuntru
erau toate chestiile
mișto care-l fă-
cuseră faimos pe
Miles. Ketchup
care arată ca sân-
gele. Stafide peste
tot. Operațiune!
Chiloți cu nisip.

În prima zi la o școală nouă, într-un oraș nou, trebuie să te gândești ce fel de puști ai de gând să fii. Poți fi puștiul deștept sau puștiul cu pantofi trăsnet. Poți fi puștiul care știe totul despre mașini vechi sau e la curent cu evenimentele, sau cunoaște în detaliu Primul Război Mondial. Puștiul care are tot timpul strugurel în geantă. Puștiul cu șahul, puștiul cu baschetul, puștiul din senatul elevilor. Puștiul care organizează colecte de alimente. Puștiul din prima bancă. Puștiul din ultima bancă. Puștiul care e tot timpul cu mâna sus, chiar dacă nu știe răspunsul. Puștiul care are voie să vadă filme interzise sub 18 ani. Puștiul care n-are voie să vadă filme interzise sub 18 ani, dar spune că are voie și inventează acțiunea pornind de la reclame. Puștiul care n-are televizor acasă și vrea să se uite la televizorul tău. În prima zi de școală poți să vorbești cu un fals accent franțuzesc și să fii puștiul străin. Poți să vii cu un cadou pentru profesoară și să fii puștiul lingău. Puștiul-cu-rechizite-scumpe. Puștiul care-și ascute creionul de zece ori în timpul unei ore. Puștiul ciudat cu șosete desperecheate. Puștiul care vine cu pantaloni scurți în fiecare zi, indiferent cum e vremea. Aceasta e ziua în care poți decide să devii un puști nou și să rămâi astfel tot restul vieții.

Dar Miles nu voia să fie niciunul dintre puștii ăștia. Nu voia deloc să fie un nou gen de puști. Miles voia să fie același gen de puști care fusese la școala lui: farsorul. Miles fusese cel mai tare pungaș pe care-l avusese școala lui vreodată, iar acum avea să fie cel mai tare pungaș și la școala asta.

— Pa, mami.

A coborât din mașină și a cercetat cu privirea Academia de Științe Exacte și Socio-Umane din Valea Ionii. Era o clădire din cărămizi turtite, de forma unei cărămizi turtite. Miles s-a uitat de jur împrejur și a văzut toate chestiile obișnuite pe care le vezi la o școală.

Fragment preluat din volumul *Cei Doi Teribili*, de Jory John și Mac Barnett, ilustrații de Kevin Cornell, traducere din engleză de Lavinia Braniste

